

அவள் ஒரு தமிழ்ப்பெண்

முதல் பத்திரிகை

Produced by Mahan Foundation
www.mahan.org | mahan.org

செய்யுள் 1

முகில்வண்ணன்

அவள் ஒரு கிழிப்பெண்

முகில்வண்ணன்

ஸ்ரீ பாரதி பதிப்பகம்
18 rue Cail, 75010 PARIS, FRANCE

அனுசரணையுடன்

32/9 ஆற்காடு சாலை சென்னை 24
கமழ்நாடு இந்தியா

Aval oru Tamilpen

(A Collection of Short stories)

Author : Muzhivannan

May 2006

ISBN 81 - 89748 - 15 - 7

Mithra 128

Pages : 208

Price : 90.00

In Collaboration with

Mithra Arts & Creations Pvt Ltd.,

32/9 Arcot Road, Kodambakkam

Chennai - 600 024.

Ph : 2372 3182, 2473 5314

Email : mithra2001in@yahoo.co.in

அவள் ஒரு தமிழ்ப்பெண்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

முகில்வண்ணன்

பக்கங்கள் : 208

விலை : 90.00

Published by

Sri Bharathi Pathipagam

18 rue Cail, 75010 PARIS, France

Tel : 01 42 05 46 04 / Fax : 01 42 05 46 36

Email : shribharathi2@wanadoo.fr

பதிப்புரை

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

— பாரதி

பாரோ என்ற அறிவுஜீவியான ஒரு மன்னன் எகிப்து நாட்டை ஆண்டு, கால ஓட்டத்தில் மறைந்து போனான். அவனுக்கு புத்தகங்களின்மீது தணியாத காதல். அதனால், தனது நாட்டிலுள்ள புத்தகங்களின் இருப்பிடத்திற்கு நூல் நிலையங்களுக்கு 'மன மருத்துவ நிலையம்' என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தான்.

புத்தகங்கள் மனிதர்களால் படைக்கப்படுகின்றன. அவை மனிதர்களாலேதான் வாசிக்கப்படுகின்றன. நல்ல புத்தகங்கள் காலத்தை வென்று, நிலைத்து வாழுகின்றன. யுகம் யுகமாகப் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. புத்தகங்களின் அதி உந்த ஆற்றலை உணர்ந்த யுனெஸ்கோ நிறுவனம், ஏப்ரல் 23-ஐ உலகப் புத்தக நாளாகப் பிரகடனப்படுத்தி உள்ளது. அன்றைய தினத்தை உலகமே கொண்டாடுகிறது.

தமிழீழத்தில் இலக்கிய மேதைகள் எத்தனையோ புத்தகங்களை எழுதி சந்ததிக்காகப் படைத்துள்ளார்கள். ஆனால் போர்மேகம் சூழ்ந்துள்ள காரணத்தினால் அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்க முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டுள்ளோம்.

புலம் பெயர்ந்து பல நாடுகளில் தஞ்சம் அடைந்து வாழும் தமிழர்கள் தங்கள் கலாசாரத்தையும் இலக்கிய மேம்பாட்டையும் நிலை நிறுத்துவதில் முனைப்புடன் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். நமது வருங்கால சந்ததிக்கு பல அரிய புத்தகங்களைப் படைத்த வண்ணமேயுள்ளனர். அந்த வழித்தடத்தில் மலரும் இன்னொரு பூவே அவள் ஒரு தமிழ்ப்பெண். இன்றும் ஈழமண்ணில் வாழ்ந்துகொண்டு பல சேவைகள் ஆற்றி வரும் முகில்வண்ணன் (வே. சண்முகநாதன்) அவர் களின் புதல்வர் (பிரான்ஸ் மண்ணில் வாழ்கிறார்) பிரேம் நந்தகுமார் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் முகமாகவும், இச்சிறுகதைத் தொகுதியை நாம் வெளியிடுகிறோம்.

புதிய நூல்களின் பிரசுரத்திற்குக் கைகொடுத்து ஊக்கமளித்து வருவது பிரான்ஸ் பாரதி பதிப்பகம். நாம் சென்னை மித்ர ஆர்ட் கிரியேஷன்ஸுடன் இணைந்து இக்கதைக் கொத்தைத் தமிழ் வாசகர்களுக்குத் தருவதில் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைகின்றோம்.

இரா. பூந்தரன்

ஸ்ரீ பாரதி பதிப்பகம்
பிரான்ஸ்

முன்னுரை

“அவள் ஒரு தமிழ்ப் பெண்தான்” என்பது இங்கு இடம்பெறும் ஒரு கதையின் தலைப்பல்ல. இக்கதைத் தொகுதிக்கு இப்பெயர் பொதுவாக அமைந்துள்ளது. காரணம், இக்கதைகள் பெரும்பாலும் ஏதோ ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணைப் பற்றியதாக இருப்பதே! இக்கதைகள் அனைத்தும் “தினமுரசு” என்னும் வாராந்தப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தவை. அவை அனைத்தையும் ஒன்றாகத் தொகுத்து வெளியிடவேண்டும் என விரும்பினேன். ஆரம்ப காலத்தில் “ராதா” என்னும் வாராந்தப் பத்திரிகை எனக்கு எவ்வாறு களம் தந்து வளர்த்ததோ — அதேபோன்று நான் வளர்ந்தபின் எனக்கு நிறையக் களம் அமைத்துத் தந்தவர்களில் “தினகரனும்” “தினமுரசும்” நன்றியுடன் நினைவு கூரத் தக்கவர்கள். தினமுரசுக் கதைகளை தனித்து வெளியிடுவதன் மூலம் நான் ஏனைய சிறுகதைகளை ஒதுக்கி விடுவதாக நினைக்க வேண்டாம். ஏனைய பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த சிறுகதைகளை வேறு ஒரு தொகுதியாக வெளியிடவேண்டும் என்று விரும்பியிருக்கிறேன். காலமும் நேரமும் கைகூடும்போது இது நிறைவேறும் என்று எண்ணியிருக்கிறேன்.

“தினமுரசு” பத்திரிகையின் முகம் தெரியாத ஆசிரியர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகளை இதன்மூலம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவை எல்லா வற்றுக்கும் பதிலாக எனக்குக் கிடைத்த சன்மானமாக நான் கருதும் இரு குறிப்புக்களை இம்முன்னுரையில் அடுத்து நீங்கள் காணலாம்.

இந்தச் சிறுகதைகளை நீங்கள் படிக்கும்போது இதன் தாத்பரியத்தை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள முடியும். எனினும் இக்கதைகள் வெளிவந்தபோது ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் பற்றி இங்கு சில குறிப்புக்களைத் தரலாம் என நினைக்கிறேன். இதனால் உங்கள் விமர்சனம் நடுநிலையாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இன்னும் ஒரு குறிப்பிடவேண்டிய அம்சம் என்ன வென்றால், இவற்றில் சில கதைகள் “யாவும் கற்பனையல்ல” என்னும் குறிப்புடன் வெளிவந்து பெரும் பரபரப்பைத் தோற்றுவித்ததுதான். எனக்குக் கிடைக்க நேரிடும் ஒரு விடயத்தைக் கருப்பொருளாக்கி அக்கதைகளை எழுதியிருந்தேன்.

இந்துக்களின் திருமணங்கள் பொருத்தம் பார்த்து நடைபெறுவது வழக்கம். எனினும் அதிலும் பிழைகள் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. காரணம், பொருத்தம் பார்ப்பவர்கள் 70 சரி அல்லது 80 சரி இதைச் செய்யலாம் என்று சிபார்சு செய்துவிடுகின்றனர். ஆனால் பொருத்தமில்லாமல் விடுபட்ட 30 அல்லது 20 இல் மிக முக்கியமாகப் பொருந்த வேண்டியவை இருந்துவிட்டால் அந்தக் குடும்பங்களின் அவலங்களைப் பார்க்கமுடியாது.

எனது சகோதரி ஒருவர் திருமணத்தின் பின்னர் சிங்கத்திடம் ஒரு ஆடு அகப்பட்டதைப் போல் பட்ட கஷ்டம் அளவில்லை. அவர் உறுக்குவதிலும் அடிப்பதிலும் அவர் பின்னர் நரம்புத் தளர்ச்சியினால் பாதிக்கப்பட்டார். இத்திருமணம் பொருத்தம் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதோ சொந்தம் என்பதால் செய்யப்பட்டதோ நானறியேன். ஆனால் பாதிப்பு எனது சகோதரிக்குத்தான்.

இவ்வாறு பொருத்தம் பிழையாக அமைந்த இருவரது திருமணவாழ்வைப் பற்றியதுதான், என் “ஓதுங்கிக் கொள்கிறாள் ஒரு தமிழ்ப்பெண்” என்னும் கதை. உண்மையிலேயே என்ன பிழை ஏற்பட்டாலும் இறுதிவரை அதனை ஏற்றுக்கொண்டு கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வாழவேண்டிய தலைவிதி தமிழ்ப் பெண்களுக்கு இருக்கின்றது. ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணால் திருமண பந்தத்தில் இருந்து இலகுவில் விடுபட முடியாது. பண்பாடு, கலாச்சாரம் என்பன அவளது கையையும் காலையும் கட்டிப்போட்டு விடுகின்றன. இவ்வாறு தவறுகளின் காரணமாக வாழும் பலரின் வாழ்க்கையைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். இதற்கு ஒரு விடுதலை ஏற்படாதா? என்று எண்ணியதன் பயன் - ஒரு விஷப்பரீட்சையாக இக்கதையை எழுதினேன். ஆனால் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாக பாராட்டுக்களே வந்தன. எந்த எதிர்ப்பும் கிளம்பவில்லை. கேட்க வேண்டுமா மகிழ்ச்சிக்கு?

இதற்கு எதிர்மாறாக அமைந்தது நான் எழுதிய இரண்டாவது கதையாகும். ஒரு உண்மைக் கருவை வைத்து எழுதிய கதையாகும். இக்கதையை எதிர்த்து 200க்கு மேற்பட்ட தபாலட்டைகள் கிடைத்ததாகவும், இனிமேல் இவ்வாறான கதைகளை எழுதவேண்டாம் என்றும் ஆசிரியர் வேண்டிக் கொண்டார். இதற்காக நான் ஆசிரியருக்கு நீண்ட விளக்கம் எழுதவேண்டி ஏற்பட்டது. எனக்கு முன்பின் தெரியாத இக்கதைக் குரிய நாயகி அல்லது அவருடைய சொந்தக்காரர்கள் இக்கதையைப் படிக்க நேர்ந்திருக்கலாம். அதன் பயனே பல பெயர்களில் எனக்கெதிரான தபாலட்டைகள்.

“என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்?” என்று அடுத்த கதையை நான் எழுதியதும் எழுந்த சலசலப்பு அடங்கிவிட்டது. அதற்குப் பதில் சொல்ல ஒருவரும் முன்வரவில்லை.

இன்னுமொரு கதையை எழுதியபோது ஒரு பெண்ணுடைய தாய் வீட்டுக்கு வந்து எனது

மனைவியிடம், 'இது எனது மகளுடைய கதை போன்று இருக்கிறது. உண்மையிலே இப்படி அவள் சொன்னாளா? அப்படி இருந்தால் என்னிடம் சொல்லி இருக்கலாமே. இந்தத் திருமணத்தை செய்யாமல் விட்டிருப்பேனே' என்று சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

எல்லாக் கதைகளைப் பற்றியும் இங்கே சொல்லிக் கொண்டு இருக்கமுடியாது. எனினும் ஓரிரு கதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதுடன் நிறுத்தலாம் என நினைக்கிறேன். "நெஞ்சிலிட்ட கோலம்" கதையின் கரு ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவனால் எனக்குக் கூறப்பட்டது. நான் உண்மைச் சம்பவங்களை வைத்துக் கதைகள் எழுதுவதைப் பற்றி அறிந்து, இதைப்பற்றியும் எழுதுமாறு கூறப்பட்ட கதை. இது எழுதி வெளிவந்ததும், உண்மைக்கதை என்றே குறிப்பிட்டிருந்தேன். இதனைப் படித்த பழகியவர்கள், எப்படி நேரே பார்த்தது போல் தத்ருபமாக எழுதியிருக்கிறேன் என்று கூறினார்களாம் என்று பின்னர் அறிந்தேன்.

'அவள் ஒரு தமிழ்ப்பெண்தான்' என்ற கதையை எடுத்துக்கொண்டால், இது முதலாவது கதையில் கூறியவாறு, கதாநாயகி திருமணம் முடித்த பின்னர் "தலைவிதியே" என்று வாழ விரும்பாமல் தனது விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு ஏற்ப வாழ விரும்புகிறாள். குடும்ப வாழ்வுக்கு இருவரும் துணையாக இருக்கவேண்டும்; இருவரும் சமனாக இருக்கவேண்டும்; இருவரும் புரிந்துணர்வுடன் வாழவேண்டும். பெண் என்பவள் ஆணுக்கு அடிமையல்ல.. அது எந்த இனப் பெண்ணாக இருந்தாலும் சரிதான். தமிழ்ப்பெண்ணாக இருந்தாலும் பண்பாடு கலாச்சாரம் என்று கட்டுண்டு கிடக்காமல் கணவன் வகர புத்தியுள்ளவனாக இருந்தால் அவனை உதறித் தள்ளிவிட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை எடுக்கிறார் இந்தத் தமிழ்ப்பெண். அதனால்தான் அவள் ஒரு தமிழ்ப்பெண்தான் என்று கூறியிருக்கிறேன்.

இறுதியாக ஒரு கதை பற்றி- இது ஊரில் நடந்த கதை. ஆனால் நான் கொழும்பில் இருந்து இதுபற்றி அரையும் குறையுமாகக் கேள்விப்பட்டேன். இதனைக் கதையாக்க வேண்டும் என்று எழுதியதும் பத்திரிகைக்கு அனுப்பினேன். பிரசுரமானது, வீட்டிலே பூகம்பம் வெடித்தது. அதிலும் விசேசம் என்னவென்றால் அந்த வீட்டில் நடந்த சம்பாசணைகளில் வசனங்கள் எல்லாம் நான் எழுதிய கதையில் இடம் பெற்றிருந்ததுதான். இது எப்படி முடியும்? ஊரில் இருந்து நடந்தவற்றை எல்லாம் யாரோ வந்து சொல்லி நான் எழுதியதாகக் கூறி வீட்டில் ஒரே ரகஸையாம். இது எனது எழுத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்றே கருதுகின்றேன். மீண்டும் அந்த நினைவுகளைத் தூண்டி விடக்கூடாது என்பதற்காக அக்கதையின் பெயரைக் குறிப்பிடாமலே விட்டிருக்கிறேன். வாசகர்கள் இனங்கண்டு கொள்வார்களாக.

நான் அதிகமாக சிறுகதைகள் (மூன்று தொகுதிகள் வெளியிடக்கூடிய அளவிற்கு) எழுதியிருப்பதற்குக் காரணம், எனது நுண் உணர்வின் விழிப்புணர்வே எனக் கருதுகின்றேன். நான் கேட்கும், படிக்கும், பார்க்கும் ஏதாவது ஒன்று என் நுண்உணர்வைத் தட்டிவிடும்போது அவை சிறுகதைகளாகி விடுகின்றன. இன்ன காரணத்துக்காக இந்தக் கதையை எழுதினேன் என்று கூறுவது எழுதிய பின்னர் நான் அறிந்து கொள்வதே தவிர, எழுதும்போது இதற்காக இப்படி எழுத வேண்டும் என்று எழுதியதல்ல. இதுதான் உண்மை. இனி இக்கதைகளின் உண்மையான விமர்சனத்தை நான் எதிர்பார்ப்பது வாசகர்களிடமும் நடுநிலையான திறனாய்வாளர்களிடமும் தான். அவற்றை விருப்பு வெறுப்பு இன்றி ஏற்றுக்கொள்ளும் மனோபக்குவம் எனக்கு இருக்கின்றது. இதிலேயே எனது கதைகளின் வெற்றி தங்கியிருக்கின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து ஏனைய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் வெளியிடக் கூடியதாக இருக்கும்.

மேற்படி இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு பல வேலைப்பளுவிற்கு மத்தியிலும் எனது வேண்டுகோளை ஏற்று மனமுவந்து ஆசியுரை வழங்கிய எழுத்துலகச் சித்தர் - வரலாற்றில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் - திரு. எஸ்.பொ ஐயா அவர்களை வாழ்க தமிழுடன் என வாழ்த்துகிறேன். திறமையான தொழில் நுட்பத்துடன் இத்தொகுதியை உருவாக்கிய மித்ரா ஆர்ட் கிரியேஷன் தொழிலாளர்களுக்கும், புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் ஆக்கங்களைப் புத்தக வடிவில் கொணர பெரும் முயற்சி எடுத்து வரும் பிரான்ஸ் பாரதி பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. ஸ்ரீதரன் அவர்கட்கும், என் இலக்கிய தாகத்திற்கு ஈடு செய்யும் விதத்தில் இக்கதைகளை ஒப்புநோக்கி சீர் செய்த யாழ்ப்பாணம் துரைக்கும், இச்சிறுகதைகள் அனைத்தையும் வெளியிடும்போது அப்போதைய ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய அமரர் அற்புதராஜா நடராஜா அவர்களை நினைவு கூர்வதுடன், தினமுரசு ஸ்தாபனத்திற்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக.

வெளியீட்டாளர்கள் உட்பட இதனை வெளியிட உதவும், உழைக்கும் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக.

முகில்வண்ணன்

(வே. சண்முகநாதன்)

பாண்டிருப்பு
கல்முனை

ஆசியுரை

என்னுடைய நீண்ட எழுத்துப் பயணத்திலே கல் முனையைப் பற்றிய பசுமையான நினைவுகள் அழியாக் கோலங்களாக என் மனசில் நிலைத்துள்ளன.

நான் எழுத்துலகில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டவனாக வாழ்ந்த காலம் அது. மட்டக்களப்பில் மணம் முடித்து வாழத் தொடங்கியிருந்தேன். யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்கள் என்னை மட்டக்களப்பு எழுத்தாளன் என்று அடையாளப்படுத்தத் துவங்கியிருந்தார்கள். ஆனால் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சமூகம், பெரும்பாலும் அரசியல் காரணங்களுக்காக, என்னை யாழ்ப்பாணத்தான் என வசைபாடுவதில் முனைப்புக் கொண்டிருந்தது. இத்தகைய ஒரு சூழலில்தான் இலங்கைக் கலைக்கழகத்தின் தமிழ்நாடகக்குழு நடாத்திய முதலாவது நாடகப் போட்டியிலே என் நாடகத்திற்கு இரண்டாவது பரிசு கிடைத்தது. என் இந்த வெற்றியை, என் எழுத்துலகத் தனிமையிலிருந்து என்னைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டாடிய பெருமை கல்முனை மண்ணுக்கு உண்டு.

சென்ற நூற்றாண்டில் ஐம்பதுகளின் இறுதியிலும், அறுபதுகளின் முற்பகுதியிலும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியிலே கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் ஆற்றிய பணி, ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தனி அத்தியாயமாக எழுதப் படுவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தது.

வடக்கே பெரியநீலாவணை தொடக்கம் தெற்கே நிந்தவூர் வரை இருந்த கிராமங்களில் முகிழ்த்த எழுத்து ஆர்வலர்கள் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்திலே இணைந்தார்கள். நீலாவணன் தலைமையில் முஸ்லிம் இளைஞர்களும் தமிழிளைஞர்களும் அணி திரண்டார்கள். நற்பிட்டிமுனை, துறைநீலாவணை, பாண்டிருப்பு ஆகிய தமிழ் கிராமங்களிலிருந்து பல இளங் கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் அப்பொழுது எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர்களிலே பலர் மட்டக்களப்பு மாநில எழுத்துக்கு வளஞ்சேர்த்துள்ளார்கள் என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

பொருளாதாரீதியில், அயலில் அமைந்திருந்த முஸ்லிம் கிராமங்களின் எழுச்சியினால், தமிழ்க் கிராமங்கள் பல தமது இருத்தலை இழந்துவிடுமோ எனக் கவிஞர் நீலாவணன் மிக வேதனையுடன் குறிப்பிடுவார். அப்படி இருந்தும் அக்கிராமங்களிலே வாழ்ந்தவர்கள் தமிழரின் தனித்துவ அடையாளங்களை உயர்த்திப் பிடித்து வாழ்ந்தமை தமிழ் இனமான நேசிப்பின்பாற்படும். இந்தத் தமிழ் பக்தியிலே பாண்டிருப்பு மக்கள் முன்னணி வகித்து வாழ்தல் உவகைக்குரியது.

மட்டக்களப்பு மாநிலம் செழிப்பான கலைவளம் மிக்கது என்பதை உன்னி உன்னி இன்புறலாம். சிலப்பதிகாரக் கலை மரபினை இன்றும் உச்சிமீது கொண்டு வாழ்வியலாக்கிக் கொண்டவர்களும் மட்டக்களப்பு மாநிலம் உடையவர்களே. கண்ணகி வழிபாடு கிராமந்தோறும் வித்துண்டு கிடக்கின்றது. ஆனால் பாண்டிருப்புக்கு இன்னொரு சிறப்பும் உண்டு. மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கூத்துக்கள் பலவும் மகாபாரதக் கதைகளை உள்வாங்கி அமைந்தன. எனவே, அவர்களுக்குக் கண்ணகியைப் போன்று திரௌபதியும் நெருக்கமானவரே. திரௌபதி அம்மனுக்கு சிறப்பு வழிபாடு செய்யும் திருத்தலமாகவும் பாண்டிருப்பு திகழ்கின்றது.

இத்தகைய மண்ணின் படைப்பிலக்கிய முனைப்புகளை அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்லும் தராளராகவும் 'முகில்வண்ணன்' வாழ்கின்றார் என்கிற சிறப்பினைக் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும்.

அவள் ஒரு தமிழ்ப் பெண் என்கிற பெயர்கூட பாண்டிருப்பு மண்ணின் தமிழ் நேசிப்பின் பிரிக்கமுடியாத கூறாகவே எனக்குப்படுகிறது. இங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ள கதைகள் சிலவேனும் உண்மை நிகழ்வுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டவை என முகில்வண்ணன் உரிமை பாராட்டு கின்றார். சிங்களமயமாக்கலின் கொடுமை பற்றியே பரவலாகப் பேசிப்பழகிவிட்டோம். ஆனால் தென் மட்டக்களப்பு பகுதி யிலே, குறிப்பாக காரைதீவு, வீரமுனை, பாண்டிருப்பு ஆகிய கிராமங்களிலே வாழும் தமிழர், முஸ்லிம் மயமாக்கலுக்கு மத்தியிலே தமிழர் உணர்வு பற்றிப் பேசுதலும் எழுதுதலும் இனமான ஓர்மத்தைக் குறிக்கும். எனவே, மட்டக்களப்புக்கு தென்பால் வாழும் தமிழ் படைப்பிலக்கிய இருத்தலுக்கும் தொடர்ச்சிக்கும் முகில்வண்ணன் போன்றவர்களுடைய ஆக்கங்கள் நிச்சயமான பங்களிப்பு செய்கின்றன.

முகில்வண்ணனின் இலக்கியப்பணி வாழ்வும் தொடரவும், வாழ்த்தவும் உரிமையை நான் எடுத்துக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். என் பிள்ளைகள் மட்டக்களப்பு மைந்தர்கள் எனத் தம்மை அடையாளப்படுத்துவதிலேயே பெருமைப்படுகிறார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளின் (என் பிள்ளைகள்) என்கிற பெருமிதத்துடனும், முகில்வண்ணனின் தமிழ் ஊழியத்தை மனசாரப் பாராட்டுகிறேன்.

எஸ். பொ

13A, Welby Street
Eastwood NSW 2122
Australia

2௭௭௭

- ஒதுங்கிக் கொள்கிறாள் ஒரு தமிழ்ப் பெண்! ❖ 15
எனக்கு வேண்டாம் இந்தப் பாவம்! ❖ 23
தகப்பனாக இருக்கட்டும்! ❖ 30
என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்? ❖ 37
சிறகொடிந்த சின்னக்கிளி ❖ 46
அழுவதேன் கண்ணா? ❖ 54
அவள் மனைவியாகிறாள்! ❖ 62
மறக்க முடியவில்லை! ❖ 71
காசே எல்லாமாகி விடுவதில்லை! ❖ 79
நீ இல்லாத உலகத்திலே!... ❖ 89
வயசு என்ன ஆச்சு? ❖ 96
தண்டனை ❖ 103
இன்று எப்படியும்...! ❖ 111
மன்னிப்பாயா என்னை மனமிராங்கி? ❖ 119
நெஞ்சில் இட்ட கோலம் ❖ 126
என்ன செய்யப் போகிறாய்? ❖ 134
அவளொரு தமிழ்ப்பெண்தான்! ❖ 140
சொன்னால் புரியுமா? ❖ 149
நல்ல கணவர் நல்ல நண்பர் ❖ 156
அவன் நினைத்தானா இது நடக்குமென்று? ❖ 163
மகளுக்காக.... ❖ 169
உள்ளதும் இழந்தேனே! ❖ 177
என்ன செய்வேனோ தெரியாது ❖ 187
என்னென்னமோ ஆகிறேன்....! ❖ 194
கனவு காணும் வாழ்க்கை ❖ 200
மொட்டைக் கடிதம் ❖ 205

ஓசுய்கி஑் கௌ஑்கிறா஑் ஓரு த஑ி஑்ப் ஡ெ஑்!

1

அந்தக் கடிதம் கிடைத்ததில் இருந்து அந்தத் தாய் பதறித் துடித்துக்கொண்டு திரிகின்றாள். என்ன செய்வது என்று தெரிய வில்லை. தனது வயிற்றிலே பிறந்த தொன்றுக்கு ஏதும் என்றால் எந்தத் தாயால்தான் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்?

கொழும்பிலே அவளைத் திருமணம் செய்து வாழக் கொடுத்ததும் போதும் தான் படும் கஷ்டமும் போதும் என்று எண்ணியது அவள் உள்ளம். காலம் சீராக இருந்த போது அடிக்கடி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்து அவளைப் பார்த்துச் சென்றாள். இப்போது கடந்த மூன்று வருடங்களாக வரமுடிய

வில்லை. கஷ்டமான் வழிப் பயணங்கள் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தி இருந்தன. ஆனால் அதற்கிடையில் மூன்றாவது குழந்தையையும் தனியே பெற்று எடுத்துவிட்டாள். இந்த முறைதான் பத்தியம் காக்க வைக்க, அரைத்துக் கறி சமைத்துக் கொடுக்க அவளால் செல்ல முடியவில்லை.

‘என்ர மோள் மூன்று குஞ்சானோட என்ன பாடு படுகிறாளோ’ என்று எண்ணாத நேரமில்லை அந்தத் தாயுள்ளம். அப்படி இருக்கும்போது இப்போது இந்தக் கடிதம் யாரோ வருபவர்களிடம் கொடுத்து அனுப்பி இருக்கிறாள். குழந்தை பிறந்து ஐந்து மாதம் இருக்கும்.

“அந்தக் கடிதத்தை ஒருக்காப் படி மோனை” என்று இளையவள் மங்களாவிடம் கூறினாள்.

“என்னம்மா எத்தனை தரம் படிக்கிறது? எனக்குப் பாடமாய் போயிடும்” என்றவாறு கடிதத்தை எடுத்துப் படிக்கிறாள்.

‘அன்புள்ள அம்மாவுக்கும், தங்கைக்கும்,

எனக்கு உடம்பு சரியான சுகம் இல்லை. அவரையும் குழந்தைகளையும் என்னால் இதோடு கவனிக்க முடியவில்லை. எனக்குத் தெரியும் உங்களுக்கு வீட்டையும் காணி மாடுகளையும் விட்டுவர முடியாது என்று. அப்படி நீங்கள் வர முடியாவிட்டால் தங்கச்சியை என்றாலும் அனுப்பி வையுங்கள். அவ்வாறு நீங்கள் வரத் தவறும் பட்சத்தில் எனது பிணத்தில் கூட விழிக்க முடியாமல் போகும்.

இப்படிக்கு
அன்பு மகள்,
மங்கையற்கரசி.’

இவ்வளவுதான் விடயம்.

“எடி மோனை அவளுக்கு ஏதோ கஷ்டம் போல கிடக்கு. அதுதான் இப்படி எழுதி இருக்கிறாள். ஏதும் பாரதூரமான வருத்தமாகக் கிடக்கிறாளோ என்னவோ. ஒருக்காப் போய் பார்த்து வரலாமென்றால் இந்தக் கிளாலிப் பாதைப்

பயணக் கஷ்டம் நினைத்தால் குடலே நடுங்குது. சும்மா போற சனத்தையும்ல்லோ வெட்டிப் போடுகினம். போறதுக்கு வேற வழியும் இல்லை. இதால செத்துச் செத்துப் போறத்தை விட நான் கடலிலே விழுந்து செத்துப் போவன். நீ ஒருக்காப் போய் கொக்காவைப் பார்த்து வந்தாலென்ன?" என்றாள்.

கடிதத்தைப் படித்ததில் இருந்து அந்த எண்ணக் கனவுகளிலே லயித்துப் போய் இருந்தாள் மங்களா. தன்னோடு படித்த எத்தனை பெண்கள் கல்யாணம், வெளிநாட்டுப் பயணம் என்று குடாநாட்டை விட்டு வெளியேறி கொழும்புக்குச் சென்று இருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் வெளிநாடு செல்ல மற்றவர்கள் கொழும்பிலே தங்கி நிற்பதாகக் கேள்வி. தனக்குத் தான் இன்னும் கல்யாணம் காட்சி என்று எதுவும் அமையா விட்டாலும் கொழும்புக்கு என்றாலும் சென்று வரலாம் என்ற ஆசை துளிர் விட்டிருந்தது.

ஆசையை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டாள், "எப்படி நான் தனியே போறது?" என்று.

"ஏன் தனியே போக? ஒரு நாளைக்கு எத்தினைபேர் போகினம். அவர்களோடு சேர்ந்து போறதுதான். தெரிந்தவர்கள் யாரும் போவினம்தானே!"

"அது சரி, நாங்க பவுண் கட்டவில்லையே. எப்படிப் பாஸ் எடுக்கிறது. அதுவும் எனக்குப் பாஸ் தருவாங்களா?"

"ஒரு சோடிக் காப்பைக் கொடுப்பம். என்ற மகளையும் பிள்ளைகளையும் பார்க்காம இதெல்லாம் தேடி வைச்சு என்ன பயன்? எல்லாம் அதுகளுக்குப் பிறகு தானே! நீ எண்டாலும் போய்ப் பார்த்து வந்தா அவளுக்கு ஒரு ஆறுதலாக இருக்கும்" என்றாள்.

அடுத்து சில நாட்களில் பவுண் கட்டி ரசீது பெற்றுக் கொண்டு பாஸ் எடுக்கும் விடயமாக ஓடித்திரிந்தாள். ஒரு கிழமை அங்கும் இங்கும் ஓடித்திரிந்து கை ஒப்பங்கள் வாங்கிக் கொடுத்ததில் ஒருவாறு பாஸ் வழங்கப்பட்டது. யாருடன் போவது என்ற கேள்விக்கு பாஸ் எடுக்கும்போதே விடை கிடைத்தது. தங்கள் தூரத்துச் சொந்தம் ஒன்று அனைத்தையும்

எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு கொழும்பு செல்லவிருந்தனர். அவர்களுடன் செல்வதாக ஏற்பாடு. மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் என்று ஆசையாகச் சில பொருட்களைத் தாயார் தயாரித்துக் கொடுத்து இருந்தாள். முட்டைமா, ஓடியல்மா, பருத்தித் துறை வடை என்பன அவற்றில் சில. தன்னால் தூக்கிப்போக ஏலாது என்று பலவற்றை ஒதுக்கிவிட்டாள் மங்களா.

அவர்கள் புறப்படும் அன்று அவர்களிடம் கொண்டு சேர்த்தாள். “மகள் சாமான்கள் கவனம். கவனமாகப் போய்ச் சேர். சேர்ந்ததும் கடிதம் போடு. பொடியள் கவனமாகக் கொண்டு சேர்ப்பினம். பயப்படாதை” என்றவள் அவர்களிடம், “இவள் பிள்ளைக்கு கொழும்பைப் பற்றி ஒண்டும் தெரியாது. தயவுசெய்து வீட்டு விலாசத்தில கொண்டுவிட வேணும். ஆட்டோ செலவை பிள்ளை கொடுப்பாள். காசு கொடுத்துவிட்டிருக்கிறன். அங்கையும் அவளுக்கு என்ன கஷ்டமோ. நல்லூர் முருகனே, நீதான் காப்பாத்த வேணும்” என்று கூறி அழுதாள்.

“நீங்க ஏன் அழுறீங்க? அவளும் எங்கட பிள்ளை போலத்தானே. நாங்க கூட்டிக்கொண்டு விடுறம். நீங்க கவலை இல்லாமல் போங்கோ” என்று அனுப்பி வைத்தார்கள்.

“கவனம் மகள், கவனம் மகள்” என்று பலமுறை சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள் அந்தத் தாய்.

பலத்த சிரமத்தின் பின்னர் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தாள் மங்களா. அவர்கள், வீட்டில் கொண்டுவிட்டனர். வீடென்றதைப் பார்த்து அதிர்ந்து போய் இருந்தாள் மங்களா. நடுங்கும் பலகைப் படியில் குத்தென ஏறிச் செல்லவேண்டும். மேல் மாடியில் ஒரு பெரிய அறை. அதை நடுவில் கதவில்லாத தடுப்பு பிரித்து இருந்தது. அதற்குள்ளேயே குசினியும் சமையலும் நடந்துகொண்டிருந்தது. தண்ணீருக்கும் கக்கூசுக்கும் கீழே இறங்கி வரவேண்டும். அதுவும் பொதுவாக அமைந்து இருந்தது. இதற்கும் அட்வான்ஸ் 35 ஆயிரம், வாடகை ஆயிரத்தி ஐநூறு என்று கூற மூச்சு நின்றுவிடும் போல் இருந்தது மங்களாவுக்கு.

“நீ இதற்கே வியப்படைகிறாய். இது நாங்கள் மாறி இருக்கும் மூன்றாவது வீடு. ஏற்கனவே இருந்ததைப் பார்க்க வேண்டுமே! அதற்கு இது வசதியாக இருப்பதால்தான் இதற்கு வந்தோம்” என்றாள் மங்கை.

போளினில் நின்று கக்கூசுக்குப் போய் குளித்துவிட்டு வந்து உடுப்பு மாற்றினாள்.

“என்னக்கா வருத்தம் என்றும், வராவிட்டால் உயிரை விட்டுவிடுவேன் என்றும் பயம் காட்டி எழுதியிருந்தாய். இங்கு ஒன்றையும் காணோம்” என்றாள் மங்களா.

“நீ வந்ததும் தான் நான் ஒழுங்காக மூச்சு விடுகின்றேன். நீ வந்து முதலில் சாப்பிடு. பிறகு ஆறுதலாப் பேசுவோம்” என்றாள் மங்கை. இப்படிக்கூறினாலும் எப்படித் தொடங்குவது என்றுதான் புரியவில்லை.

வழமையான ரூட்டின் வேலைகள் நடைபெற்றன. “எப்படி மங்களா ஊர்ப் புதினங்கள்? மாமி எப்படி சுகமா?” என்று கேட்டு வைத்தார் அத்தான், கந்தோருக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டு.

“எதுக்கும் நீங்கள் கந்தோருக்குப் போயிட்டு வாங்களேன்.” எல்லாம் இயந்திர கதியில் நடந்தன. அத்தான் சாப்பிட்டு விட்டு மதியச் சாப்பாட்டையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார். பிள்ளைகள் சாப்பிட்டுவிட்டு கீழே விளையாடச் சென்றுவிட்டார்கள்.

எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கிவிட்டு ‘அப்பாடா’ என்று பெருமூச்சுவிட்ட மங்கை சொன்னாள். “இனி இரவுச் சாப்பாட்டுக்குத்தான் வேலை. அதுவரை ஓய்வு. மத்தியானத்துக்கு அத்தானுக்குச் சமைப்பதுடன் எங்களுக்கும் சமைத்துப் போடுவேன்... இனி ஆறுதல்தானே” என்றாள்.

ஊர்ப் புதினங்களை பகல் முழுவதும் மாறி மாறிக் கேட்டு கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். புற்றுக்குள் இருந்து பாம்பு எட்டிப்பார்ப்பது போல் அடிக்கடி ‘அக்கா ஏன் அப்படி எழுதினாள்?’ என்ற எண்ணம் பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போதும் வந்து சென்றது.

மதியம் சாப்பிட்டுவிட்டு பிள்ளைகளையும் தூங்க வைத்துவிட்டு இருவரும் சற்றுச் சாய்ந்தனர். மங்களா பிரயாணக் களைப்பில் கண்ணயர்ந்தபோது ‘மங்களா’ என்றாள் மங்கை.

“என்னக்கா?” என்று விழித்துக் கொண்டாள்.

“நீ எனது தங்கை என்பதை மறந்து ஒரு தோழி போல் சொல்கிறேன். தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாதே. அத்தானுக்கு எந்தக் கெட்ட பழக்கமும் இல்லை என்று நீ அறிவாய். ஆனால் அத்தான் எனமீது புரியும் பலாத்காரத்தைத்தான் என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.”

“என்னக்கா சொல்லுகிறாய்?” என்று எழுந்து அமர்ந்தாள் மங்களா. ஆனால் மங்கை கண்ணை மூடிக்கொண்டு தரையில் படுத்தபடி பேசிக்கொண்டிருந்தாள். தங்கையைப் பார்த்துப் பேச வெட்கமாக இருந்தது போலும்.

“ஆமாண்டி. அவருக்கு எப்போதும் நான் வேணும். ஆனால் என்னால் வலியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. தினமும் என்றால் எப்படிப் பொறுப்பது? ஆரம்பத்தில் போகப் போகச் சரிவரும் என்று யாரிடமும் சொல்லாமல் பொறுத்து இருந்தேன். பின்னர் ஒரு பிள்ளை பெறும் வரை என்று காத்திருந்தேன். ஒன்றென்ன மூன்றாகியும் எனக்கு இந்த வதை போகவே இல்லை. அதுதான் நீங்கள் யாரும் கூட இருந்தால் இதில் இருந்து தப்பிக் கொள்ளலாம் என்று வரச் சொன்னேன். இல்லை என்றால் வலி பொறுக்க முடியாமல் நான் தற்கொலைதான் செய்து கொள்வேன். எனக்கு இப்போதெல்லாம் அப்படித்தான் இருக்கிறது” என்றாள்.

மங்களாவும் மெல்லச் சாய்ந்துவிட்டாள்.

“எங்கே பிழை என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. பொருத்தம் பார்த்துதானே எனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்தார்கள். 80 வீதம் பொருத்தம் என்றால் பொருந்தி இருக்கவேண்டுமே. பொருந்தாதவற்றில் யோனிப் பொருத்தமும் ஒன்றாக இருக்குமோ என்னவோ? ஏன் இப்படிச் செய்தார்கள் என்று எனக்கு விளங்கவே இல்லை. நான் ஒரு

தமிழ்ப் பெண்ணாயிற்றே. என்ன செய்வேன்?" என்று கலங்கினாள்.

அக்கா தன் கஷ்டத்தை வாய் திறந்து சொன்னதும் வாய்முடி மெளனியானாள் மங்களா. என்னதான் அவளால் பேசமுடியும்? எப்படி இவர்கள் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும்? தன்னை அல்லது அம்மாவை ஒரு தடையாக உபயோகிக்க எண்ணி இருக்கிறாள் என்பது மட்டும் விளங்கியது. இதற்குள் எப்படிப் படுப்பது? அவளுக்குப் புதிராக இருந்தது.

மூன்று நாட்கள் கடந்துவிட்டன. அக்காவும் தங்கையும் ஒன்றாக பிள்ளைகளுடன் படுத்தனர். அத்தான் பின்கட்டில் படுத்தார். நாலாம் நாள் "மங்களா, நீ பின்கட்டில் பிள்ளைகளுடன் போய் படு" என்றார் அத்தான். அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

"தங்கச்சி வந்திருக்கிறாள் பேசாமல் படுங்கள்..." என்று ஐந்து, ஆறு என்று நாட்கள் நகர்ந்தன. தான் எதிர்பார்த்தது வெற்றி என்று எண்ணினாள். ஏழாம் நாள் என்று கூறி விட்டுப் படுத்துத் தூங்கிவிட்டாள். நடுச்சாமத்தில் பேச்சரவம் கேட்டு விழித்தாள். அத்தானை பக்கத்தில் காணவில்லை. மங்களா விசம்பும் ஒலி கேட்டது. அதற்குப் பிறகு மங்கை தூங்கவே இல்லை.

காலையில் எழுந்து முழுகிவிட்டுத் தலைவிரி கோலமாக ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டாள். வழமையான காலை வேலைகள், அத்தான் காரியாலயம் செல்வது எல்லாம் நடந்தேறியது. ஆனால் அக்காவும் தங்கையும் தான் பேசவில்லை.

அத்தான் வேலைக்குப் போனதும் அக்காவும் தங்கையும் கட்டிப்பிடித்து அழுதனர். "என்னைப் பாதுகாக்கப் போய் உன்னை இழந்துவிட்டேனே! இனி என்ன செய்வேன்?" என்று அழுதாள் மங்கை.

அடுத்து ஒரு கிழமைக்கு அத்தான் தன்னை நாடாததில் மங்கை புரிந்துகொண்டாள். மங்களாவும் வேதனைப்பட்ட

தாகத் தெரியவில்லை. தவறாகத் தங்கையின் சாதகத்தைக் கொடுத்துப் பொருத்தம் பார்த்தார்களோ என்ற சந்தேகம் வந்தது அவளுக்கு இப்போது. ஆமாம்; அத்தான் அவளுக்கே பொருத்தமானவர் என்ற எண்ணம் வலுப்பெற்றது.

மூன்று நாட்களின் பின்னர், “அத்தான், நான் இரவுக்கு ஊருக்குப் போறன். மங்களா உங்களுடன் இருப்பாள். நான் போய் அம்மாவைப் பார்த்திட்டு வாறன். நேரத்தோட வந்திடுங்க. ரெயில்வே ஸ்டேசனுக்குப் போகவேண்டும்” என்றாள்.

“அக்கா...!” என்றாள் மங்களா.

“மங்களா, இந்தச் சில நாட்களிலே அத்தான் உனக்குத் தான் பொருத்தமானவர் என்று அறிந்துகொண்டேன். எங்கோ திருத்தமுடியாத பிழை ஏற்பட்டுவிட்டது. நீயும் உன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக் கொண்டாய். அது என்னால் வந்தது. எனக்குத்தான் தண்டனை தரவேண்டும். அதுதான் நான் ஒதுங்கிக்கொள்வது என்று தீர்மானித்தேன். கவலைப்படாதே. நான் பங்கு போட வரமாட்டேன். நீ அத்தானோட சந்தோசமாயிரு. நான் ஊர்ப் போய்ச் சேர்ந்து அம்மாவுக்கு எல்லாம் விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் ஒன்று — என்னைப் போல் நாலரை வருடத்தில் மூன்று குழந்தைக்குத் தாயா காமல் பாதுகாப்பு நடவடிக்கையைக் கைக்கொள்.

“அக்காவின் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்திவிட்டேன் என்று எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் எண்ணி வருந்தாதே. எனக்கு நீ தந்தது விடுதலை. நான் அடையமுடியாது என்று எண்ணித் தவித்த விடுதலை. இதை எண்ணி நான் பெருமைப் படுவேனே தவிர கலங்கமாட்டேன்” என்று கூறித் தங்கைக்கு முத்தமிட்டு கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள்.

தன்னை விட்டு இறுதியாகப் பிரிகிறாள் என்று அறியாத கணவன் அவளையும் பிள்ளைகளையும் கோட்டை ரெயில் நிலையத்தில் வழியனுப்பி வைத்தான்.

பிள்ளைகள் டாட்டா காட்ட ரெயில் மெல்லவே ஊரத்தொடங்கியது. நெஞ்சில் சுமையில்லாமல் ஒதுங்கிக் கொள்கிறாள் தமிழ்ப்பெண். □

ஐசைக் கு லேண்டாஓ் இர்தீழ்ப் பாலுஓ்!

2

மனோகரி கணவனை இழந்து விட்டாள். கைக்குழந்தை சுகந்தியையும் அவளையும் விட்டு அவளது கணவன் சிதம்பரம் நஞ்சைக் குடித்து இவ்வுலகைவிட்டு அகன்று விட்டான்.

சிதம்பரம் இறந்ததும் அதற்கான காரணம் பலவாறு விமர்சிக்கப் பட்டது. கந்தோரில் கையாடிப் பிடிபட்டான், அதனால்தான் இறந்தான் என்றும், கடன் தொல்லைகளால் இறந்தான் என்றும், திராத ரகசிய நோய் ஏதும் இருக்கவேண்டும் என்றும், அவளது அழகிய மனைவியால் குடும்பத்தில் ஏதும் பிரச்சனை இருக்கவேண்டும் என்றும் அல்லது அவளது நடத்

தையில் சந்தேகப்பட்டு இறந்திருக்கவேண்டும் என்றும் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது கற்பனைத் திறனுக்கேற்றவாறு கதைத்துக் கொண்டனர்.

மரண விசாரணையில் உண்மை வெளிவரவே இல்லை. அவன் எழுதிவைத்திருந்தபடி 'தான் நஞ்சருந்தி தற்கொலை செய்வதாகவும், இக்கொலைக்கு யாரும் காரணம் இல்லை' என்றும் எழுதிய கடிதம் விசாரணையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. பிணம் புதைக்கப்பட்டது. கனடாவில் இருக்கும் அண்ணன்மார் காசு அனுப்பி எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டனர்.

அண்ணன்மார் அனுப்பிய கடிதத்தில், "உனது முடிவை அறிவித்தால் உன்னையும் குழந்தையையும் கனடாவுக்கு எடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கிறோம்" என்று கண்டிருந்தது.

விசாரணை திடீர் மரண விசாரணை அதிகாரியினால் முடிக்கப்பட்டு சவஅடக்கம் நடந்து முடிந்தபின்னரும் சி.ஐ.டி. மூளையுள்ள சிலர் புலன் விசாரணையில் இறங்கினர். அவன் இறந்த காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால் அவர்களுக்கு நித்திரையும் வராது என்பது போல் இருந்தது. என்றாலும் துப்புத் துலங்காமலே நாட்கள் நகர்ந்தன.

ஒரு வருடம் நிறைந்த குழந்தை சுகந்திக்கு அண்ணன் மார் அனுப்பிய பணத்தில் விமர்சையாக பிறந்தநாள் கொண்டாடினாள் மனோகரி. அதற்குப் பலரும் வந்திருந்தனர்.

வந்திருந்தவர்களில் பலரும் அடங்குவர். சொந்தக்காரர், வரவேண்டும் என்பதற்காக வந்திருந்தனர். நோட்டம் அறிய, விடுப்புப் பார்க்க வந்தவர்கள் சிலர். தங்கள் விசாரணைக்கு ஏதும் தகவல் கிடைக்கலாம் என்று வந்தவர்கள் சிலர். இவர்களில் தூரத்துச் சொந்தக்காரனான சரவணனும் வந்திருந்தான். இவன் அவளது கண்வீச்சுக்கு இலக்கானவன். ஆகவே, சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த வந்திருந்தான்.

வெளிநாட்டுக் காசில் விழா களைகட்டி இருந்தது. எல்லோரையும் நன்கு கவனித்து உபசரித்தாள் மனோகரி. அதிலும் சரவணனுக்கு விசேஷ கவனம் காட்டப்பட்டது.

கூட்டம் மெல்ல மெல்ல கலையத்தொடங்கியது. நெருங்கிய சொந்தக்காரர்களுக்கு மட்டும் இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடாகி இருந்தது. அதிலும் சிலர் இன்று செவ்வாய்க் கிழமை விரதம் என்று நழுவிவிட்டனர். சரவணனும் குழந்தைக்குப் பரிசைக் கொடுத்துவிட்டு எழுந்தான்.

“ஏன், உங்களுக்கு என்ன அவசரம்? நின்று சாப்பிட்டுப் போங்க...” என்றாள் மனோகரி.

“இல்ல நான்...”

அவளும் “அதெல்லாம் இல்ல. நின்று சாப்பிட்டுப் போறீங்க” என்றவள், “குழந்தைக்கு நித்திரை வந்துவிட்டது. கிடத்திவிட்டு வாறேன்” என்று உள்ளே சென்றாள்.

திரும்பி வந்தவளைப் பார்க்கக் கண் கூசியது சரவணனுக்கு. ஏற்கனவே எடுப்பாக விலையுயர்ந்த சாரியில் தோற்றம் அளித்த அவள் இப்பொழுது முகம் சுழவி உடுப்பை மாற்றி தலை ‘ஸ்ரைலை’ மாற்றி கவுனில் கன்னிப்பெண் போல் வந்து நின்றாள்.

“மாலையில் இருந்து ஒரே வியர்வை. அதுதான் மேலைக் கழுவி உடுப்பை மாற்றினேன்” என்று கூறினாள், அவனது பார்வைக்கு விடையாக.

“சும்மா சொல்லக்கூடாது, அப்சரஸ் மாதிரி இருக்கிறீங்க” என்றான்.

“தாங்க்ஸ் போர் யுவர் கொமன்ற்” என்றவள், “நீங்களும் முகம் சுழவுங்கள்” என்று டவலை எடுத்துக்கொடுத்து ‘வோஷ் பேசனுக்கு’ அழைத்துச் சென்றாள். மின்சாரம் இல்லை என்றால் என்ன, 250 ரூபாய்க்கு மண்ணெண்ணை வாங்கி வீடெங்கும் நிறைய லாம்புகள் எரிந்தன.

முன்னால் இவர்கள் இருவருமே இருந்தனர். மற்றவர்கள் சாப்பாடு தயார் பண்ணுவதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். எங்கோ இருந்து இரண்டு கண்கள் பார்க்கலாம்; காதுகள் கேட்கலாம்.

“இந்த அழகை நீங்கள் வீணாக்கலாமா? ஏன் மறுமணம் செய்வதுபற்றி யோசிக்கக்கூடாது?” என்று கேட்டான் சரவணன்.

“இப்படித்தான் கனடாவில் இருக்கும் அண்ணன் மாறும் எழுதி இருக்கினம். எனக்குப் பெரியவர்கள் யார் இருக்கினம்? எப்படி நான் இதை மற்றவர்களிடம் சொல்வது? அதுதான் பிரச்சனை. ‘மறுமணம் முடிப்பதென்றால் அங்கே இரு, இல்லாவிட்டால் இங்கே வந்து சேர்’ என்று எழுதி இருக்கிறார்கள்” என்றாள் அவள்.

சரவணனுக்கு நெஞ்சு படபடத்தது. என்னவென்று சொல்வது தன் ஆசையை? ஆனாலும் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற அவசரம் தெரிந்தது.

“யாரும் விரும்பினால் ஏற்றுக்கொள்வீர்களா?”

“ஓப்கோர்ஸ். ஏன் நீங்கள் தயாரா? அப்படி என்றால் சொல்லுங்கள்.”

வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தான் சரவணன்.

“எனக்குத்தான் வேலை ஒன்றும் இல்லையே. வெளிநாடு செல்லவும் வசதி இல்லாமல் இருக்கிறேன்...” என்று இழுத்தான்.

“அதெல்லாம் பிரச்சினை இல்லை. உங்களுக்குச் சம்மதம் என்றால் சொல்லுங்கள், மற்றதை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். வேலையா வெளிநாடா என்பதை பின்னர் அண்ணனுக்கு எழுதி யோசிப்போம்.”

“உங்களுக்கு விருப்பம் என்றால் ஓகே...”

“ப்ரொமிஸ்...” என்று நெருங்கிவந்து அமர்ந்து கையை நீட்டினாள். அவன் கையில் அடித்தான். அவன் கையைப் பற்றினாள்.

கடிதங்கள் பறந்தன. உறவு வலுத்தது. பேர்க்குவரத்து தொடர்ந்தது. இரண்டு மாதத்தில் திருமணப் பதிவு முடிந்து இருவரும் குழந்தையுடன் கொழும்பு நோக்கி வந்தனர்.

இப்போதுதான் தங்கள் விசாரணைக்கு ஒரு முடிவைக் கண்டனர். ஆமாம். மனோகரி இவனுடன் தொடர்பாக இருந்ததை அறிந்துதான் அவன் நஞ்சு குடித்து இருக்கிறான் என்பதுதான்.

மனோகரி கொழும்புக்கு வந்து 'லொட்ஜில்' நின்று கொண்டு தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டாள். மகிழ்ச்சியடைந்த அண்ணன்மார், "இங்கேயே ஒரு வீடு எடுத்துத் தங்குங்கள். காசு அனுப்புகின்றோம். அதன்பின்னர் அவர் உன்னை எடுக்கலாம். அல்லது நாங்கள் எடுப்போம்" என்றனர். சரவணனுடனும் பேசினர்.

"கணவனை இழந்த தங்கையை மணந்ததற்காக நன்றி" என்றும் "உங்களுக்கு வேண்டியளவு பணம் அனுப்புகின்றோம். சந்தோசமாக இருங்கள். விரைவில் உங்களை இங்கு எடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கிறோம்" என்றும் கூறினர். தனக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணி மகிழ்ந்து போனான் சரவணன்.

கொழும்பில் ஒரு மாதம்வரை இருந்தனர். கொழும்பில் வீடெடுப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. கொழும்பில் பல நண்பர்களைச் சந்திக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதில் சரவணனின் நண்பன் ஒருவன் நீர்கொழும்பில் வேலை செய்பவன். நீர்கொழும்பில் வசதியான வீடு எடுக்கலாம் என்று கூறினான்.

அதன்படி இருவரும் அண்ணன்மாரிடம் ஆலோசனை பெற்ற பின்னர் நீர்கொழும்பில் 'ரெலிபோன்' வசதியுள்ள வீட்டில் குடியேறினர். திருமணப்பதிவை, பிறப்பு சாட்சிப்பத்திரங்களைப் பெற்று 'ஸ்பொன்ஸர்' விசாவுக்கு முயற்சி பண்ணினார். அந்த முயற்சியில் மாதங்கள் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தன.

அப்போதுதான் — தான் 'உண்டாகியிருப்பதாக' அண்ணன்மாருக்கு அறிவித்தாள். 'ஏன் இத்தனை அவசரம். இங்கு வந்தபின் பிள்ளைகளைப் பெற்று எடுக்கலாமே. பிள்ளைகளுடன் இங்கு வருவது கஷ்டம் என்று தெரியாதா?' என்று பேசினார்கள்.

நாட்கள் சென்றதில் நாளொருவண்ணமாக உருப்பெற்ற குழந்தை உலகை வந்தடைந்தது. மகிழ்ச்சிதான். ஆனால் அண்ணன்மார் அவதானமடைந்தனர். ஸ்பொன்சர் விசா தாமதமடைவதால் அவனை வேறு வழியில் 4½ லட்சம் கட்டி எடுக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். இல்லையேல் இன்னுமொன்று உருவாகலாம் என்ற பயமோ என்னவோ?

பிள்ளைக்கு 31ம் நாள் தொடக்குக் கழிவு நடந்து சில தினங்களில் சரவணன் ஏஜன்சியால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். உடனே சிங்கப்பூர் பயணம் நிறைவேறிற்று. சிங்கப்பூரில் ஒருமாதம் நிற்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ரெலிபோனில் தொடர்புகொண்டான். பின்னர் வேறு இடம் மாற்றப்பட்டவுடன் ரெலிபோன் தொடர்பும் இல்லை. சென்று சேர்ந்ததும் எடுக்கிறேன் என்றான் இறுதியாக.

மூன்று மாதத்தில் சரவணன் கனடா போய்ச்சேர்ந்து விட்டான். “கவலைப்படாதே. உன்னையும் விரைவில் எப்படி என்றாலும் எடுக்கிறேன். இந்த றூட் பெண்களுக்குக் கஷ்டம் தான். என்றாலும் நீ இல்லாமல் நான் இருந்து என்ன செய்ய? ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்றான். அவளுடைய அண்ணன்மாரிடம் இல்லாத பணமா? ஆரம்ப காலத்தில் போய் நன்றாக உழைத்து இருந்தார்கள். ‘சிற்றிசனு’ம் பெற்று விட்டார்கள். ஆனால் இலங்கைக்கு வரத்தான் விருப்பம் இல்லை.

சரவணன் சென்று ஆறுமாதம் இருக்கும். அவனது நீர்கொழும்பு நண்பன் அவனது நிலையை அறியும் பொருட்டு அங்கு சென்றான்.

“ஏன் இப்பதான் கண் தெரிஞ்சுதோ? பிள்ளையின் தொடக்குக் கழிவுக்கு வந்து போன நீங்கள் இந்தப் பக்கம் எட்டிப்பார்க்கவும் இல்லை. நான் இங்கு தனியே இருக்கிறேன் என்று தெரியும்தானே! அடிக்கடி வந்து போகலாம்தானே! நான் பிடிச்ச விழுங்கமாட்டன். தனிய இருக்கிறது எவ்வளவு கஷ்டம் என்று எனக்கு இப்பதான் புரிகிறது. இங்கு வேறு எவரும் இல்லை. நான் மட்டும் தான் இருக்கிறேன். என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? பயமா? நீங்கள் அடிக்கடி வந்து போனால்

எனக்கும் துணையாக இருக்கும். அவர் இல்லாத குறையும் விளங்காது. உங்களுக்கும் பொழுது போகும் தானே. பொண்டாட்டியை ஊரிலை விட்டுட்டு தனியே இருக்கிறீங்க தானே! அடிக்கடி வரலாம் தானே!” என்றாள்.

தேநீரைக் குடித்துக்கொண்டே வறண்ட நாக்கை நனைத்துக்கொண்டு ‘வாறன்’ என்றபடி எழுந்துவிட்டான். அவளது பேச்சும் நளினமும் அவனை என்னவோ செய்தன. அவள் தன்னிடம் எதை எதிர்பார்க்கிறாள் என்று அவனுக்குப் புரிந்தது.

“இருங்களன் போகலாம்” என்றாள்.

“இல்ல நான் போட்டு வாறன்” என்று நடந்தான் அவன். ‘எனக்கு வேண்டாம் இந்தப் பாவம்’ என்று அவன் மனம் எண்ணிக் கொண்டது. இனி இந்தப்பக்கம் எட்டியும் பார்க்கமாட்டான். இவளைப்பற்றிக் கூறியபோது ஊரவர் ஒருவர் கூறியது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“முதலாமவனை ஒரு வருடத்தில் பலி எடுத்துவிட்டாள். இவனுக்கும் எத்தனை நாளோ? ஒன்று மாறி ஒன்று தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும். இதுகளைத் திருத்த முடியாது கண்டியோ!” என்றார்.

‘திருந்தினாலும் விட்டாலும் பரவாயில்லை — என்னை விட்டால் போதும்’ என்று திரும்பியும் பாராமல் நடந்தான் அவன்.

□

உகப்பணை இருக்கடரூ!

3

ஏழில் செவ்வாய் தமிழ்ப் பெண்
களின் சாதகத்தில் வந்திருந்து பல
அனர்த்தங்களைச் செய்கின்றது.
ஏழிற் செவ்வாய் தோசம் என்று
எத்தனையோ பெண்கள் மணம்
காணாமல் இருப்பது தமிழினத்தில்
மட்டுமே! ஏழிற் செவ்வாய் தோசம்
இருப்பவர்களுக்கு காலங்கடந்த
திருமணமே கைகூடும் என்பது
சோதிடர்களின் கணிப்பாகும்.
ஏழிற் செவ்வாய் மாங்கல்யத்துக்கு
ஆகாது என்றும், கணவனை இழந்து
விடுவாள் என்றும் பயங்காட்டியே
அந்தப் பெண்களின் வாழ்வைப்
பாழடித்து விடுகின்றனர் பெற்றோர்.

இதனால் இப்படியான பெண்கள்
தமது காதல் வாழ்க்கையை மறந்து

வாழ்கின்றனர். ஏழிற் செவ்வாய் மாப்பிள்ளை கிடைக்க வேண்டும் அல்லது எட்டிலோ வேறு எங்கோ இருந்து தோச முள்ள செவ்வாய் அமைந்த சாத கரை மாப்பிள்ளையாகப் பெற்றோர் பிடிக்கும் வரை அவர்களும் மெளனித்து இருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறான தோசமுள்ளவள்தான் சுதாமதி. இப்போது வயது இருபத்திஏழைக் கடந்துவிட்டது. அவளுக்கேற்ற மாப்பிள்ளை கிடைக்கவில்லை. இதனால் அவள் அண்ணன் சுதாகர் கூட முப்பதுவயதைக் கடந்தும் தங்கைக்குக் கல்யாணம் முடிந்தபின்னரே தான் முடிக்கவேண்டும் என்று தவம் இருக்கிறான். அவனது ஆசாபாசங்களைத் தங்கைக்காக மூட்டை கட்டிப்போட்டு விட்டான்.

“டக்...டக்...” கதவில் தட்டப்படும் ஒலி கேட்டது.

“அம்மா யாரென்று பாருங்களன்.....” என்று குரல் கொடுத்தாள் சுதா ‘பாத்ரூமி’ல் இருந்து.

பதிலைக் காணோம். மீண்டும் தட்டும் ஒலி.

‘இந்த நேரத்தில் இந்தம்மா எங்க போயிட்டா. இப்படித் தான் நிண்டாப் போல போயிடுவா’ என்று எண்ணிய வளாக அவசரமாகத் துடைத்துக்கொண்டு ‘பாத்தவலை’ச் சுற்றிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

கதவு திறந்தே இருந்தது. வெளியே சுதாகரின் நண்பன் ஆனந்தன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

வீட்டில் நண்பன் இல்லை என்று தெரிகின்றது. ஆனால் எங்கே சென்றிருப்பான்? கடற்கரைக்கா? லைப் ரரிக்கா? அல்லது வேறு எங்குமா? என்று அறிந்து செல்லவே அவன் காத்து நின்றான். ஆனந்தன் எவ்வளவு தான் அண்ணனின் நெருங்கிய நண்பனாக இருந்தாலும் அண்ணன் அவனுடன் வெளியே வைத்து கதைத்து அனுப்பி விடுவான். அல்லது கூடப் போய் விடுவான். தான் எத்தனை முறை சொல்லியும் அண்ணன் வீட்டினுள் கூட்டி வந்து கதைக் காதது வியப்பைத் தரும். அதை எண்ணியவளாகவே வந்து கொண்டிருந்தாள் சுதா.

“அண்ணா வீட்டில்....” என்று சொல்ல வந்தபோது சறுக்கி பின்பக்கம் அடிபட விழுந்தாள் சுதா. அவள் துவாய் அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. நேர் எதிரே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவள் எழும்புவதற்கு அவசரப்பட்டதில் துவாய் அவிழ்ந்து விட்டது. எழும்பவும் முடியவில்லை. யாரோ தேங்காய் எண்ணையைக் கொட்டி இருந்தார்கள். ஒரு கணம்தான். ஓடிவந்து ஆனந்தன் அவளைத் தூக்கிவிட்டான்.

சுதா ஓடிப்போய் அறையினுள் ‘கேட்டி’னின் பின்னால் மறைந்துகொண்டாள். ஆனந்தனுக்கு மூச்சு நெருப்பாய் சுட்டது. அறையை எட்டிப் பார்த்தான். அவள் அழுது கொண்டு இருந்தாள். “நல்ல அடிபோல” என்று கிட்டே சென்று அவளைத் தேற்றினான்.

நெருப்பும் பஞ்சும் பற்றிக்கொண்டது. ஏழிற் செவ்வாய் இப்போது என்ன செய்யும்?

“என்னைக் கைவிட மாட்டீர்களே?” — இது சுதா.

“பைத்தியமா! அண்ணாவிடம் கேட்டுக் கல்யாணத்தை முடிப்போம்” என்று சென்றுவிட்டான்.

சென்றவன் சென்றவன்தான், வீட்டுப்பக்கம் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

சில நாட்களில் ஆனந்தனுக்கும் கோமதி என்ற பெண்ணுக்கும் திருமண ஏற்பாடு நடைபெறுவதாக வீட்டில் கதைத்தான் சுதாகர். சுதா தனியே அறையில் கிடந்து அழுதாள். இது ஏனென்பது வீட்டில் ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை.

ஒரு மாதத்தின் பின்னர் அதற்கான காரணம் தெரிய வந்தது. அவளுக்கு அடியும் உதையும் கிடைத்தன.

ஆனந்தனிடம் சென்று கெஞ்சினான், மன்றாடினான் சுதாகர். அவன் அசையவே இல்லை.

“எனக்கும் இதற்கும் சம்பந்தமே இல்லை. எனக்கு நல்ல கொழுத்த சீதனத்தோடு கல்யாணம் நடக்கப்போகுது. விசர் கதை கதைக்காமல் போயிடு” என்றான் அவன்.

“ஆனந்தா, என் தங்கை உன்னால் களங்கப்பட்டு விட்டதாகக் கூறுகிறாள். எந்த ஒரு பெண்ணும் இதற்குப் பொய் பேசமாட்டாள். தயவுசெய்து அவளை ஏற்றுக்கொள். உன் கால்களைப் பிடித்தேன்” என்று அவன் கால்களில் விழுந்தான் சுதாகர்.

காலால் உதறிவிட்டு வெளியே நடந்தான் ஆனந்தன். இதைக் கேள்விப்பட்ட தாய் தந்தையர் படுக்கையாகி விட்டனர். சுதாகர் நடைப்பிணமாகி விட்டான்.

விரைவாக நாள் பார்த்து தேதியைக் குறித்து விமர்சையாகத் திருமண ஏற்பாட்டைக் கவனித்தான் ஆனந்தன். எந்த நேரத்திலும் தனது திருமணத்துக்கு சுதாவினால் ஆபத்து ஏற்படும் என்ற பயம் மனதை எப்போதும் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

திருமணம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. திருமணப்பதிவு மட்டும் அன்று நடைபெறவில்லை. அறிவித்தல் கொடுத்த திருமணப் பதிவாளருக்கு அன்று திடீர் சுகயீனம் காரணமாகப் பின் போடப்பட்டது. ஆகவே, வேறொரு நல்ல தினத்தில் அதனை வைத்துக்கொள்வதென்றும், அன்றே சீதனப் பணத்தைக் கைமாறுவது என்றும் தீர்மானமாயிற்று.

திருமணம் முடிந்து மதியச் சாப்பாடு பரிமாறப் பட்டதும் சனசந்தடி குறையலாயிற்று. பரிசுப் பொருட்கள் குவிந்து கிடந்தன. கோமதிக்கு இது பேசிச் செய்த திருமணம். ஒரே ஒரு முறைதான் மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து இருக்கிறாள். குனிந்த தலை நிமிர்வே இல்லையவள். தலை சுளுக்கிக் கொள்ளப் போகுது என்று தோழிகள் பகிடி பண்ணினர். அவளுக்கு அத்தனை வெட்கம் என்று மாப்பிள்ளையும் ஒருசில வார்த்தைகளுடன் நிறுத்திக் கொண்டார்.

இரவாகியதும் வீடு அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. ஆமாம்; சாந்தி முகூர்த்தத்திற்கான ஏற்பாடு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மாடிவீடு அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. மேல்மாடியில் வேறு யாரும் செல்லக்கூடாது என்று தடையுத்தரவு போட்டிருந்தார் கோமதியின் தந்தை. கோமதியின் தோழிகள் அமர்க்களப்படுத்தினர்.

தோழிகள் கோமதியை மேல்மாடியில் கொண்டு விட்டு வந்தனர். கோமதி தன் முன்னேற்பாட்டின்படி மாடி அறையில் மறைத்து வைத்திருந்த சுதாவை வெளியே கூட்டிவந்து தனது கடிதத்தையும் பால்பூத்தையும் கையில் கொடுத்து அறைக்குள் கொண்டுவிட்டாள்.

சுதாவைக் கண்டு அதிர்ந்து போய் எழுந்தான் ஆனந்தன். வெளியே சுதவைப் பூட்டினாள் கோமதி. “எல்லாம் கடிதத்தில் எழுதி இருக்கிறேன். அதன்படி செய்யுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு வந்து சிறிது அமர்ந்து ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள். சீழே இன்னுமொரு பூகம்பகத்தை எதிர் கொள்ளவேண்டுமே!

சந்தடி சற்றுக் குறைந்ததும் மெல்லவே வந்து தன் அலங்காரங்களைக் கழற்றினாள். செய்தி பரவி அம்மாவும் அப்பாவும் இன்னும் சிலரும் வந்து கூடினர். “என்ன மகள் இது?” என்று அழுதுவிட்டாள் தாய்.

“அம்மா, இதுவரை நான் ஆடியது நாடகம். இந்தாங்க தாலி” என்று அதையும் கழற்றிக் கொடுத்தாள்.

“என்ன கோமதி இது. நாள் பார்த்து அக்கினி வளர்த்துக் கட்டியதை நாடகம் என்று ஒரே நாளில் கழற்றுகிறாய்!” என்று அதட்டினார் தந்தை.

“அப்பா சத்தம் போடாதீர்கள். ஆனந்தனுக்கும் சுதாவுக்கும் முதலிரவு மேல்மாடியில் நடக்கிறது. அவளைக் கெடுத்துவிட்டு என்னையும் சீதனத்தையும் அனுபவிக்கலாம் என்று வந்தார் மாப்பிள்ளை. அதுதான் இந்த நாடகமாடினேன். எனக்கு கடைசி நேரத்தில்தான் தெரிந்தது. சுதாவும் அவள் அண்ணனும் என் காலில் வந்து விழுந்தார்கள். எனது ஏற்பாட்டின்படிதான் பதிவும் ஒத்திப் போடப்பட்டது. மற்ற ஏற்பாடுகளைத் தவிர்க்க முடியாததினால் தாலி கட்டுவதை ஏற்க முடிந்தது. சினிமாவுக்கும் மந்திரம் ஒதி அக்கினி வளர்த்துத்தான் கட்டுகிறார்கள். இதுவும் ஒரு சினிமாக்காட்சி என்று எண்ணிக்கொண்டே சுழுத்தை நீட்டினேன். இப்போது ஆனந்தனுக்குப் புரிந்து இருக்கும், தனக்கு மனைவி யார் என்பது!”

“என்ன செய்துவிட்டாய் மகள், ஊர் உலகத்துக்கு என்ன சொல்லப் போகிறேன்?”

“ஊர் உலகத்துக்கா? அந்தப் பெண்ணைக் கெடுத்த ஆனந்தனுக்கு அந்த ஊர் உலகம் என்ன செய்தது? அவனது பெற்றோர் கால்களிலும் விழுந்து கதறினார்களே, அப்போதும் அவர்களுக்குக் கண் திறக்கவில்லையே. இப்படிப்பட்ட ஊர் உலகத்தைப் பற்றியா பேசுகிறீர்கள்? ஒரு பெண்ணைக் கெடுத்த வனைப் பற்றி ஏனப்பா இந்த ஊர் உலகம் சிந்திக்கவில்லை? ஒரு ஆண் எத்தனை பெண்ணை வேண்டுமானாலும் கெடுக்கலாம் — அதுபற்றி உங்களுக்குக் கவலை இல்லை. உங்களுக்கு வேண்டியது மாப்பிள்ளைதான். அந்தப் பெண்களைப் பற்றி இந்த சமூகம் சிந்திக்கத் தவறி விடுகின்றது. பெண்கள் சீர்திருந்த வேண்டுமானால் இனி இந்த ஆண்களைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டுப் பிரயோசனம் இல்லை. பெண்களாக நடவடிக்கை எடுத்தால்தான் சரி. ஆமாம், என்னைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. சுதாவைப் போன்ற பெண்களுக்காவது விடிவு ஏற்பட வேண்டும். அது இந்த கோமதியுடன் ஆரம்பமாகட்டும்.”

கோமதி தந்தையையும் ஆண்வர்க்கத்துடன் சேர்த்துப் பேசியதைக் கேட்டு அவர் விக்சித்துப் போய் நின்றார். தாய் தந்தையர் மற்ற பெண்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டால் தம் பெண்ணை எப்படிக்கரை சேர்க்கமுடியும்? ஆகவே, அவர்கள் தம் பெண்ணைப் பற்றியே கவலைப்படுவதே இயற்கை. சமுதாயப் பிரக்ஞை எல்லோருக்கும் ஏற்படுவதில்லையே!

“மாப்பிள்ளையின் பெற்றோருக்கு நாளைக்கு என்ன சொல்வது?”

“ஏன், அவளை அனுபவிக்கும்போது அவளுக்கு ஏழில் செவ்வாய் தோசம் பற்றிக் கவலை இல்லை. ஏழில் செவ்வாயுடன் அவனது குழந்தையை அவள் தாங்கி வளர்க்கலாம். இவன் கணவனாக இருக்க மட்டும்தான் கூடாதா? மாங்கல்ய பாக்கியம் இல்லை என்றால் அதைக் கட்டாமலே இருக்கட்டும். சட்டப்படி கணவன் மனைவி ஆனால் சரி.

கணவனாக இல்லாவிட்டாலும் அவன் இனி அவளது குழந்தைக்குத் தகப்பனாகவே இருக்கவேண்டும்.

“சம்பிரதாயத்துக்காக தாலியைக் கட்டிக் கழட்டிய என்னை ஊர் உலகம் என்ன சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு படுக்கையைத் தட்டிப்போட்டாள் கோமதி.

அவளது களங்கமற்ற உள்ளத்திற்கு ஒரு நல்ல வாழ்வு கிடைக்காமலா போய்விடும்? இப்போது அவள் ஆழ்ந்து உறங்கட்டும்.

□

என்கை செளல்ல்ப் போகிறார்கள்?

4

தலைநகரில் அமைந்துள்ள தலைமைக் காரியாலயத்தில் ஒரு தனிப் பிரிவுக்குத் தலைவனாக இருந்தான் சிறிதர். அந்தப் பகுதி அவனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. அவனது கட்டளையில் இயங்கியது. அவனது சுறுசுறுப்பையும் கண்டிப்பான நடவடிக்கைகளையும் பாராட்டினர் உயரதிகாரிகள்.

உயரதிகாரிகளிடம் பாராட்டைப் பெற்றால் மட்டும் போதுமா? கீழிருக்கும் ஊழியர்களையும் திருப்திப்படுத்த வேண்டாமா? அவனது கட்டுப்பாடும் கண்டிப்பான போக்கும் பலருக்கும் பிடிப்பதில்லை. காலதாமதமாகி வந்தால் 'சோட்லீவு' எடுக்க வைப்பதும்,

நேரத்துக்கு 'றெஜிஸ்டர்'ரில் சிவப்புக் கோடு போடுவதும், இடை நேரங்களில் எழுந்து 'சத்தோச' போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று குடும்பத்துக்குத் தேவையானவற்றை வாங்க அனுமதிக்காததும் அவர்களை முணுமுணுக்க வைத்தது.

“அவருக்கென்ன தெரியும் குடும்பக் கஷ்டம். அவர் தனி மனிதன். ஒரு அறையில் இருந்து கொண்டு கடையில் சாப்பிடுபவர். அவருக்குத் தேவைகளும் குறைவு. நாங்களும் அப்படியா? மாலை வீடு திரும்பும்போது எத்தனை பேர் மலிவு விலையில் 'சத்தோச'வில் சாமான் வாங்கிப் போவதை பஸ், ரெயினில் போகும்போது சந்திக்கிறோம். எங்களுக்கு அந்த வசதி இல்லையே. இந்த மனிசனும் குடும்பமாகி விட்டால்தான் நமது நிலை புரியும்” என்று ஆளுக்காள் கீழ்க்குரலில் பேசிக்கொள்வார்கள். இதில் இனபேதம் நிலவாது எல்லோரும் ஒன்றாகவே குரல் கொடுப்பர்.

அந்தக் கந்தோரில் சிறிதருக்குக் கீழே வேலை செய்யும் ஆண் பெண் பதினாலு பேரும் மணம் முடித்தவர்கள். இதனால் அவனை மடக்க முடியவில்லை என்ற ஆதங்கம் அங்கிருக்கும் அனைவருக்கும் உண்டு. மணம் முடித்த ரைப் பிஸ்ற் கூட முயற்சித்து தோற்றுப் போனாள்.

'அது ஒரு ஜடம். உணர்ச்சியே இல்லை. இதற்கு எங்கே கல்யாணம் நடக்கப் போகிறது. பெண்களின் மென்மையைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. எப்போதும் கடுமையாக நடந்துகொண்டால் எப்படி?' என்று ஒதுக்கி விட்டாள்.

எமக்கு விடிவே வராதா? என்று ஏங்கினார்கள் அவர்கள்.

அன்று தபாலின் அந்த நியமனக் கடிதம் கிடைத்ததும் மெல்ல மெல்ல அந்த இலாகா முழுவதும் செய்தி பரவியது. கிசுகிசுக்கள் ஆரம்பமாகின. மாலை தேநீருடன் ஒருவன் கேக்கும் வாங்கிப் பரிமாறினான். அத்தனை மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கு. அனுமானத்திலே ஆனந்தம் கொண்டாடினார்கள்.

ஆமாம், பத்மராணி என்னும் ஒரு பெண் தங்கள் பகுதிக்கு புதிய அக்கவுண்ட் கிளார்க் வேலைக்கு நியமிக்கப்

பட்டிருக்கிறாள் என்பதுதான் அந்தக் கடிதத்தின் வாசகம்.

ஆனால், அங்கிருந்த ஊழியர்களோ சிறிதருக்கு மணப் பெண் தேடி நிச்சயித்தது போல் குதூகலித்தனர்.

அவள் ஒரு தமிழ்ப் பெண். சிறிதருக்கு ஜோடியாக இருப்பாள். புதிய அப்பாயின்ட்மென்ட் என்றபடியால் திருமணம் முடித்திருக்க நியாயமில்லை. புது அறிமுகம் என்ற படியால் வேலை பழக சிறிதரிடமே அனுப்பி விடுவது, அந்தப் பழக்கத்தில் இருவரும் காதலிக்கத் தொடங்க தங்களுக்குக் கொண்டாட்டம்தான் என்று அனுமானித்துச் செயற்பட்டனர்.

நியமனக் கடிதத்தைப் பார்த்த சிறிதர் சலனமேது மின்றி சீ.சி.யின் பார்வைக்கும் பைல் பண்ணி வைப்பதற்கு மாகக் குறிப்பெழுதி அனுப்பிவிட்டான் வழமைபோல். அவள் வருவதால் தான் இப்போது செய்யும் அக்கவுண்ட் வேலையையும் அவளிடமே ஒப்புவித்துவிடலாம் என்பதில் மட்டும் ஆறுதல் அடைந்தான். ஆனால் மற்ற உத்தியோகத்தர்கள் அந்த நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து இருந்தனர்.

நேர்த்தி வேறு வைத்தனர். போயாவுக்கு 'பூஜைவட்டி' கொண்டுவருவேன் என்று, 'எண்ணெய் கொண்டுவந்து விளக்கெரிப்பேன்' என்று நேர்ந்து வைத்தனர். 'வருபவள் திருமணம் ஆகாதவளாக இருக்கவேண்டும். அவளை பொஸ் விரும்பவேண்டும்' என்பதே அவர்களது வேண்டுகலாக இருந்தது.

"அந்தோனியாருக்கு ஆளுயர மெழுகுவர்த்தி கொளுத்து வேன், எங்கள் கஷ்டம் நீங்கினால்" என்று வாய்விட்டு அடிக்கடி கூறிக்கொண்டார் மிஸ்டர் ஜோசப். நான்கு குழந்தைகளின் தந்தை அவர். தனது குடும்பத்துக்கு என்று கோவிலில் எதுவும் செய்யாதவர். இப்போது தங்கள் பொஸ் மணம் முடிக்க நேர்த்தி வைத்து இருக்கிறார்.

அந்த நாளும் வந்தது.

அன்று வழமைக்கு மாறாக எல்லோரும் வேளைக்கே வந்து சேர்ந்தனர். பத்மராணியின் வரவை ஆவலுடன் எதிர்

பார்த்து வழிமேல் விழிவைத்து இருந்தனர். அவர்கள் எண்ணம் வீண் போகவில்லை.

அழகிய சவுன் அணிந்து நெற்றியில் கறுப்புப் பொட்டு வைத்துக்கொண்டு சுழுத்தில் தாலி இல்லாமல் சிறிய சிங்கப்பூர் செயின் மின்ன அவர்களது கனவுத் தேவதை ஆட்டோவில் இருந்து இறங்கி மெல்லவே காலடி எடுத்து வைத்து கந்தோருக்குள் வந்து சேர்ந்தாள்.

மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்த அவர்கள் அவளை வளைத்துக்கொண்டு கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டனர். அவளுக்கு மேசை தட்டிக் கொடுக்கவும் கதிரை தூக்கிப் போடவும் முண்டியடித்தனர். அவர்களது அன்பைக் கண்டு நெகிழ்ந்து போனாள் பத்மா. அவளுக்கெங்கே தெரியப் போகின்றது, அவள் தங்களை இரட்சிக்க வந்தவள் என்று அவர்கள் தன்னை உபசரிக்கிறார்கள் என்று.

சிறிதர் வந்து சேர்ந்ததும் அவளை உள்ளே அனுப்பி வைத்த பின்னர் அடுத்த நடவடிக்கை பற்றி யோசித்தனர். சிறிதர் அவளைக் காதலிக்காமல் விட்டால்கூட தாங்கள் முயற்சி எடுத்து இருவரையும் தூண்டிவிடுவது என்றும் இருவரையும் சேர்த்துக் கதை கட்டிவிடுவது என்றும் தீர்மானமாயிற்று.

சாதாரண அறிமுகத்துடன் அவள் வெளியே வந்தாள். நாளையில் இருந்து அவளுக்கான வேலைகள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டு வேலைகள் சொல்லித்தரப்படும் என்று சொல்லி அனுப்பப்பட்டாள்.

“அவர்தான் எமக்குப் பெரியவர். எல்லாம் அவரிடமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். வேறு யாரிடமும் கேட்டால் அவருக்குப் பிடிக்காது. கண்டிப்பானவர் என்றாலும் எங்களிடம் அன்பாய்ப் பழகுவார்” என்று ஆண்கள் கூற பெண்கள் ஒருபடி மேலே சென்று,

“லேட்டாக வந்தால் பயப்படக்கூடாது. நேரே அவரிடம் சென்று சொறி சொன்னால் போதும். நெருங்கிப் பழகுவது தான் அவருக்கு விருப்பம். மோட்டார் சைக்கிள் வைத்து

இருக்கிறார். அடிக்கடி 'லிப்ட்' கேட்டால் போதும், எல்லாம் சாதித்து விடலாம்" என்று கூறி வைத்தார்கள்.

ஒரு கிழமைதான் சென்றிருக்கும். பத்மா இன்னும் வரவில்லை. சிவப்புக் கோடு போடாமல் பச்சைக் கொடியைக் காட்டிவிட்டான் சிறிதர் என்று மனதுக்குள் ஆர்ப்பரித்தனர் அனைவரும்.

பத்மா உள்ளே சென்று "சொறி சேர். பஸ்ஸைத் தவற விட்டுவிட்டேன்" என்று கூறிவிட்டு வந்துவிட்டாள்.

இரண்டாம் நாளும் இப்படியே என்றதும் சிறிதர் கூறினான் - "பத்மா, நீர் புதிசு என்றபடியால் நேற்று விட்ட நான் டெய்லி அப்படி விடமுடியாது. மற்றவர்கள் என்னில் குறைகாணுவார்கள்" என்றான்.

"எனக்கு என்றால் அவர்கள் ஒன்றும் பேசமாட்டாங்க சேர்" என்றாள் பத்மா.

"யெஸ். பேசமாட்டாங்க. பிறகு நான் அவர்களுக்கும் அப்படி விட்டுக் கொடுப்பேன் என்று. ஏன் நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர்?"

"கொட்டாஞ்சேனையில் இருந்து... இரண்டு பஸ் மாறி வரவேணும். இந்த கிறவுட்டுக்க என்னால முண்டியடித்து ஏற முடியல்ல... அதுதான்..." என்றாள்.

"நானும் கொட்டாஞ்சேனையில் இருந்துதான் வாற நான்..."

அவளுக்கு உடனே மற்றவர்கள் கூறியது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. "சேர், எனக்கு லிப்ட் தந்தீங்க எண்டா நானும் உங்களோட நேரத்துக்கு வந்திடுவன்..."

"தரலாம்... ஆனா... இன்னுமொரு ஹெல்மட் வாங்க வேணும்..." அவனென்ன மகரிஷியா?

"தாங்க்பூ சேர். நான் இண்டைக்கே ஹெல்மட் வாங்கி எடுக்கிறன்..." என்று கூறிவிட்டுச் சென்று தன் வேலையில் மூழ்கினாள்.

மாலை போகும்போது தனது வீட்டு விலாசத்தையும், தான் அங்கு போட பண்ணி இருப்பதையும், எத்தினை மணிக்கு ஆயத்தமாக நிற்கவேண்டும் என்பதையும் கேட்டு விட்டே சென்றாள்.

அடுத்தநாள் காலை இருவரும் ஒன்றாகச் சென்று காரியாலயத்துக்கு முன் இறங்கியதும் அவர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள். பெண்கள் பத்மாவைக் கட்டி முத்தம் கூடக் கொடுத்தனர் என்றால் பாருங்களேன். தங்களையும் மிஞ்சி விட்டார்கள். இனி தங்களுக்குக் கவலை ஏதும் இல்லை என்று எண்ணிக் கொண்டனர்.

அன்றைய புதுமையான - சுகமான அனுபவம் சிறிதரை அன்று வேலை செய்ய விடவில்லை. அடிக்கடி பத்மாவைக் கூப்பிட்டு கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அடிக்கடி அவளைப் பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது.

காதல் மலர்ந்தது. காலையும், மாலையும் சவாரி தொடர்ந்தது. நாட்செல்லச் செல்ல, கடைகள், கோல்பேஸ், சினிமா என்று விரிவடைந்தது. இதுவரை தன்னுள் உறங்கிக் கிடந்த ஒரு உணர்வு விழித்துக் கொண்டதை உணர்ந்தான் சிறிதர்.

சில மாதங்கள் சென்று இருக்கும். பேச்சோடு பேச்சாக “ஏன் இன்னும் திருமணமாகவில்லை?” என்று கேட்டான் சிறிதர்.

“படிப்பில் கவனமாக இருந்தேன். அதுபற்றிக் கவலைப் படவில்லை. அம்மா சொல்லுவா நான் ருதுவான பலனின் படி எனக்குப் பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகுதான் திருமணம் என்று...”

“இனிச் செய்யலாம்தானே.”

“ஏன் கேட்கிறீர்கள்?”

“இல்ல, வீட்டுக்கு எழுதப் போறன். அதுதான்.”

“எழுதுறது சரி. சீதனம் கேட்கிற வேலை மட்டும் வேணாம். என்னை விரும்பினாச் செய்யுங்க. வீடு வளவு

இருக்கிறது. நகையும் தருவினம். காச இலட்சத்தில் இல்ல... நான் உழைச்சுத்தாறன். நான் விரும்பினது உண்மை தான், அம்மா அப்பா கேட்கிறார்கள் என்ற கதை வரப்படாது கண்டங்களோ...”

“சே... அதெல்லாம் நான் பார்க்கிறன்...” என்றவன் வீட்டுக்கு எழுதினான். எழுதிச் சிலநாளில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து அம்மாவும் அப்பாவும் வந்து சேர்ந்தனர். போர்க் கொடி தூக்கினர். சாதி சரியா என்று பார்த்து ஒத்துக் கொண்டனர். சீதனம் தடையாக வந்தது.

“அதைப்பற்றி மூச்சுவிடக்கூடாது. அவர்கள் தாறதைத் தரட்டும். மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன். அப்படி இல்லை எண்டால் எனக்குத் திருமணமே வேண்டாம்” என்று ஒரு பிடிபிடித்தான்.

அவனது பிடிவாதமே வென்றது.

“சரியாக சாதகத்தை வாங்கியெடு, பொருத்தம் பார்ப்பம்” என்றார்கள்.

“விரும்பியபிறகு யாரும் சாதகம் பார்ப்பார்களா? பொருத்தம் இருக்கிறபடியால்தானே விருப்பமே ஏற்படுகிறது. எதுக்கும் வீட்டுக்கு எழுதி எடுத்துத்தான் தரவேணும்...” இது பத்மா.

“அவர்கள் இதற்கு ஒத்துக்கொண்டதே பெரிய காரியம். அவர்கள் விருப்பத்துக்கு நானும் ஒத்துப் போகவேண்டாமா? அதுதான் பொருத்தம் பார்க்கச் சம்மதித்தேன். அம்மாவும் அப்பாவும் போனதும் அங்கேயே கொண்டு போய் கொடுக்கச் சொல்லி எழுது...”

அவனுக்குத் தெரியுமா இப்படி தலையில் இடி விழு மென்று. சில நாட்களில் வீட்டிலிருந்து வந்த கடிதத்தில், ‘அவளுக்கு செவ்வாய் தோசம் என்றும், ஏழில் செவ்வாய் இருப்பது தாலிக்கு ஆகாது என்றும் எழுதி இருந்தார்கள்.

சிறிதருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அவள் கேட்கும்போதெல்லாம் வீட்டில் இருந்து கடிதம் வரவில்லை என்றே தட்டிக்கழித்துக்கொண்டு வந்தான். இதை எப்படி

அவளிடம் சொல்லுவான். ஆனால் அவனது நடவடிக்கைகள் அவளுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கவே செய்தன. ஏன் முன்போல் பழகுகிறார் இல்லை என்று சந்தேகப்படத் தொடங்கினாள். வீட்டுக்கு எழுதி, சிறிதரின் வீட்டுக்குச் சென்று என்ன நடந்தது பொருத்தம் பார்த்தது என்று கேட்டு எழுதும் படி எழுதினாள் பத்மா.

காலங்கடந்தே வீட்டில் இருந்து கடிதம் வந்தது. “உனக்கு ஏழில் செவ்வாய் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். அதனால்தான் உனது திருமணம் இத்தனை நாள் தடைப்பட்டது. நாங்கள் கொடுக்கும்போதே பையனுக்கு தோசம் ஏதும் இல்லை என்பதை அறிந்தோம். ஆகவே பொருந்தாது என்று நான் இதுபற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் அவருக்கு வீட்டிலிருந்து எழுதிவிட்டார்களாம். நீயும் நெருங்கிப் பழகாமல் எட்டவே இருப்பது நல்லது. செவ்வாய் தோச முள்ள மாப்பிள்ளையாகப் பார்க்கலாம், கவலைப்படாதே” என்றிருந்தது கடிதத்தில்.

சிறிதரின் மோட்டார் சைக்கிளில் செல்வதை மெல்லவே நிறுத்திக் கொண்டாள் பத்மா. கந்தோர் பழையபடி குழம்ப ஆரம்பித்தது இவர்களது நடவடிக்கையால். ஏன் என்பது விளங்கவில்லை. இப்போது மீண்டும் அதிக நேரம் இருக்கத் தொடங்கினான் சிறிதர். இருவரும் சிரித்துப் பேசும் கலகலப்பும் அற்றுப் போய்விட்டது.

காதலரின் ஊடல் என்றுதான் முன்னர் எண்ணினார்கள். ஆனால் அது முறிவிற்கே வந்து நிற்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

பத்மா இறுதி முடிவை அறிய விரும்பினாள்.

“வெறி சொறி பத்மா. நான் என்ன செய்ய? இதற்கு நான் அம்மா அப்பாவை சம்மதிக்க வைக்க முடியாதே. காதலித்தது உண்மைதான். ஆனால் நான் வாழ விரும்புகிறேன். உன்னை மணப்பதால் எனக்கு அந்தப் பாக்கியம் இல்லாமல் போகலாம். பிளீஸ் லீவ் மீ அலோன்.”

“நீங்க மட்டும் வாழ விரும்புறீங்க. ஆனா நானும் வாழவேண்டும் என்பதைப்பற்றி ஏன் சிந்திக்க மறுக்கிறீங்க?

உங்களுக்கு நானா எமன்? ஏன் எனக்கு நீங்க எமனாக இருக்கமுடியாது? செவ்வாய் தோசம் என்றால் எப்பிடி எமக்கு மனப்பொருத்தம் ஏற்பட்டது? இனியும் நான் வேறு ஆடவனுடன் வாழமுடியுமா? உங்களுடன் வாழ்ந்ததை என்னால் மறக்கமுடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா? நோ... நெவர்..." என்று கூறிவிட்டுச் சென்றவள்தான்....

அடுத்த நாள் ஒரு கிழமை லீவு கேட்டுக் கடிதம் வந்திருந்தது. சிறிதரும் நிம்மதி இழந்து தவித்தான். அவளை ஏற்றுக்கொள்ளவும் முடியவில்லை. அவனது உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட பாதிப்பு அவனைத் தடுத்தது.

பத்மா அறையில் அடைந்து கிடந்தாள். இரண்டு மூன்று நாட்களாக அவளது மூளையில் புகுந்த இராட்சதன் அவளது மூளையைச் சின்னாபின்னப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

‘செவ்வாயே நீ என்ன செய்வாயோ? நானா அவருக்கு எமனாக வந்தேன்? இப்போது அவரேயல்லவா எனக்கு எமனாக வந்து இருக்கிறார். இதற்கு ஊரவர் என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்?

செவ்வாய் தோசத்தைக் காட்டி என்னையும் அவரையும் சேரவிடாமல் தடுத்த அவர்கள் மீதே இப்பழி போய்ச் சேரட்டும். வேற்றுமதத்தில் இந்தச் செவ்வாய் தோசம் ஏன் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை? அது தமிழர்களை மட்டும்தானா பாதிக்கவேண்டும்?’ என்றெல்லாம் எண்ணியபடி கிடந்தாள் பத்மா...

அடுத்த நாள் காலை அவள் எழுந்திருக்கவே இல்லை. அவள் கதவு உடைத்துத் திறக்கப்பட்டது. அவள் தற்கொலை செய்திருந்தாள். இப்போது என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்? செவ்வாய் தோஷம் யாருக்கு எமன்? அவள் கணவனுக்கா? இல்லை. கணவனாக வந்தவனே காலனாகக் கவர்ந்து சென்று விட்டானே!

என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்?

சிறுகொடித்த சிவ்வகீர்த்தி

‘அன்புள்ள ரதினிக்கு,

உனது எல்லாக் கடிதங்களும் எனக்குக் கிடைத்தன. ஆனால், என்னால்தான் பதில் எழுத முடியவில்லை. கடிதங்களும் தபாலில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதை பின்னர்தான் அறிந்துகொண்டேன். உனக்கு மட்டுமல்ல, நமது “பிரண்ட்ஸ்” எல்லாருக்கும்தான். நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து என்னைத் தூற்றி இருப்பீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். தெரிந்தும் என்னசெய்ய? எனது கைகள் இதுவரை கட்டப்பட்டுக் கிடந்தது.

ஐந்தாம் வகுப்பில் இருந்து உயர் தரம் எடுக்கும் வரை தொடர்ந்து

வந்த உறவு நமது உறவு. அத்தனை எளிதில் மறக்கக்கூடிய உறவா அது? நமது நெருக்கம் நமது குடும்பங்களையும் நெருங்க வைத்து சொந்தக்காரராகவல்லவா நாம் மாறியிருந்தோம்.

எனது திருமண வீட்டில் நீங்கள் அனைவரும் உங்கள் வீடுபோல் நின்று நடத்தியதை மறந்துவிடும் அளவுக்கு நான் நன்றி கெட்டவளல்ல. நன்றி மறக்காத நல்ல நெஞ்சம் என்பதால்தான் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றேன்.

என்னடி பார்க்கிறாய்? நான் இங்கு நலம். நீ எப்படி? நலமுடன் இருக்கவேண்டுகிறேன் என்று வளமையான பாணியில் கடிதம் எழுதாமல் என்னவெல்லாமோ எழுதுகிறேன் என்று பார்க்கின்றாயா? கடிதம் அல்ல இது. எனது கதை கூட்டில் இருந்து விடுதலை பெற்ற ஒரு குயிலின் பாடல். ஆம்; சோகப் பாடல். இதை எழுதினால்தான் என் மனம் ஆறும். உங்களுக்கும் படிப்பினையாக இருக்கும் என்று கருதியே உண்மை எதையும் மூடிமறைக்காமல் எழுதுகிறேன். நமக்குள் என்னதான் ஒளிவுமறைவு. உனக்கே என் விடுதலையின் பின் எழுதும் முதல் கடிதம். ஆகையினால் விரிவாக எழுதுகிறேன். செல்வி, மாவிழி, சுந்தரி அனைவருக்கும் காட்டவும்.

உங்களுக்குத் தெரியும், நான் உயர்தரம் படிக்கும்போதே எனக்குத் திருமணம் பேசப்பட்டது. பிரான்சில் இருக்கும் எனது சித்தி எனக்கு சம்பந்தம் பேசியிருந்தா. அம்மாவின் வேண்டுகலின்படி அது ஏ.எல். எடுக்கும்வரை தள்ளிப் போடப்பட்டது. ஏ.எல். முடிவு வெளிவந்தால் எனது மனம் எங்கே மாறிவிடுமோ என்று சித்தி முன்னேற்பாட்டுடன் செயற்பட்டதும் நீங்கள் அறிவீர்கள்.

இவ்வாறு விரைவாக ஏற்பட்ட திருமண ஏற்பாட்டைக் கண்டு நீங்கள் அனைவரும் அதிர்ஷ்டக்காரி என்று கூறினீர்கள். உண்மையில் நானும் அப்படித்தான் எண்ணியிருந்தேன். எப்படியோ! நமது வகுப்பு மாணவிகள் அனைவரும் ஒன்றாக வந்து எனது திருமணத்தில் கலந்து சிறப்பித்ததைத் தான் நான் என்றும் பாக்கியமாகக் கருதுவேன்.

இப்போது அந்தத் திருமணத்தை ஒரு விபத்து என்று கருதினாலும் அதில் நீங்கள் அனைவரும் கலந்துகொண்ட நிகழ்ச்சி மட்டும் என் மனதில் என்றும் பசுமையாக இருக்கும். ஏனெனில் எதிர்வரும் காலத்தில் நீங்கள் யார் யார் எங்கெங்கேயோ? இவ்வாறு ஒன்றாகக் கலந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் வருமோ என்னவோ? ஆனால் எனக்கு மட்டும் அது கிட்டியதே!

திடுதிப்பென்று சித்தி மாப்பிள்ளையுடன் பிரான்சில் இருந்து வந்து இறங்கியதும் நானும் திடுக்கிட்டேன். நீங்களும் என்னிடம் நேரில் சொன்னதுதானே! மாப்பிள்ளை அனுப்பிய படமெல்லாம் இளமைக்காலப் படங்கள் என்று. அதற்கும் நேரில் பார்ப்பதற்கும் பத்து வயது வித்தியாசம் இருந்ததையும் கண்டோம். படத்துக்கே அப்படியென்றால் ஆள்?.....

திருமண ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்த வேளையில் என்னால் மறுக்கமுடியவில்லை. அதற்கு மேலாக அம்மா சொல்லியிருந்தாள் எனது சாதகப்படி வரும் மாப்பிள்ளைக்கு ஏதாவது குறையிருக்கும் என்று. உடல் ஊனமில்லாமல் இது வெறும் வயது வித்தியாசம் மட்டுமே என்று என்னையும் தன்னையும் அம்மா சாந்தப் படுத்திக்கொண்டாள் என்பதை நான் அறிவேன். இப்போது நிரந்தரக் குறையாகிவிட்டது.

இந்த விடயத்தில் சசியை நான் இன்றும் எப்போதும் எண்ணிக்கொள்கிறேன். அவள் வகுப்பில்தான் துடுக்கென்றாலும் கல்யாண வீட்டிலும் விட்டாளா? “என்னடி சாந்தி இது உனது சித்தி கட்டிக்க வேண்டிய மாப்பிள்ளையை நீ கட்டிக்க சம்மதித்திருக்கிறாய். உனக்கென்ன பைத்தியமா?” என்றாள்.

“நமக்கு நல்லதைச் செய்ய நமது தாய் தந்தையருக்குத் தெரியும்தானே” என்றேன். “தெரியும்! மண்ணாங்கட்டி!” என்றவள் நேரே அம்மாவிடம் சென்று “என்ன அன்ரி இது அனியாயம்? இத்தனை வயது வித்தியாசத்திலும் ஒரு கல்யாணமா? ஏன் உங்கள் தங்கைக்குத் தான் மூளை இல்லை யென்றால் உங்களுக்கும் எங்கே போச்சி? ஏன், சாந்திக்கு என்ன குறை? இப்ப என்ன அவசரம் இப்படிச் செய்ய?” என்று கேட்டுவைத்தாளே பார்க்கவேண்டும்.

அம்மாவுக்கு முகம் கறுத்துவிட்டது. “இது பெரிய வர்கள் செய்வது. நீங்கள் சின்னப் பிள்ளைகள். உங்களுக்கு விளங்காது. இப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாதும்மா” என்று அம்மா சமாளித்துவிட்டாள்.

“நானென்றால் வீட்டை விட்டு விரட்டினாலும் சரி என்று மறுத்திருப்பேன்” என்று வந்து என்னிடம் சொன்னாள்.

இப்போது எண்ணிப் பார்க்கின்றேன், அப்போது அந்தத் துணிவு வரவில்லையே என்று. எப்படி நான் இதற்கு வாய்முடி மௌனியாகச் சம்மதித்தேன் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. இதுதான் விதி என்பதா?

திருமணம் இனிது முடிந்ததும் ஒரு மாதத்தில் நீங்கள் எல்லாம் கோலாகலமாக வழியனுப்பி வைக்க நாங்கள் பிரான்ஸ் வந்து சேர்ந்தோம்.

வந்த ஆரம்பத்தில் எங்கள் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. சித்தியின் கட்டுப்பாடுகளைத் தவிர. நாங்கள் சித்தியின் வீட்டில் ஒன்றாகவே குடியிருந்தோம்.

சித்தியின் கட்டுப்பாடுகளும், மாப்பிள்ளை, மருமகள் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் “சிவா” “சிவா” என்று அவரை அழைப்பதும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இதை நான் சொல்ல முடியாமல், “ஏன் நாம் வேறு வீடு எடுத்து குடியிருக்கலாமே” என்று அவரிடம் கேட்டேன். “ஏன், உனக்கு இங்கே இருக்கப் பிடிக்கவில்லை என்றால் இலங்கைக்குப் போ. அவ்வளவு இலேசில் இங்கு வீடு எடுக்கமுடியாது. நீயும் வேலைக்குப் போனால்தான் செலவுக்கே கட்டுப்படியாகும். காட் கிடைத்ததும் வேலைக்குப் போகவேண்டும். நான் எத்தனை வருடமாக அன்றியுடன் இருக்கிறேன். உனக்கு ஒரு மாதத்திலே வெறுப்பு வந்துவிட்டதா?” என்றாரே!

நான் பயந்துவிட்டேன். இதையே வேறுவிதமாகச் சொல்லியிருக்கலாம் என்று எனக்குப்பட்டது. அது மட்டுமா? நடந்தது அனைத்தும் சித்தியிடம் கூற சித்தி பத்திரகாளியாக மாறினாள். கெட்ட வார்த்தைகளால் என்னைப் பேசி

னாள்.... “உங்கட உழைப்புக்குள்ள உங்களுக்கு தனிக்குடித் தனம் கேட்குதா? ஏன் இஞ்ச என்ன குறை உங்களுக்கு? எல்லாம் அந்த சிறுக்கிகள் எழுதும் கடிதங்கள் என்றுதான் நினைக்கிறேன். இனி நீ உன்ற பிரண்ட் ஒருத்தருக்கும் கடிதம் எழுதக்கூடாது. வாற கடிதங்களையும் நான் படித்துப் பார்த்தபிறகுதான் தருவேன். கல்யாணம் கட்டிவைத்தேன் என்று ஒரு நன்றியில்லை. நன்றிகெட்ட நாயே” என்று என்னைத் திட்டித் தீர்த்தாள். உங்களைப் பற்றிக் குறைகூற வேண்டாம் என்று கூறப்போய் அடிவிழாத குறைதான்.

அதற்குப் பின்னர்தான் சித்தியினதும் அவரினதும் சுயரூபம் மெல்ல மெல்ல விளங்க ஆரம்பித்தது. கடை வீதிக்குப் போக என்றாலும், யாருடைய வீட்டுக்கு — அவருக்குத் தெரிந்தவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்வதென்றாலும் சித்தியின் அனுமதியே தேவைப்பட்டது. அம்மா இல்லாத இடத்தில் சித்தியின் கட்டுப்பாடும் நல்லது என்றுதான் அப்போது நான் எண்ணினேன்.

சம்பளம் எடுத்துவந்தாலும் சித்தியிடம் கொடுப்பதே வழக்கம். வீட்டுச் செலவு முழுவதும் அவவுடையதே. அந்த முறை சம்பளம் எடுத்துவந்தபோது அவர் எனக்கு ஒரு சாரி ஆசையாய் வாங்கி வந்திருந்தார். அதைக் காட்டினார் சித்தியிடம்.

“அடே அப்பா, மனிசியில இப்பவே இவ்வளவு அக்கறை வந்துவிட்டதுபோல! ஏன், கல்யாணத்துக்கு வாங்கின சாரி களே உடுக்காமல் கிடக்குது. இப்பவும் புதுசு தேவைப் படுதோ! நாங்களும் வீட்டில் இருக்கிறம் எண்ட எண்ணம் இல்ல. ஓ... எனக்கு வயசு போட்டுத்தானே! சிவா, காசை யெல்லாம் கண்டபடி செலவளிக்க வேண்டாம். எல்லாம் என்கிட்ட கேட்டுத்தான் செய்யவேண்டும்” என்றாள் சித்தி.

“சரி அன்ரி. இந்த சாரி ஒன்றுதான் இருந்தது. அது தான்...” என்று அவர் தலையைச் சொறிந்தது எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை.

அன்றிரவு படுக்கும்போது நான் அழுது தீர்த்தேன். இவர் வந்து என்னைத் தீண்டியதும் நான் கையைத் தட்டி

விட்டேன். எனக்கொரு ஆறுதல் சொல்லாமல் சென்று விட்டார். விடியல் வரை பெட்றாமுக்குள் வரவே இல்லை.

இவ்வாறு இருவரும் சேர்ந்து என்னைச் சித்திரவதை செய்தார்கள். அப்போதுதான் நான் சிறைப்பட்டிருப்பதை உணர ஆரம்பித்தேன். ஆயுள் சிறைத்தண்டனைக் கைதிக்கும் இத்தனை கொடுமை இருக்குமோ நானறியேன்.

எனது உள்ளுணர்வு விழித்துக் கொண்டது. சுதந்திர வேட்கை என்னுள் அரும்பியது. என்ன செய்ய! வீட்டுக்கு அம்மாவுக்குக்கூட கடிதம் போடமுடியவில்லை. என்னைச் சுற்றி ஏதோ மர்மம் நடப்பதாக என் உள்ளுணர்வு கூறிற்று. அது என்ன என்பதை அறியவேண்டும் என்று ஆய்வுகளில் மறைமுகமாக இறங்கினேன்.

நான் கண்ட முடிவை எப்படியடி உனக்கு எழுதுவேன்! நினைக்கவே நெஞ்சு நடுங்குதடி! என்றாலும் எனது நிலையை நீங்கள் அறிவதற்காகச் சொல்லுகின்றேன். அவரையும் சித்தி தான் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பதுதான் அது. இந்தக் கொடுமையும் நடக்குமா? என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. ஆனால், கண்ணால் கண்டதை நம்பாமல் இருக்கலாமா?

காதால் கேட்டதைச் சொல்லுகிறேனே! “எனது குழந்தைகள் இருவருக்கும் நீர்தான் தகப்பன். நீர் வேறு எங்கும் சென்றுவிடாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே சாந்தியை உமக்குக் கட்டி வைத்தேன். நீர் என்னடா என்றால் இப்ப நமது உடன்படிக்கையை மறந்து அவளில் அதிக அக்கறை காட்டுகிறீர். நமது வசதிக்காகத்தான் அவளே தவிர அவளுக்கு நீரில்லை. ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்...” என்றாள். இதற்கு மேலும் கேட்டால் என் நெஞ்சு தாங்குமா? ஓடி வந்துவிட்டேன்.

அதன்பிறகு படுக்கையறை நாட்டமும் குறையத் தொடங்கியது. நானும் ஒதுக்கத் தொடங்கினேன். ஏதோ கடமைக்காக வாழ்ந்தேன். இந்த பந்தத்தில் இருந்து விடு படும் வழியை ஆராய்ந்தவண்ணமாக திருமண வாழ்வில் ஒருவருடம் எப்படியோ ஓடி ஒழிந்தது. நான் செல்வச் செழிப்புடன் சீராக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று

தான் நீங்கள் எல்லாரும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இப்போது தெரிகிறதா எப்படிப்பட்ட நரகத்தில் வாழ்ந்தேன் என்று.

அப்போது நான் எதிர்பாராத விதமாக மாமா ஒருவர் பிரான்ஸ் வந்து சேர்ந்து இருந்தார். நல்லவேளை, அவர் வீட்டுக்கு வந்தபோது இவர்கள் ஒருவரும் இருக்கவில்லை.

நான் மாமாவின் காலில் விழுந்து முழு உண்மைகளையும் கூறினேன். என்னை எப்படிக் கும்பிட்டு விடும்படி கேட்டேன். “பயப்படாதே உன்னைக் காப்பாற்று கிறேன். உன் வாழ்க்கையையும் பாழாக்கி விட்டாளா அந்தச் சண்டாளி. அந்தப் பொன்னையன் எங்கே?” என்றார்.

“அவர் இருக்கிறார். இருந்தும் ஒன்றுதான் இல்லா விட்டாலும் ஒன்றுதான். அவர் வெறும் பொம்மைதான்” என்றேன்.

யாரை என்று நினைக்கிறாயா? அவர்தான் எனது சித்தப்பா. அவர் வெறும் றப்பர் ஸ்டாம்புதான். தேவையான இடத்தில் சித்தி எடுத்துக் குத்திக்கொள்வாள். மற்றும்படி நல்ல வேலைக்காரர். டபிள் சிப்ற் உழைத்துக் கொண்டு கொடுப்பார்.

நான் உடுப்பெல்லாம் எடுத்து ஆயத்தமாக இருந்தேன். மாமா கார் ஒழுங்குபண்ணி வந்திருந்தார். அவர்கள் வந்ததும் “நான் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு காரில் ஏறினேன்.

மாமா காறித் துப்பிவிட்டு வந்தார். இருவரும் பேசுறைந்ததுபோல் முகம் வெளிறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்போது நான் மாமா வீட்டில் சுதந்திரப் பறவையாக இருக்கிறேன். ஆனால், எனது சிறகுகளை உடைத்து விட்டார்கள். என்னால் பறக்க முடியவில்லை. சிறகு முளைத்ததும் பறந்து அந்தச் சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பேன். ஆமாம், விரைவில் விவாகரத்து எடுக்க இருக்கின்றேன்.

ரதினி, வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகளை நமது பிரண்ட்ஸ் எவரையும் விரும்பவேண்டாம் என்று சொல்லுடி. எந்தப் புற்றுக்குள் எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ?

பணத்துக்காக, பகட்டுக்காக இப்படிப்பட்டவர்களை நம்பி நீங்களும் மோசம் போகக்கூடாது என்பதற்காகவே இதனை இத்தனை விரிவாக எழுதினேன்.

நமது நாட்டில் தெருவோரம் சப்பாத்து தைத்துப் பிழைக்கும் ஒருவன் கண்நிறைந்த கணவனாகக் கிடைத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே என் அவா.

எனக்காகக் கவலைப்படாதே. இனி அடிக்கடி கடிதம் போடு. மனம் ஆறுதலாக இருக்கும். நானும் அடிக்கடி கடிதம் போடுவேன். எல்லாருக்கும் என் சுகம் சொல்லவும்.

பதில் கண்டு தொடருவேன்.

இப்படிக்கு,
ஆருயிர்த்தோழி
சாந்தி.'

□

அபூவதேன் உண்ணா?

6

“திரேசா!” என்று வாசலில் வந்தபோதே அழைத்தவாறு சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்து சாத்திவிட்டு தனது தோல்பையை அதிலிருந்து கழற்றினான் இருதய ராஜ்.

“என்னத்தான்?” என்றவாறு வந்தாள் திரேசா.

“றீட்டா எங்க?” என்று காட்டமாகக் கேட்டான் அவன்.

“என்னத்தான் எனக்கு என்ன வாங்கி வந்தநீங்க?” என்றவாறு துள்ளிக் குதித்தோடி வந்தாள் றீட்டா.

“எல்லாம் நீ கேட்டபடி வாங்கித் தந்துதான் உன்னைக் குட்டிச் சுவராக்கிவிட்டேன்” என்ற முணுமுணுப்பைக் கேட்டதும் ஓரடி பின்வாங்கினாள் நீட்டா.

அத்தான் இன்று வித்தியாசமாக வந்து இருக்கிறார் என்று விளங்கியது அவளுக்கு. வழமையாக அத்தான் — இருதயராஜ், நீட்டா என்ன கேட்கிறாளோ அதோடுதான் மாலை வீடு வருவான். திரேசா என்ன சொன்னாலும் அவன் வாங்கி வருவதில்லை.

“இல்லை திரேசா மறந்துவிட்டேன்” என்று அவன் என்ன சமாதானம் சொன்னாலும் அவள் ஏற்றுக் கொள்ளுவதே இல்லை.

“நான்தான் உங்கட மனைவி. ஞாபகம் இருக்கட்டும். நான் என்ன சொன்னாலும் உங்களுக்கு மறந்து போகும். மச்சாள் சொன்னா மட்டும் பட்டுச்சீலையில் பொட்டுக் குத்தினாற்போல ஞாபகம் இருக்கும். அவள் என்ன சொன்னாலும் மறக்காம வாங்கி வந்திருவீங்க...” என்று கண்ணைக் கசக்குவாள்.

“என்ன திரேசா இது. அவள் சொன்னா நான் கட்டாயம் வாங்கிக் கொடுக்கத்தான் வேணும். இல்லாட்டி அவள் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பாள். அவள் சின்னப்பிள்ளை. அவள் மனம் நோகலாமா. நீ என் மனைவி. உன்னிடம் சமாதானம் சொல்லிக்கொள்ளலாம். அவளிடம் என்னவென்று சொல்வது. நீ இப்படிக்கேட்டுச் சண்டை பிடிக்கிறாயே அவள் மனதுக்குள்ளே வெதும்புவாள்...”

“ஓ... உங்களுக்குத்தான் சின்னப்பிள்ளை. அவள் இப்ப பெரிய குமராக்கும். நாளைக்கு இன்னொருவனைக் கட்டிக்கப் போறவள். உங்களுக்கு அவள் மனைவியா நான் மனைவியா என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள்...” என்று கூறி விட்டு நடந்துவிடுவாள் திரேசா.

அத்தான் மாலை ரிபனுக்கு வாங்கி வந்திருப்பதை மூவருக்குமாகப் பிரித்து தேநீருடன் எடுத்துக் கொடுப்பாள் நீட்டா. அந்த வீட்டில் வேறு யாரும் இல்லையே. முன்னர்

அவர்களுடைய தாய் மட்டும் கூட இருந்தார். இப்போது இவ்வுலகில் இல்லை.

“என்னக்கா நீ இப்படிக்கோவிச்சுக்கொண்டு. அத்தான் வேலையில் இருந்து களைச்சுப்போய் வந்து இருக்கிறார். நீ இப்படிச் சண்டை பிடிக்கறாய்!”

“போடி போ... நீ போய் விசுறு.”

“நான் போய் விசுறுகிறன்... நீ இதைச் சாப்பிட்டுட்டு தேநீரைக் குடி.”

“உனக்குத்தானே வாங்கி வந்தவர். நீயும் அவரும்தான் விழுங்குங்க...”

“என்னக்கா இது. வீட்டில நாம மூணு பேரும்தானே இருக்கிறம். என்ன வாங்கி வந்தாலும் நம்ம மூணு பேருக்கும்தானே! அத்தான் என்னனோட அன்பாய் இருக்கிற துக்கு நீயே இப்படிப் பொறாமைப்பட்டால் ஊரு உலகம் என்ன சொல்லும்?” என்பாள் நீட்டா.

“மேய்ய அவர் எனக்கு மட்டும் தான் புருஷன். ரூபகம் இருக்கட்டும்...”

கலகலவெனச் சிரிப்பாள் நீட்டா.

“எனக்குத் தெரியாதா உனக்குத்தான் புருஷன் என்று. எனக்கு அத்தான்தான். அக்காட புருஷன் அத்தான் தானே! நீயே பொறாமைப்படும்படி அத்தான் என்னோட அன்பாய் இருக்கிறதைப் பார்த்து எனக்குப் பெருமையாய் இருக்கக்கா” என்பாள்..

“அக்கா என்னோடையும் கோவிச்சுட்டா போங்க போய் அவளைச் சமாதானப்படுத்துங்க...” என்பாள் நீட்டா.

மெல்ல மெல்ல கிட்டச் செல்வான் அவன்.

“ஏன்... பொண்டாட்டிட்ட வாறதுக்கும் அவதான் சொல்லவேணுமாக்கும்...” என்று ஒரு வெட்டு வெட்டுவாள்.

“திரேசா... நம்மள விட்டா அவளுக்கு வேறு யார் இருக்கா. அந்தக் குறையை அவள் உணரக்கூடாது என்று தான் நான் அவள்ல கொஞ்சம் கூடுதலாக அன்பாக இருக்கிறேன்... இதுக்குப்போய்...” என்று அவள் தலையைத் தடவுவாள்.

அவள் தனது பொய்க் கோபத்தை மறைத்துக் கொண்டு தலையைக் குனிந்து சிரிப்பாள். அவளுக்கு உள்ளூர்ப் பெருமையாக இருக்கும், ‘அத்தான் நீட்டாவுடன் அன்பாய் இருக்கிறார்’ என்று. இல்லை என்று அவளை வீட்டை விட்டு விரட்டிவிட்டால் அவள் கதி? அவன் சொன்னதை அவள் இன்னும் மறக்கவில்லையே!

திரேஸ் மேரிக்கும் இருதயராஜுக்கும் இருதயமாதா கோவிலில் திருமணப் பூசைப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டு மோதிரம் மாற்றிக் கொண்டு வீடு வந்தனர். அன்று மாலை வரவேற்பு உபசாரம். மதியம் சாப்பிட்ட பின்னர் இருவரும் தனியே இருக்கின்றனர்.

“திரேசா, நான் இதுவரை காலமும் எனது பெரிய குடும்பத்தைப் பொறுப்புடன் பார்த்துப் பார்த்துக் களைத்துப் போனேன். நாம் இருவரும் தனியே சிறு குடித்தனம் நடத்திக் கொண்டு மகிழ்ச்சியாக இருக்கவேண்டும். இதுதான் என் ஆசை...”

அதிர்ந்து போகிறாள் திரேசா...”

தந்தையை இழந்த தங்கை நீட்டாவும், தன் தாயும் எங்கே போவார்கள்? இந்த வீடு வளவையும் தனக்கே தருவதாகக் கூறிவிட்டார்கள். அவர்கள் கதி? கலங்கிப் போனாள் திரேசா.

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க என்று எனக்கு விளங்குது. அம்மாவையும் தங்கச்சியையும் நான் எங்கே விரட்டி விடுவது? அவள் பெரிசாகி மூன்று மாதம் கூட ஆகல்ல. அம்மா உதவி இல்லாமல்... அம்மாவுக்குப் பென்சன் வருகுது. நாம் பண உதவி ஏதும் செய்யத் தேவையில்லை. அவர்களும் நம்ம கூடவே இருக்கட்டுங்க...” கண்கலங்கி நிற்கிறாள் திரேசா.

‘இப்படி என்று முதல்லேயே சொல்லி இருந்தால் நான் எனது திருமணத்தையே மறுபரிசீலனை செய்திருப்பேனே!’ எண்ணித் தவிக்குது மனது.

“இப்ப ஏன் அழுகிறாய் நல்ல நாளும் அதுவுமாய். நானென்ன இப்ப உடனேயா விரட்டச் சொன்ன நான். என்னுடைய ஆசையைச் சொன்னநான்... இதுக்குப் போய்...” அவள் கண்களைத் துடைத்து விடுகிறாள்.

நல்லவேளை யாரும் கவனிக்கவில்லை என்று திருப்திப் பட்டுக் கொள்கிறாள். அன்றைய நிகழ்வுகள் எதுவும் அவள் மனதில் பதியவில்லை. மாறாக, அம்மாவும் தங்கையுமே நிறைந்து இருந்தனர். அவர்களது எதிர்காலம் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்க, அவள் எப்படி இருப்பாள்?

“என்னங்க, அம்மாவும் தங்கச்சியும் நமது கூடவே இருக்கட்டும்” என்று பல நாட்கள் மாதங்களாகக் கேட்டு வென்றுவிட்டாள் திரேசா. ஒரு வருடத்தில் தங்கையின் முழுப்பொறுப்பையுமே தன் தலையில் சுட்டிவிட்டுச் சென்று விட்டாள் தாய் கர்த்தரிடம்.

“பரமண்டலத்தில் இருக்கும் என் பிதாவே! அத்தானின் மனதை மாற்றிவிடாதே! நீட்டாவுக்கு மணம் முடிக்கும் வரை அவள் என்னுடனேயே இருக்க அருள்வீராக!” என்று அவள் வேண்டாத நாள் இல்லை.

எங்கே அத்தானின் மனதில் ஏதும் மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டதோ என்று எண்ணும்போது இப்படி நாடகம் ஆடிப் பார்ப்பாள் திரேசா. ‘இனி நான் விரட்டினாலும் அத்தான் விரட்டமாட்டார்’ என்ற உறுதி பிறக்கும். மனம் அமைதி அடையும்.

ஆனால் இன்று அத்தானின் கடுமையான தொனி ஒரு நாளும் இல்லாத திருநாளாய்.....

“ஞாயிற்றுக்கிழமை சேர்ச்சுக்கு யாரோட போனநீ?”

“பக்கத்து வீட்டு பிலோமினா அக்காவோட”

“ஏன் அவதானா உனக்குச் சுட்டிக் கொடுக்கிறது?”

“.....”

“ஐஸ்கிரீம் ஸ்டோல்ல யாரோடடி இருந்தநீ...?”

பகலிலே கண்களில் நட்சத்திரம் தெரிந்தது நீட்டாவுக்கு.

“யாரது கேக்கிறனில்ல?”

“ஹென்றி... எங்கட பள்ளியில படிக்கிறவன்.”

“எத்தனை நாளாக நடக்குது?”

“இரண்டு மாதமாக...”

“காலை உடச்சி வீட்டுக்க போடுவன்... இனி உனக்கு பள்ளியும் இல்ல சேர்ச்சம் இல்ல... எனக்குத் தெரியும் என்ன செய்யிறதெண்டு...” என்றவன் உள்ளே சென்று உடுப்பை மாற்றுகிறான். திரேசா தேநீர் தயாரிக்கச் செல்கிறாள். நீட்டா அப்படியே சிலைபோல் நிற்கிறாள்.

‘அத்தான் என்ன இப்படி அடிக்கடி என்னுடைய விஷயத்தில் குறுக்கிடுகிறார். முதல்ல சுரேஷ். அவனை நான் விரும்பியபோது ‘அவன் இந்து. சரிப்பட்டு வராது. அது மட்டுமல்ல, அவனுக்கு இயக்க சம்பந்தம் இருக்கிறது. துவக்கு எடுத்தவன் துவக்காலே அழிவான். நீ இப்ப செய்யற வேல யால நமது குடும்பமே அழியப்போகுது. இதை நீ விட்டு விடவேணும். இல்லாட்டி நான் உன் அக்காவை விட்டுவிட வேண்டிவரும்’ என்றார்.

பெருங் கஷ்டப்பட்டு அவனை மறந்தேன். இப்போது ஹென்றி. அவன் படிப்பை விட்டு சுயமாக சைக்கிள் கடை வைத்து சம்பாதிக்கிறான். அவனுக்கென்ன குறை என்று இப்படிக் கத்துறார். நல்ல வடிவாகவும் இருக்கிறான். இப்ப அவன்ல என்ன குற்றம்தான் சொல்லப் போகிறார்...

ஊராக்கள் சொல்றாப்போல என்னையும் அக்கா வோட வைச்ச இருக்கும் எண்ணமோ. அக்காவுக்கும் மூன்று வருஷமாகக் குழந்தை இல்ல... அக்கா அடிக்கடி அத்தானோட சண்டையும் பிடிக்கிறது அவருக்குப் பிடிக்கல்ல போல... என்னுடைய வயதுக்கும் அவருக்கும்...’ அவளால்

அதுக்கு மேல் எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை.

உடுப்பை மாற்றி வந்தபின்னரும் புறுபுறுத்துக் கொண்டிருந்தான் இருதயராஜ்.

“அத்தான், அவருக்கு என்ன குறை?” கேட்டே விட்டாள் நீட்டா.

எதிராளியின் எதிர்பாராத தாக்குதலில் நிலை குலைந்தது போன்றிருந்தது இருதயராஜுக்கு. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“உனக்கு இப்ப வயசு பதினைந்துதானே. எனக்குத் தெரியும் உனக்கு எப்ப கல்யாணம் செஞ்சு வைக்கிறது என்று. நீ கவலைப்படாமல் உன் வேலையைப் பார் போ....”

“அத்தான், என்னைப் பற்றி நான் கவலைப்படாமல் யார் கவலைப்படப் போறாங்க? எனக்கு வயசு பதினைந்து தான். ஆனா நான் பெரிசாகி மூன்று வருஷம். எனக்கும் உலக நடப்புத் தெரியும். எனக்கொரு வாழ்க்கையைத் தேடிக் கொள்ளத் தெரியும். அக்கா அடிக்கடி சொல்வது ஞாபகம் இருக்கிறதா? நீங்க அவளோட கணவன் மட்டும் தான் என்று...”

“நீ சின்னப் பிள்ளைம்மா. உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. கல்யாணம் என்பது ஆயிரம் காலத்துப் பயிர். பெரியவங்க பார்த்துச் செய்யவேண்டியது. நான் சொல்வதைக் கேள்...”

“அத்தான், நீங்க சொல்றதை நான் கேட்கத் தயாரில்லை... நீங்க என்னுடைய காதல் எல்லாவற்றுக்கும் தடை போடுவதைப் பார்க்க எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. அக்கா சொல்வதும், ஊரவர் சொல்வதும் சரிதான் போல...”

“என்ன சொல்கிறாய் நீட்டா?”

‘ஆண்கள் இருபத்திஐந்து வயதில் அறிந்து கொள்வதைப் பெண்கள் பதினைந்து வயதில் அறிந்து கொள்கிறார்கள்’ என்று யாரோ சொன்னது சரிதான் போல் இருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

“அத்தான், நீங்கள் என்னையும் வைச்சிருக்கிற எண்ணத்தில் இருந்தா நீக்கிடுங்க. அதுக்கு இந்த நீட்டா தயாரில்லை” என்று கூறிவிட்டு விடுவிடு என்று நடந்தாள் நீட்டா.

“டீயேய்!...” என்று கத்திக்கொண்டு அவளை அடிக்கப் போனவனை தேநீரோடு வந்த திரேசா தடுத்தாள்.

“என்னத்தான் இது, அவள் எதோ தெரியாத் தனமாக நடந்து இருப்பாள். நீங்க சொன்னாக் கேட்பாள்தானே. ஏன் ஆத்திரப்படுறீங்க...”

பக்கத்தில் இருந்த கதிரையில் ‘தொப்’பென்று விழுந்த அவன் கைகளுக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு அழுதான். குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

“ஏன் அத்தான் அழுறீங்க? அழாதீங்க அத்தான். கண்ணைத் துடைச்சிட்டு தேத்தண்ணியைக் குடியுங்க” என்ற திரேசாவின் கோரிக்கைகள் எதுவும் எடுபடவே இல்லை.

திரேசா அறிந்தால் அவளை வெட்டிப் போட்டு விடுவாள் என்று அவனுக்குத் தெரியாதா என்ன? அப்படிப்பட்டவளிடம் எப்படிச் சொல்லுவான் அவள் சொன்ன வார்த்தைகளை?

□

அவள் கைவியாகிறாள்!

7

“என்ன தம்பிராசா, மகளை இப்படியே வைச்சுட்டு இருக்கப் போறியோ? அவள் சின்னவளும் கல்யாணங்கட்டி ஒரு பிள்ளையும் பெற்றுப் போட்டாள். நீ இன்னும் மூத்தவளைப் பற்றிக் கவலை இல்லாமல் இருக்கிறாய்?” என்று கேட்ட படி வந்தார் தரகர் தாமோதரம்.

“ஏன் வயித்தெரிச்சலைக் கிளப்பு கிறாய்? நானா கவலை இல்லாமல் இருக்கிறேன். எனக்கு மட்டுமில்ல, இவள் பாக்கியத்துக்கும் மகன்ற கவலைதான். நீதான் எத்தனை மாப்பிள்ளை பார்த்து இருக்கிறாய். ஒன்றும் பொருந்தல்லையே?”

“நான் என்ன செய்ய. உண்ட மகளுக்கு ஏழில் செவ்வாயல்லோ. அதுதான் கஷ்டமாக இருக்கிறது. நானும் செவ்வாய் தோசமுள்ளவங்கள் எத்தனை பேருக்குக் கல்யாணம் முடிச்ச வைச்ச இருக்கிறேன். ஆனா உன்ர மகளுக்குத்தான் ஒண்டும் பொருந்தல்ல.”

“நானும் இவள் பிள்ளையிட்ட சொல்லிப் பார்த்திட்டன். நீ யாரையும் விரும்பினாச் சொல்லு மகள், பேசாம பொருத்தம் ஏதும் பார்க்காமல் செய்து வைச்சிடலாம் என்று. அவளும் யாரையும் விரும்புவதாகத் தெரியவில்லை. ஏன் தாமோதரம் செவ்வாய் தோசம் இருந்தால் காதலும் வராதோ?”

“கல்யாணம்தான் கட்டி வைக்கமுடியல்ல. அவள் காதலிக்கட்டும் என்றாவது பாக்கிராய் போல...”

“ஓம்! ஓமோம். அப்பன் மகளைக் காதலிக்கச் சொல்லும் கொடுமை இந்த வீட்டில்தான் நடக்கிறது. மற்ற வீட்டில் காதலிக்கிறாள் என்றதும் போர்க்கொடி தூக்கு வினம். ஆனா நான் சொல்லியும் அவள் காதலிக்கிறதாகத் தெரியவில்லை.”

“காதலிப்பதற்கு செவ்வாயின் அனுக்கிரகம் வேணும் போல. செவ்வாய் நன்றாக இருக்கிறவர்கள்தான் வாழ்க்கையை அனுபவிப்பவர்கள் என்று எண்ணுகிறேன். செவ்வாய் கிரகம்தான் ‘சொர்க்கபுரி’ என்று இப்பதான் கண்டுபிடிச்ச இருக்கினம். இதைப் பார்க்கக்குள்ள காதலிக்கிறதுக்கும் செவ்வாய் தோசம் தடை போலத்தான் கிடக்குது.”

“சின்னவளுக்குக் கல்யாணம் முடிஞ்சதும் இவள் பார்த்து மனம் வருந்துவாள் எண்டுதான் கொழும்புக்குக் கூட்டி வந்து வீட்டுத்து இருக்கிறேன். காதலித்தாலாவது பாரத்தைக் குறைக்கலாம் என்று ‘கொம்பியூட்டர்’ படிக்க வைச்ச வேலைக்கும் சேர்த்து விட்டன். எதுவும் பயன் இல்ல...”

“எல்லாம் காலம் நேரம் வந்ததும் தானே நடக்கும். கவலையை விடு. கனடாவில் இருந்து ஒரு பொடியன் அடுத்த கிழமை வாறான். எதுக்கும் கேட்டுப் பார்ப்பம்.

என்னிட்ட சாதகம் இருக்கிறதுதானே. பொருத்தமும் பார்த்திட்டுச் சரி என்றா வாறன். அப்ப நான் வரட்டே!" என்று எழுந்து கொண்டார் தரகர் தாமோதரம்.

"நீதான் கொஞ்சம் முயற்சி எடுக்கவேணும். குமர் காரியம். உனக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும்" என்றார் தம்பிராசா.

"போட்டு வாறன்" என்றவர், 'எனக்குப் புண்ணியம் வேணாம். என்னுடைய தரகுப் பணத்தைத் தந்தாப் போதும்' என்று எண்ணிக் கொண்டு நடையைக் கட்டினார்.

பத்து நாட்களுக்குப் பின்னர் ஒரு காலை வேளையில் 'தம்பிராசா' என்று சத்தமிட்டபடி படியேறினார் தாமோதரம்.

வேலைக்குச் செல்லப் புறப்பட்ட வீலாதான் முன்னே வந்தான். "ஐயா குளிக்கிறார். இருங்க இப்ப வந்திடுவார்."

தாமோதரத்துக்குத் தன் கண்ணையே நம்ப முடியவில்லை. வீலாவை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். 'இவளுக்கு இருபத்தி எட்டு வயது என்று யார் சொல்லுவினம். சும்மா சொல்லப்படாது, கொழும்பு நாகரிகம் நல்லாத்தான் புடிச்சு இருக்கிறது. கனடாவுக்குப் போறதுக்கும் நல்லதுதான். கொஞ்சம் நாகரிகமும் இங்கிலீசும் தெரிஞ்சு இருந்தால் நல்லதுதானே! அவனுக்கு என்ன நல்ல பொடியன்தான். பின்னுக்குத்தான் உச்சி கொஞ்சம் வெளிச்ச இருக்கிறது. வயதும் முப்பத்தி ஐஞ்சுதானே' என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போதே தம்பிராசா வந்து சேர்ந்தார்.

"வா வா தாமோதரம், ஏதும் விசேஷமோ?" என்ற வாறு வந்து அமர்ந்தார். வீலா தேநீரை இருவருக்கும் கொடுத்தாள்.

"அவன் பொடியனுக்கும் உவள் பிள்ளைக்கும் பொருத்தம் பார்த்தனான்" என்று கூறிவிட்டுத் தேநீரை உறிஞ்சினார்.

வியாபாரத் தந்திரமோ?

“இஞ்சே தாமோதரம் தேத்தண்ணியை குடிச்சுட்டு விஷயத்தைச் சொல் அல்லது சொல்லிட்டுக் குடி” என்றார் ‘டென்சன்’ ஆன தம்பிராசா.

‘தேத்தண்ணியை சுடச்சுடக் குடிச்சாத்தான் எனக்குக் குடிச்சமாதிரி இருக்கும் கண்டியோ. கொஞ்சம் பொறு குடிச் சிட்டு வாறன்” என்றவர் தேநீரை ரசித்து ரசித்துக் குடித்தார்.

ஆனால் தம்பிராசாவோ முள்மேல் இருப்பது போல் இருந்தார். ‘இவன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ?’ என்ற ஆவலுடன் இருந்தார். ஷீலாவும் உள்ளே இருந்து காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரத்தில், தேநீரைக் குடித்துக் கோப்பையை வைத்துவிட்டுப் பேசத் தொடங்கினார். “பொடியன்ட பெயர் சிறிதர். வயசு முப்பத்தி ஐந்து...”

“அது இருக்கட்டும் காணும், பொருத்தம் எப்படி, முதலில் அதைச் சொல்லும்” என்றார் தம்பிராசா பொறுமை இழந்து.

“அது சரி என்றபடியால்தானே சொல்ல வந்தநான். பொடியனுக்கு எட்டுல செவ்வாய் இருக்கிறது. தோசப் பொருத்தம் இருவருக்கும் அறுபத்தி எட்டு வீதம் பொருந்தது. மற்றவையும் நன்றாக இருக்கிறது...”

“எப்படிப் பொடியன்?”

“அதைத்தானே சொல்ல வாறன். அவன் கனடா போய் பத்து வருஷம் நல்லா உழைச்சு குடும்பத்தைப் பார்த்து இருக்கிறான். நல்ல காசு இருக்கவேணும். தாயும் தகப்பனும் வந்து இருக்கினம். இவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கத்தான் கூப்பிட்டவங்களாம். ஒரு மாதம் லீவில வந்திருக்கிறான். அதுக்குள்ள பேசி முடிக்கவேணும் என்று அவசரப்படுத்துகினம். அவங்களும் ரெண்டு, மூண்டு சாதகம் வைச்சு இருக்கினம். எது சரிவருதோ அதைச் செய்வம் என்று இருக்கினம்...”

“ஊர் எவ்விடம்?”

“இளவாலைதான். பொடியன் நல்லா படிச்ச இருக்கிறான் போல. எப்பவும் இங்கிலீஷ்தான் பேசுறான்.”

“சீதனத்தைப் பேசி முடிச்சா பெண்ணைப் பார்க்கலாம் என்று சொன்னாங்க. நான் படத்தைக் காட்டின நான். இந்தாங்க மாப்பிள்ளையின் படம்” என்று ஒரு படத்தை நீட்டினார்.

படத்தை வாங்கியவருக்கு மனசுக்குப் பிடிச்ச விட்டது. ‘ஷீலா’ என்று அழைத்து, “இந்தா மாப்பிள்ளையின் படம். பார்த்திட்டு அம்மாவிடமும் காட்டு” என்று கொடுத்தவர்,

“சீதனம் என்ன எதிர்பார்க்கினம்?” என்றார்.

“மாப்பிள்ளைக்குச் சீதனத்தைப் பத்திக் கவலை இல்லை. ஏதோ கொடி, கூறைச் செலவுக்கு தந்தாப் போதும் என்றார். ஆனா அவங்கட அம்மா பொண்ணைக் கனடாவுக்கு அனுப்புற செலவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றாள்” என்றார்.

“அதுக்கு நானெங்க போறது. நாலரை, அஞ்சு வேணுமே! எண்ட நிலமை தெரியும்தானே. ஒண்டரை என்றாக் கொடுக்கலாம். பொண்ணும் வேலை செய்யுது. இதுதான் ஏலும். ஏலும் எண்டா சொல்லிப்பாருங்க.”

உள்ளே இருந்த ஷீலா “ஐயா” என்றாள். “இப்படிப் பெரிய இடத்தைப் பார்த்துக் கஷ்டப்படாதீங்க. நம்மட தகுதிக்கு ஏற்றாப்போல பார்க்கலாம். இப்ப எனக்கு அவசரமில்ல.....”

அவர் பூரித்துப் போகிறார். என்னுடைய மகள் எண்டால் மகள்தான். இருபத்திஎட்டு வயசுக்குப் பிறகும் ‘கல்யாணத்துக்கு அவசரம் இல்லை’ என்று சொல்கிறாள் என்று எண்ணி,

“இல்ல மகள். வாற சம்பந்தத்தைத் தட்டிக் கழிக்கக் கூடாது. பேசிப் பார்ப்பம்.”

“காசுக்கு என்ன செய்வீங்க ஐயா?”

“பென்சன் தொகை மூன்று லட்சம் வந்திருக்கு. போன

மாசம்தான் வங்கில போட்டநான். உன்னுடையதையும் முடிச்சுட்டு சின்னவளுக்கும் ஒரு லட்சம் என்றாலும் கொடுக்கவேணும். அவளுக்கும் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை தானே. விரும்பிச் செஞ்சவள் எண்டாலும் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுக்கத்தானே வேணும்” என்றார்.

மௌனமானாள் ஷீலா. மனம் விழித்துக் கொண்டது. ‘எனக்குத் தெரியாதே ஐயாவுக்கு காசு வந்தது. அவளுக்கு என்ன கொடுக்கிறது. அவள்தான் எனக்கு முந்தி தனக்குப் பிடிச்சவனோட ஓடிவிட்டாளே. இன்னுமென்ன சீதனம் கொடுக்கிறது!’

பேச்சுவார்த்தை துரித கதியில் நடந்தேறிற்று. பெண்ணுக்கு பத்து பவுனில் நகையும் ரொக்கம் ஒன்றரை லகரமும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. பதிவை இங்கு வைத்துவிட்டுச் செல்வது என்றும் சிறிதர் அவளை ‘ஸ்பொன்சர்’ பண்ணி கனடாவுக்கு எடுப்பது என்றும் தீர்மானமாகிற்று.

பேச்சுவார்த்தை, பெண் பார்த்தல், நாள் குறித்தல் என்பதில் இருபது நாட்கள் கடந்து ஓடிவிட்டன. பதிவை வைத்துப் பத்து நாளில் மாப்பிள்ளை கனடா சென்றுவிட ஏற்பாடாகி இருந்தது.

அந்த நாளும் வந்தது. பதிவுத் திருமணம் கொழும்பில் இருந்த சுற்றத்தவர் தெரிந்தவர்களுடன் ஒரு சாப்பாடு, வீடியோ படப்பிடிப்புடன் அமைதியாக நடந்து முடிந்தது. மாப்பிள்ளை அன்றிரவே பெண்ணையும் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். தற்காலிக வாடகை வீடு. இன்னும் பத்துநாள் சென்றதும் திரும்பி வந்து விடுவாள் ஷீலா என்றுதான் பெற்றோர் எண்ணி இருந்தனர்.

அடுத்தநாள் காலை பக்கத்து வீட்டிலிருந்து ‘ரெலி போன்’ அழைப்பு வந்ததும் அதிர்ந்து போனார் தம்பிராசா. இதுவரை நாளும் ஷீலாவுக்குத்தான் ‘போன்’ வரும். ‘மிஸ் — எஸ். தம்பிராசா’ என்றே அழைப்பார்கள். இன்று அவருக்கு கோல் வந்திருந்தது. மிஸிஸ் சிறிதர் அழைக்கிறாராம். இது தான் அவரது அதிர்ச்சிக்குக் காரணம்.

நேற்று வரை எனக்கு மகளாகத்தான் இருந்தாள். இன்று தான் வேறொருவனின் மனைவி என்று காட்டி விட்டாளே. எனது 'இனிஷியலை' உதறிவிட இத்தனை அவசியமா? உண்மைதான். அவள் சிறிதரின் மனைவியாகி விட்டாள். நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் தகப்பனுடன் கதைக்கும்போதாவது 'ஷீலா பேசுகிறேன்' என்று குறிப்பிட்டால் என்ன? மிஸிஸ் சிறிதர் என்று தான் இனி வேறு ஒருவரின் மனைவி என்று எனக்கே உணர்த்தவேண்டுமா? என்றும் தந்தையின் பெயரைக் காப்பாற்றுபவன் மகன் தானா? எனக்கு அந்த மகன் இல்லாமல் போய்விட்டானே என்று எண்ணிக் கலங்கினார்.

அவள் பேசிய எதுவுமே அவர் காதுல் ஏறவில்லை. "அம்மாவுடன் கதை" என்று போனைக் கையில் கொடுத்து விட்டு வந்துவிட்டார்.

மூன்று நாளில் மிஸிஸ் சிறிதர் வீட்டுக்குக் கணவனுடன் வந்திருந்தாள். அம்மா ஓடி ஓடிக் கவனித்தாள். அப்பா மௌனமாகவே இருந்தார்.

"ஐயா, கனடாவில் இருந்து ஒருவர் 'பேப்பரோ'ட வந்து இருக்கிறாராம். எனக்கும் வசதியான 'பேப்பர்' ஒன்று இருக்கிறதாம். இஞ்ச மூன்று கேட்கிறாங்க. மிச்சத்தை அங்க தரட்டாம். அங்க போய் மிச்சம் ரெண்டையும் இவர் கொடுக்கிறாராம். நீங்க கொடுத்த ஒன்றரையும் இருக்கிறது. இன்னும் ஒன்றரை வேணும் ஐயா. கொடுத்தா எனக்கு இஞ்சேயே தாலியையும் கட்டிட்டு கூட்டிட்டுப் போறாராம்." கையைப் பிசைந்தபடி கூறிமுடித்தாள். ஆனால் வீட்டில் என்ன நடந்தது என்று அவள் கூறவே இல்லை.

"எனக்கு தெரியாது. என்னையும் உங்களோட கூட்டிட்டுப் போங்க. என்னால் இனியும் இங்க இருக்கே லாது" என்று சினுங்கினாள் ஷீலா.

"எனக்கு மட்டும் என்ன விருப்பமா இஞ்ச உன்னை விட்டுட்டுப் போக முப்பத்திஐந்து வயசில கல்யாணம் முடிச்சு இருக்கிறன். போன உடனே 'ஸ்பொன்சர்' பண்ணி எடுக்கிறன்."

“ஆட்கள் சொல்லுகினம் ஒருவருஷம் ஒண்ணரை வருஷம் செல்லும் எண்டு. அதுவரை இருந்தால் எனக்கு பைத்தியம்தான் பிடிக்கும்.”

“எண்ட செல்லக் குஞ்சு சொன்னாக் கேட்க வேணும். ஒரு வருஷத்தில எப்படியும் எடுத்திடுவன். பிந்தினால் ஏஜன்சியால் எடுப்பன்...”

“இல்ல, நாணும் உங்களோட வரப்போறன்...” என்று கண்களைக் கசக்கினாள். அதுதானே கண்ணை வாளுக்கு ஒப்பிட்டார்கள் கவிஞர்கள். ஆனால் அந்தக் கண்களில் இருந்து வரும் கண்ணீரும் கூரிய வாளை ஒக்குமாமே! பழமொழி சொல்கிறது. வாளில் இருந்து வாட்கள் பிறந்தால் எந்த ஆடவனால் என்ன செய்ய முடியும்?

“காசு இருந்தா யாரையும் பேப்பர் வைச்சு இருக்கிறாக்களைப் பிடிச்சுக் கேட்கலாம்...” என்று இழுத்தான் சிறிதர்.

“ஐயாட்ட கேளுங்களன்.....”

“அவர் பேசியபடி தந்துவிட்டார்தானே!”

“இப்ப என்னைக் கூட்டிப் போக வேணும் என்று கேளுங்க.”

“அவரிட்ட ஏது காசு...”

“பென்சன் தொகை வந்து காசு வைத்து இருக்கிறார். தங்கச்சிக்குக் கொடுக்கலாம்.” தனது கணவனுக்கு விசுவாசியாகிறாள். இப்போது அவள் அவன் மனைவியல்லவா? உண்மைகள் தெரிந்ததும் இப்போது நாடகம் அரங்கேறுகிறது.

“அதுக்கு நான் என்ன மகள் செய்யறது?”

“உங்களால முடிஞ்சதை ஏற்பாடு பண்ணிக் கொடுங்க ஐயா. மிச்சத்தை அவர் பார்க்கட்டும். தாலிக் கொடிக்கும் காசு...”

“என்னிட்ட ஏது காசு.”

“நீங்கதானே சொன்னநீங்க பென்சன் தொகை வந்து இருக்கிறது எண்டு...”

“அது அவளுக்கும் வேணும். உனக்குரியதைக் கொடுத்து விட்டேன்...”

“ஐயா, அவள் கரை சேர்ந்துவிட்டாள். நான் இன்னும் இல்லை. இவ்வளவு நாளும் உங்களுக்குப் பாரமாக இருந்தேன். இனியும் அப்படித்தான். ஒரே ஒரு மாற்றம். மிஸ்தம்பிராசா இப்ப மிஸிஸ் சிறிதர். இந்த மாற்றத்தோடும் பாரம் பாரம்தான். ஆகவே, இருக்கிற காசைக் கொடுத்தால், என்னைக் கூட்டிப் போனால் நானென்ன தங்கச்சிக்கு உதவாமலா போகப்போறன்?”

“மாமா, காசு இருந்தால் தாங்க, நான் போகும்போது இவளையும் கூட்டிட்டுப் போறது வசதி எண்டு பார்க்கிறன். இல்லையென்றால் வேறயாருடனும் வந்து அவதிப்பட வேணும். வாறதும் நிச்சயம் இல்லை. பாதுகாப்பும் இல்லை. சிலபேர் இடையில் விட்டுட்டும் ஓடிடுவாங்க. பிறகு எனக்கு மனைவியும் இல்ல. காசு இருந்தால் நானே உடனே கூட்டிட்டுப் போயிடுவன்...”

“இப்படி என்னைக் கல்யாணம் கட்டி வைச்சுத் தவிக்க விடுறதைப் பார்க்க கழுத்தை நெரிச்சு கொண்டு போட்டிருக்கலாமே!” என்று கூறி அழுதாள் மிஸிஸ் சிறிதர்.

சிறிது நேர மௌனப் போராட்டத்தின் பின்னர் மிஸிஸ் சிறிதர் வென்றுவிடுகிறாள். ஐயா ஒன்றரைக்கு ஒரு செக் கொடுக்கிறார்.

மூன்று நாளில் தாலி கட்டிக்கொண்டு பிளேன் ஏறிப் பறக்கிறாள் ஷீலா சிறிதர்.

‘எனக்கு மகளாக இருக்கும்வரை எப்படி இருந்தவள். இன்று இன்னொருவனுக்கு மனைவியானதும் எப்படி மாறி விட்டாள்?’ என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விடுகிறார் தம்பிராசா.

□

ஹக்ஹ டுடியவில்கை!

அந்த வீடுகள் இரண்டும் பக்கத்துப் பக்கத்து வளவில் அமைந்து இருந்தன. நெருங்கிய உறவினர்கள் என்பதால் வீடுகளைப் பிரிக்கும் நடுவேலி பிரிந்து கிடந்த போதும் அவர்கள் எவரும் அதைக் கவனிக் கவே இல்லை. சொந்தங்கள் தானே! எப்போதும் வீட்டுக்கு வீடு போக்கு வரத்துக்கு அந்த வழியையே அவர்கள் பாவிப்பது வழக்கம்.

ஒரு வீட்டில் என்ன செய்தாலும் சமைத்தாலும் அடுத்த வீட்டுக்குப் பரிமாறப்பட்ட பின்னே தாங்கள் சாப்பிடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தன இரு வீடுகளும். ஆகவே, அந்த வேலி இல்லாமல் இருப்பது அவர்களுக்கு வசதி யாகவே இருந்தது.

முன்வீட்டில்தான் கணேஷ் இருந்தான். அவன் ஏற்கனவே தகப்பனை இழந்துவிட்டவன். கஷ்டப்பட்டு படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது திறமையைக் கண்டு தாய் பலவித தொழிலும் செய்து அவனைப் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். இத்தனைக்கும் அவர்கள் நன்றாக வாழ்ந்த குடும்பம்தான். திடீரென தந்தை இறந்ததால் அந்தக் குடும்பம் தளும்பவேண்டி ஏற்பட்டது. அவர்கள் அறியாமல் அவர் வைத்து இருந்த கடன் வேறு கஷ்டத்தைத் தந்தது. காணியை விற்று கடனைக் கொடுத்து ஒரு பெண்ணுக்கும் கல்யாணம் முடித்தாகிவிட்டது. இன்னுமொரு பெண்ணும் கணேசும் படித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பக்கத்து வீட்டில் இருந்த மாமாவும் அவனது படிப்புக்கு அவ்வப்போது தேவையான உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு தலைமை ஆசிரியர். மாணவர்களின் திறமையை அறிந்து வளர்ப்பவர். மருமகன் கணேசும் கெட்டிக் காரன் என்றதும், “ஏ.எல். தொடர்ந்து படி. என்னாலான உதவியைச் செய்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டார்.

அவருக்கு இரண்டு பெண்களும் இரண்டு ஆண்களும் இருந்தனர். மூத்தவள் பெண். நடுவில் இரண்டும் ஆண்கள். கடைசியில் பெண்ணுமாகப் பிறந்து இருந்தனர்.

கணேஷ் ஏ.எல். எடுத்துவிட்டு வீட்டில் இருந்தான். ஓ.எல். படித்துக் கொண்டிருந்த மாமாவின் மூத்த மகள் லதா தினமும் தனது பாடங்களைக் கேட்டுப் படிக்க கணேசிடம் வந்து போவாள்.

கணேஷ் ஏ.எல்.லில் சித்தியடைவான் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதில் சித்தியடைந்து விட்டால் மகாபொல ‘ஸ்கொலர்ஷிப்’ பெற்று பல்கலைக்கழகப் படிப்பைத் தொடரலாம் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாமாவிடம் அவன் எந்த உதவியும் கேட்டுச் செல்ல மாட்டான். அவனது தங்கை மாமா வீட்டுக்குச் செல்லும் போது அவரே விசாரித்து அறிவார். அல்லது லதா கணேசிடம் கேட்டு வந்து சொல்லிக் காசையும் வாங்கிக் கொண்டு

கொடுப்பாள். கடைசித் தங்கை சிறுமி சுதா. அவளின் வாயை இரண்டு வீட்டிலும் உள்ளவர்கள் கிளறுவது வழக்கம். அவள் எப்போதும் "நான் கணேசத்தானைத்தான் கல்யாணம் முடிப்பேன்" என்று கூறுவாள். இதைக் கேட்பதற்காகவே அடிக்கடி அவர்கள் சீண்டுவது வழக்கம்.

ஆனால் லதா வயசுக்கு வந்தவள். கணேசத்தானிடம் நெருங்கிப் பழகுவள். பாடம் கேட்டுப் படிப்பவள். வாய் திறந்து இதுபற்றி எதுவுமே பேசமாட்டாள். ஆனால் அவளது பேச்சும் செயலும் சிரிப்பும் அவனது மனதில் ஒரு கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தவே செய்தன. அதற்குத்தான் என்ன தடை? அவள் தான் முறைப் பெண்ணாயிற்றே!

கணேசுக்கு மனதிலே சபலம் ஏற்பட்டாலும் அதை அவனும் வாய் திறந்து பேசியதே இல்லை. எங்கே தான் ஏதாவது பேசப்போய் அவள் அதைத் தவறாக விளங்கிக் கொண்டு அல்லது அதை வெறுத்து எங்கே இங்கு வராமல் நின்றுவிடுவாளோ என்று பயந்துபோய் எதுவுமே பேசாமல் இருந்தான். அவள் வருவதும் பாடம் கேட்பதும் படிப்பதும் செல்வதும் வழக்கமாக இருந்தன.

அன்று மாலை கணேசின் தங்கச்சி வந்து சொன்னாள். "அண்ணா, இன்று லதா மச்சாளுக்குப் பிறந்தநாள். இன்று காலையில நானும் அவளும் கோயிலுக்குப் போய் வந்த நாங்க. இண்டைக்குப் படிக்க வரமாட்டா என்று நினைக்கிறேன்" என்று.

அவள் வரமாட்டாள் என்பது அவனுக்குள் ஒரு தவிப்பை ஏற்படுத்தியது. அதைவிட அவள் வந்தால் அவளுக்குப் பரிசாக என்னத்தைக் கொடுப்பது என்பது தவிப்புக்கு ஒரு காரணமாக இருந்தது. மதியமே தாயின் பக்கத்தில் அமர்ந்து விஷயத்தைச் சொல்லி காசு வாங்கிச் சென்று ஒரு சொக்லேற் பெட்டி வாங்கி வைத்துக் கொண்டாள். அவள் எப்படியும் தன்னைப் பார்க்க வருவாள் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. அவனது நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. புதுக் கவுளை அணிந்துகொண்டு, பிறந்தநாளுக்காக வீட்டில் செய்த பலகாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சுதாவுடன் வந்திருந்தாள் லதா.

கண்களும் கண்களும் கவ்விக் கொண்டன. வீட்டில் தேநீர் கொடுத்தார்கள். கணேஷ் சொக்லேற் பெட்டியைப் பரிசாகக் கொடுத்தான். அவனுக்குத் தெரியுமா இதுவே பெரிய விவகாரமாகப் போகும் என்று! எத்தனையோ முறை அவளுக்கு ரொபி கொடுத்து இருக்கிறான். அவள் வாங்கி சாப்பிட்டிருக்கிறாள். அதுபோல் தான் இதையும் எண்ணினான்.

வீட்டுக்குச் சென்றதும் சுதா மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரம் செய்துகாண்டு சொக்லேற் பெட்டியைப் பிரித்தாள். “என்ன சுதா சத்தம்?” என்றவாறு வந்தார் அப்பா. அதனிடையில் பெட்டியைப் பிரித்து மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் சுதா.

“அப்பா, கணேசத்தான் அக்காவுக்குப் பிறந்த நாளுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்த சொக்லேற்” என்று அவருக்கும் நீட்டினாள்.

அவரது மனதில் என்னவோ பற்றிக்கொண்டது. கையாலே தட்டிவிட்டவர், “இதை யாரிடி உங்கள வாங்கி வரச் சொன்னது? கொண்டு போய் திருப்பிக் கொடுங்க. உங்களை என்ன செய்யிறதென்று தெரியல்ல...”

“பிரிச்சுச் சாப்பிட்டு விட்டார்கள். எப்படித் திருப்பிக் கொடுக்கிறது? பேசாமல் சும்மா இருங்க” என்றாள் மனைவி.

“பேசாமல் சும்மா இருக்கிறதா? உனக்கு ரெண்டு தந்தால்தான் சரி.”

“என்ன நீங்க சத்தம் போடுறது. அவங்களுக்குக் கேட்கப் போகிறது...” இது மனைவி.

“கேட்கட்டும் என்றுதானே சொல்லுறன். நாளைக்கு வேற வாங்கித் தாறன். கொண்டு போய் கொடுத்திட வேணும். இனி லதா அந்தப் பக்கம் போறதையும் விட்டிடவேணும். முளைச்ச நாலு இல விடல்ல, அதுக்குள்ள பெரிய எண்ணங்கள் வந்திடும். உண்ட மருமகன் என்ன உழைச்சுக் கொட்டுறார், பரிசு வாங்கிக் கொடுக்க? வீட்டில உட்கார்ந்து சாப்பிடக்குள்ள கொழுப்பு வைக்காம என்ன செய்யும். இந்த எண்ணம் எல்லாம் சரிவராது என்று சொல்லிவை.

எனக்குத் தெரியும் எண்ட மகளுக்கு எப்படிச் செய்யிறது எண்டு. சின்னஞ் சிறுசுகள் விகற்பயில்லாமல் பழகுதுகள் என்றுதான் விட்டுட்டு இருந்தநான். இப்ப பார்க்கத்தான் விஷயம் விளங்குது. அவன ஒழுங்கா இருக்கச் சொல்..”

அவர் சத்தம் போட்டுத்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தார். வீட்டிலிருந்தே அவர்கள் எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

லதா அழுதுகொண்டிருந்தாள். சுதா சொக்கலேற்றைத் தின்ன முடியவில்லையே என்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்தாள். ‘என்ன... இந்தப்பாவுக்கு என்ன வந்தது?’ என்று எண்ணினர் பையன்கள்.

கணேசுக்கு தெட்டத் தெளிவாக விளங்கியது. மாமாவின் மனநிலை புரிந்தது. இன்னும் முளைவிட வில்லையே. இதற்குள்ளாகவா?

அடுத்த நாள் காலை பத்து மணியிருக்கும். சுதா ஒரு சொக்கலேற் பெட்டியைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாள். இருவர் நின்று வேலியை அடைத்துக் கொண்டிருந்தனர். மாமி கெஞ்சியதில் அதில் ஒரு சிறு ‘கடப்பு’ இருந்தது. ஏதும் அவசியம் அவசரம் என்றால் சொல்லலாம் என்பது போல.

மாதங்கள் சில உருண்டோடின.

கணேஷ் நாலு பாடங்களில் சித்தியடைந்திருந்தாலும் பல்கலைக்கழகத்துக்கு எடுபடவில்லை. புள்ளிகள் குறைவாகவே எடுத்து இருந்தான். இதற்கும் மாமா ஏசினார்.

“எனக்குத் தெரியும். இந்த எண்ணம் வந்தா எப்படி படிப்பு வரும்? இனி குட்டிச்சுவராகப் போறதுதான். கெட்டிக் காரன் படிக்கட்டும் என்றுதான் நானும் உதவினேன். இப்படிக்கெட்டுப்போவான் என்று யார் கண்டது!”

“என்ன கெட்டுப் போனதைக் கண்டார்” என்று மெதுவாகக் குமுறினான் கணேஷ்.

“அவர் பெரியவர் பேசுகிறார். நீ பேசாமல் இரு” என்று அடக்கினாள் தாய்.

லதாவைக் கண்டே பல மாதங்களாகி விட்டன.

அன்று மாப்பிள்ளை கேட்டுப் போகும் கொழுக் கட்டைப் பெட்டியுடன் வீட்டார் எல்லாரும் சென்றனர். கணேசின் ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் ஒருவன் டாக்டராக இருக்கிறான். அவனை லதாவுக்கு கேட்டுச் செல்கிறார்கள் என்ற செய்தி சற்று நேரத்தில் லதா மூலமாகவே தெரிய வந்தது.

“அத்தான் என்னை மன்னிச்சிடுங்க. எனக்கு ஒண்டும் தெரியாது” என்று கூறிவிட்டு ஓடிவிட்டாள் லதா.

சிரித்தான் கணேசன். அலட்சியமா? விரக்தியா?

கணேசுக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்து வெளியூர் சென்றுவிட்டான்.

இங்கு லதாவின் கல்யாண விடயம் சீதனப் பிரச்சினையில் இழுபறிப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. புது வீடு கட்டித் தரவேண்டும் என்றும், கார் வாங்கித் தர வேண்டும் என்றும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வீடுகட்டித்தரச் சம்மதித்து வேலையும் தொடங்கிவிட்டார்கள். இன்னும் ஆறு மாதத்தில் பென்சன் கிடைக்க இருக்கிறது. கிடைக்கும் தொகைப்பணத்தை எடுத்து வீட்டை முடித்து கல்யாணத்தையும் முடித்துவிடலாம் என்று திட்டம் போட்டு வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

கணேஷ் வேலை பெற்றுச் சென்றவன் ஆறு மாதத்தின் பின்னர்தான் ஊருக்கு வந்தான். அம்மா, தங்கை இருக்கிறார்களே!

அவனையும் தேடிப் பல சம்பந்தங்கள் வந்தன. தங்கைக்கு முடித்தபின்னரே தன்னைப்பற்றிச் சிந்திப்பதாகச் சொன்னான். அல்லது மாற்றுச் சம்பந்தம் வந்தால் கவனிக் கலாம் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

விடுமுறை முடிந்து வேலைக்குச் சென்ற சில நாட்களில் வியப்பூட்டும் கடிதம் படங்களுடன் வந்திருந்தது. மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் படங்களில் இருந்தனர். மாற்றுச்

சம்பந்தம் பேசி வந்ததை அம்மா விரும்பி ஏற்று நல்ல இடம் என்று கூறி இருந்ததை தங்கை கடிதத்தில் எழுதி இருந்தாள். அவள் எழுதியிருந்ததைப் பார்க்க அவளுக்கும் இதில் சம்மதம் என்று புரிந்தது.

தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதிய கணேஷ் அடுத்த மாதம் வந்து ஏற்பாடுகளைப் பூர்த்தி செய்வதாகவும் எழுதியிருந்தான். வாழ்க்கையில் ஏதாவது ஒரு இலட்சியம் வேண்டும். தனக்காவது வாழவேண்டும் அல்லது பிறர்க்காவது வாழவேண்டும்.

அந்தத் தந்தி கையில் கிடைத்ததும் அதிர்ந்து போனான் கணேஷ். என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. உடனே புறப்பட்டுவிட்டான். விடியமுதல் வீட்டுக்குச் சென்று விடலாம்.

‘மாமா இறந்துவிட்டார். உடனே வரவும்’ என்று கண்டிருந்தது அந்த வாசகம். என்ன நடந்தது, எப்படி ஏற்பட்டது என்று எதுவுமே புரியவில்லை அவனுக்கு. வீட்டுக்கு வந்ததும் வீட்டில் யாரும் இல்லை. எல்லோரும் மாமா வீட்டிலே இருந்தனர். இவன் வந்ததை அறிந்து வந்தனர்.

“என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டான் கணேஷ்.

“அன்று காலை பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது ஒருவர் வந்து தனது டாக்டர் மாப்பிள்ளை இன்னுமொரு டாக்டரைப் பதிவுத் திருமணம் செய்து விட்டதாகக் கூறினாராம். அதைக் கேட்டுவிட்டுப் பாடசாலைக்குச் சென்றவர்தான். சென்று கதிரையில் இருந்தவர் மீண்டும் எழும்பவில்லையாம். ‘ஹாட் அட்டாக்’காம். மீண்டும் பிணமாகத்தான் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்” என்றார்கள்.

உயிர் மூச்சு எங்கே — எப்போது நிற்கும் என்று அறியாமல் மாமா துள்ளியதை எண்ணி வருந்தினான் கணேஷ். சாவீட்டுக்குச் சென்றதும் லதாவும் சுதாவும் மாமியும் அவனைச் சுற்றி நின்று அழுதனர்.

“அப்பாவைக் கொடுத்துவிட்டோம் அத்தான். நாங்களும் இனி அநாதைகள்” என்று அழுதாள் லதா.

சவ அடக்கம் நடந்தேறியது. இரண்டு நாள் லீவு போட்டு வந்திருந்து தனது கடமையைச் செய்தான். அடுத்து வந்த சனி, ஞாயிறு வீட்டிலே நின்றிருந்தான். அப்போது அவனதும் தங்கையினதும் ஏற்பாடுகள் பூர்த்தியாகின. எதுக்கும் மாமா இறந்தபடியால் ஒரு ஆறுமாதம் முடியட்டும் என்று கூறினான்.

ஆறு மாதம் என்று ஆறு வருடங்கள் ஓடிவிட்டன.

கணேசுக்கும் தங்கைக்கும் திருமணம் முடிந்துவிட்டது. கணேஷ் இப்போது இரு குழந்தைகளுக்கு தந்தை.

அந்த வீடு அப்படியே கட்டியபடி முடியாமல் கிடந்தது. அவளும் கல்யாணம் முடியாமல் இருந்தாள். அடுத்தவளும் ஆயத்தமாகி இருந்தாள். மூத்தவளுக்கே முடியாதபோது இளையவள் என்ன செய்வாள்?

அந்த வீடு போல் அவளும் பாழடைந்து கிடப்பதைக் காண கணேசுக்கு மனம் பொறுக்குதில்லை. இவை எல்லா வற்றிற்கும் மூலகாரணமான மாமாவையும் அவரது வறட்டு கௌரவத்தையும் அவனால் மன்னிக்க, மறக்க முடியவில்லை. இல்லையேல் இப்போது அந்த வீட்டுக்கு அவனல்லவா மருமகன்! இனி விதிவிட்ட வழிதான்.

□

காசே எல்லாவி விருவதில்லை!

“அம்மா உங்களுக்கு வேற வேலை இல்லையா? அவங்கட்டப் போய் சாதகக்குறிப்பு கொடுக்கப் போறன் என்றீங்க?” என்று கேட்டான் அருணன்.

9

“அவங்கட சொந்தக்காரங்கதான் கேட்கிறாங்க. அவங்கட சம்மத மில்லாமல் வந்து கேட்டிருக்க முடியாது. எதுக்கும் கொடுத்துப் பார்ப்பம். ஏன் உனக்கு அந்தப் பிள்ளையில விருப்பம் இல்லையோ?” — இது தாய் விசாலாட்சி.

“இல்லம்மா அதுக்கில்ல. அவங்க பெரிய இடம். நல்ல சொத்துப் பத்து இருக்கிறது. நல்ல கொளுத்த சீதனம் கொடுத்து அவளுக்கு

இன்னினியர், டொக்டர் எடுப்பாங்க. சொந்தத்திலயும் மாப்பிள்ளை இருக்கிறது. யாரை யாரோ பேசி இருக்காங்களை. நமக்கும் அவங்களுக்கும் ஏணி வைச்சாலும் எட்டாதே அதுதான் சொன்னநான்.”

ராதா பணக்கார வீட்டுப் பெண். ஊரில அரை வாசிப்பேர் அவர்கள் சொந்தம். மாமன் மச்சான் என்று நிறையப் பேர் இருக்க நம்மிடம் சாதகம் கேட்பது என்பது நடக்கக் கூடியதா என்று எண்ணித்தான் அருணன் சொன்னான். ராதாவின் தகப்பன் விரும்பினால் மாப்பிள்ளையை விலைக்கும் வாங்குவார் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அப்படிப்பட்டவர்கள் சாதாரண கிளார்க் வேலை பார்க்கும் தன்னுடைய சாதகத்தைக் கேட்டிருக்கிறார்கள் என்றால்...!

“என்ன பெரிய பணம் இருந்தாலும் எத்தனை சொந்த பந்தம் இருந்தாலும் பெண்ணுக்குப் பொருத்தமான மாப்பிள்ளையும் வேண்டுமே! எல்லாம் சரி வந்தாத்தானே கல்யாணம் முடிக்கலாம். கல்யாணம் என்பது ஆயிரம் காலத்துப் பயிர். ஏன் உனக்கு என்ன குறை? தகப்பன் இல்லாவிட்டாலும் உன்னை நல்லாப் படிக்க வைச்ச உத்தியோகமும் பார்க்கிறாய். உன்னிடம் ஒரு கெட்ட பழக்கமும் இல்லை. எந்தப் பொண்ணையும் பெற்ற தகப்பனும் உன்னையும் ஒருமுறை நினைச்சுப் பார்க்கத் தான் செய்வான்.” அவனுடைய தாய் மகனைப் பற்றிப் பெருமிதத்தோடு பேசினாள்.

அருண் தகப்பனை இழந்து இருந்தாலும் ஒழுக்கமாக வளர்ந்து இருந்தான். வாட்டசாட்டமான ஆண்பிள்ளை. மேற்படிப்பு படிக்க வசதி இல்லாததால் இடையில் படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டு ‘கிளரிக்கல்’ பரீட்சை எழுதி சித்தியடைந்து ‘கிளார்க்கர்’ வேலையும் கிடைத்துவிட்டது. இப்போது கல்யாண வயதை எட்டிவிட்ட அவனுக்கு எல்லாப் புருஷ லக்ஷணங்களும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன.

அவர்கள் சொந்தக்காரர் ஒருவர் அருணின் சாதகக் குறிப்பைக் கேட்டு வந்ததும், மகனிடம் சொல்லிவிட்டுக் கொடுக்க என்று தாய் விசாலாட்சி கூறவே அருணன் இவ்வாறு சொல்ல பேச்சு விரிந்தது. அவரும் ‘எதற்கும்

தாங்க. முதலில் பொருத்தத்தை பார்ப்பம். பொருந்தினால் பிறகு பேசுவம்' என்றுதான் கேட்டார். அவர் குறிப்பிட்டதில் இருந்து எத்தனை மாப்பிள்ளை சொந்தத்தில் இருந்தும் பொருத்தம் இல்லை என்றும், சிலருக்குச் சில காரணங்களால் கொடுக்க விரும்பவில்லை என்றும் கூற, தன் மகனுக்குத் தான் அந்த அதிர்ஷ்டம் இருக்கிறது என்று எண்ணி மகிழ்ந்தாள் விசாலாட்சி.

நல்லதொரு நாளைப் பார்த்து — பிள்ளையார் படத்துக்கு முன்னால் வைத்து, "பிள்ளையாரே! நீதான் இவனுக்கு இந்தக் கல்யாண சம்பந்தம் பொருத்தி வரச் செய்யணும். நான் ஒரு கைம்பெண். என்னால் வேறு இடம் தேடிப் போக முடியவில்லை. உனக்குப் பட்டும் சாத்தி அபிசேகமும் செய்கிறேன்" என்று நேர்த்தி வைத்து விட்டுத்தான் குறிப்பைக் கொடுத்தாள்.

இரண்டு நாட்களில், சாதகம் நல்ல முறையில் பொருந்தி இருப்பதாகவும், ஆடி பிறக்க இருப்பதால் விரைவில் பேச்சுவார்த்தையை முடித்துக்கொண்டு ஆவணி பிறந்ததும் கல்யாணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் வந்தவர் கூறினார். விசாலாட்சிக்கு உண்மையிலே தலைகால் புரியாத மகிழ்ச்சி. தன்னுடைய மகனுக்கு இப்படி ஒரு இடம் கிடைத்தால் எந்தத் தாய்தான் மகிழ மாட்டாள்.

"அண்ண, எனக்கெண்டா ஒரு துணையும் இல்ல. எப்படிச் சீதனம் பேசுறதெண்டும் தெரியல்ல. எதுக்கும் நீங்க தான் வந்து பேச்சுவார்த்தையையும் முடிச்சு வைக்க வேணும்."

"சரி சரி, நீ ஏன் வீணாகக் கவலைப்படுகிறாய்? 'மீன்கரைஞ்சால் ஆணத்துக்குள்ளேதானே.' நான் பேசி முடிக்கிறேன். இரண்டு பெட்டைகளுக்கு கல்யாணம் முடிஞ்சு போயிட்டு. இனி இருக்கிறதெல்லாம் இவள் கடைசிப் பெட்ட ராதாவுக்குத்தானே. நீ கவலைப்படாதே. எல்லாம் சரிவரும்."

அவர் சொன்னதுபோல் அவள் கேட்காமலே இரண்டு லட்சம் சீதனப் பணமும் 25 பவுன் நகையும், வீடு வளவும் 5 ஏக்கர் காணியும் அவளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு ஆவணி பிறந்ததும் முதல் முகூர்த்தத்திலே திருமணம் நடந்தேறியது.

“சுந்தரி நீயும் சுந்தரன் யானும்...” என்பது போல பொருத்தமான சோடியாக திருமண வாழ்வு நிறைவு பெற்று திருப்தியான காதல் வாழ்க்கையில் நிறைவான இன்பம் துய்த்தனர். அருணன் அவளைப்பற்றி எதிர்பார்த்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டான். தன்னுடன் அவள் எல்லா வற்றிற்கும் ஒத்துழைத்ததில் மகிழ்ந்து போனான்.

முதல் மாத சம்பளத்தை எடுத்து வந்து மனைவியின் கையில் கொடுத்தான். அவள் “இதையேன் என்னிடம் தருகிறீர்கள்? நீங்களே அலுமாரியில் வைப்பது தானே” என்று பெருந்தன்மையுடன் கூறிவிட்டாள்.

ஐந்தாறு மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. அருணன் தன் தாய்க்கு கொடுப்பதைக் கொடுத்துவிட்டு மிகுதியை வழமை போல் அலமாரியில் சேர்த்து வைத்தான். மனைவியிடம், அம்மாவுக்கு இவ்வளவு கொடுத்தேன், மிகுதியை வைத்து விட்டேன் என்பான். அவள் அதைப் பொருட்படுத்துவதே இல்லை. வீட்டில் சாப்பாட்டுக்கோ வேறு எதற்கோ அவன் காசு செலவழிக்க வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை.

அப்போதுதான் தைப்பொங்கல் வந்தது. “அத்தான், இம்முறை தைப்பொங்கலுக்கு அக்காமார் அப்பா அம்மாவுக்கு உடுப்பு எடுக்க முன்னர் நாம் எல்லாருக்கும் எடுத்து விட வேண்டும். அப்பாவுக்கு ஒரு பட்டு வேட்டி. அம்மாவுக்கு ஒரு பட்டுச்சாரி. மாமிக்கும் எனக்கும் உங்களுக்கு மாக எடுக்கவேண்டும். இதை உங்கள் உழைப்பில் நீங்கள் சேர்த்து வைத்து இருப்பதிலேயே எடுத்துக் கொடுங்கள். அக்கா அப்பாவுக்கு விலை கூடிய பட்டுச் சரிகை வேட்டி எடுத்துக் கொடுப்பாள். இந்த முறை நாம் முந்த வேண்டும்” என்றாள்.

இருவருமாகக் கடைக்குச் சென்று சாமான்களை எல்லாம் எடுத்தனர். விலையுயர்ந்த உடுப்புகளைத் தேர்ந்து எடுத்தாள். இவற்றிற்கு எவ்வளவு வரும் என்று தெரியாது அவனும் கூடவே இருந்து எடுத்தான். இப்படியான உடுப்புகளை அவன் இப்போதுதானே பார்க்கிறான்.

பில் போட்டதும் பணத்தைக் கொடுக்கச் சொல்ல அவன் கொண்டு வந்திருந்த முழுவதையும் எடுத்துப் பல முறை எண்ணியும் ஒன்பதினாயிரமே வந்தது. பில்லோ பதினைந்தையும் தாண்டி இருந்தது.

தனது டம்பப் பையைத் திறந்து பில்லைச் செலுத்தி விட்டு ஆட்டோவில் வரும்போது கூறினான்: “கடைக்கு வரும்போது கொஞ்சம் கூடக்குறைய காசு கொண்டு வரப் படாதா? இப்படித்தானா மானம் போக வைக்கிறது? நல்ல வேளை என்னிடம் காசு இருந்தது. இல்லையென்றால் மானம் போய் இருக்கும்” என்றான்.

“என்ன ராதா பேசுகிறாய்? நீதானே சொன்னாய் சம்பளக்காசு முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு வரச் சொல்லி. அதைத்தான் எடுத்துக் கொண்டு வந்தநான்.”

ராதாவுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. என்ன சொல்கிறான்? ஐந்து மாதச் சம்பளம் இவ்வளவுதானா? ஒரு வருஷம் பெருநாளுக்கு உடுப்பு எடுக்க முடியாதா? அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. கோபமாக வந்தது. ஆட்டோவுக்குள் எதுவும் பேசக்கூடாது; வீட்டுக்குப் போய் பார்ப்போம் என்று பொருமிக் கொண்டிருந்தான்.

“ராதா, ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போவமே. நீதான் ஆசைப்பட்டாய்” என்றான் அருணன்.

“எனக்கு இப்போது எதுவும் வேண்டாம். விரைவாக வீட்ட போனாப் போதும். தலையிடிக்குது” என்றான்.

அவனுக்கெங்கே தெரியப் போகிறது வீட்டுக்குச் சென்றதும் ஒரு பூகம்பமே வெடிக்கப் போகிறது என்று.

வீட்டுக்கு வந்ததும் தாச்சியில் போட்ட சோளங் கொட்டைபோல் பொரிந்தான் ராதா.

“இந்த பிச்சச் சம்பளத்தை வைச்ச எப்படிக்குடும்பம் நடத்தப் போறீங்க? வீட்டுச் செலவு இல்லாமலே ஐந்து மாதச் சம்பளம் ஒரு வருஷத்துக்கு உடுப்பு எடுக்கக் காணாது. அப்பாவும் என்னை நல்லா ஏமாற்றிப் போட்டார். இனி

அடுத்த மாதத்தில் இருந்து வீட்டுச் செலவு முழுவதும் உங்கட பொறுப்புதான். என்ன செய்வீங்களோ எனக்குத் தெரியாது. மாதம் ஆறு ஏழாயிரம் வீட்டுச் செலவுக்குத் தரவேணும்....”

அவன் சொன்ன சமாதானம் எதுவும் அவள் காதில் விழவில்லை. அவளை மறித்து அவனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. தகுதிக்கு மீறிச் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டதால் வந்த வினையை முதன்முதலாக உணர்ந்தான் அருணன். எதுவும் நமது சக்திக்கு உட்பட்டதாக இருக்கவேண்டுமே என்று எண்ணிக் கலங்கினான்.

தகப்பன் தலையிட்டபோது அவருக்கும் பேச்சே கிடைத்தது.

“உனக்கு ஒரு மாப்பிள்ளை வேண்டும். அதைத்தான் தேடித்தந்திருக்கிறேன். காசு பணம்தான் நம்மிடம் இருக்கிறதே எல்லாவற்றையும் பார்த்தால் உனக்கு ஒழுங்கான மாப்பிள்ளை கிடைப்பானா? உனக்கு ஏழில் செவ்வாய். செவ்வாய் தோச மாப்பிள்ளையே தேட நான் பட்ட கஷ்டம் உனக்குத் தெரியுமா?”

“கோவில் மாடு போல ஒரு மாப்பிள்ளையா நான் கேட்டேன்? என்னைக் காலம் பூரா காப்பாத்த வேண்டாமா? என்னுடைய காசை நம்பி வாழ்பவரை நான் எத்தனை நாள் நம்பி வாழமுடியும்? அக்காமாரின் கணவர்மார் எப்படி எல்லாம் வெளிநாட்டில் உழைக்கிறார்கள். என்னவெல்லாம் தேடி இருக்கிறார்கள். அதுபோல் நான் தேட எத்தனை வருடமாகும்...?” சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள் ராதா.

“ராதா, மாப்பிள்ளையைக் கட்டிக்கொண்டாய். இனி உனக்கு வேண்டிய மாதிரி ஆக்கிக்கொள்வது உன் பொறுப்பு. இதற்கு இத்தனை ஆர்ப்பாட்டமா? இதெல்லாம் காதோடு காதாகச் செய்யவேண்டியது.” அப்பா கூறி விட்டுச் சென்று விட்டார்.

அன்று இரவுச் சாப்பாடு ஒரே மேசையில் இல்லை. இரவுப் படுக்கையும் ஒரே கட்டிலில் இல்லை. நாட்கள்

செல்லச் செல்ல பிரிவினை வளர்ந்தது. அருணன் மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் தவித்துப் போனான்.

பொங்கல் அன்று வேண்டாவெறுப்பாக ஆடை உடுத்து போயிலுக்குப் போய் வந்து ஒரே மேசையில் எல்லோருடனும் இருந்து சாப்பிட்டாள் ராதா. ஆனால் அருணனைக் கவனிக்கவில்லை.

சாப்பிடும்போது மாமா, “ஏன் அருணன்! நீங்க வெளிநாடு போய் உழைத்தால் என்ன?” என்று ஆரம்பித்து வைத்தார்.

“எனக்கு அரசாங்க உத்தியோகம். இதில இருந்தால் கை நிறையச் சம்பளம் கிடைக்காவிட்டாலும் கடைசி காலம் வரை கஷ்டம் இல்லாமல் வாழலாம். பென்சனும் கிடைக்கும். சொகுசாக வாழவேணும் எண்டால் வெளிநாடு தான் செல்லவேணும். அதில இருக்கிற கஷ்டத்தை உணர்ந்தாச் சரிதான். இனி அது ராதாவின் விருப்பம்” என்றான் அருணன்.

“ராதாவின் அத்தான்மார் வெளிநாட்டில் உழைத்து அக்காமார் இருவரும் சொகுசாக வாழ்கிறார்கள். அதுதான் ராதாவும் விரும்புகிறாள் போல...”

“ராதாவோட பேசி முடிவெடுக்கிறேனே!” என்று முடித்துவிட்டு மேசையிலிருந்து எழும்பி விட்டான்.

தன்னைக் கஷ்டப்பட்டு வளர்த்து ஆளாக்கிய தாயை கடைசி காலத்தில் கிட்ட இருந்து கவனிக்க முடியாதென்ற கவலை. தான் கஷ்டப்பட்டுப் படித்துத் தேடிய வேலையைக் கைவிட்டுப் போகவேண்டுமே என்ற ஆதங்கம். இப்போது தான் ஆரம்பமாகி இருக்கும் குடும்ப வாழ்வை யாரோ தட்டிப் பறிப்பது போன்ற பிரமை. எல்லாம் சேர்ந்து அவன் கண்ணீரில் சுடுநீரை வரவழைத்துக் கொண்டிருந்தது. வெட்டவெளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அருணன்.

வீதியில் சில பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது அவன் கண்ணில் பட்டது. அந்தப் பாக்கியம் நமக்குக் கிடைக்குமா என்று எண்ணி ஏங்கியது அவனது உள்ளம்.

அப்போது ராதா வந்து அவன் தோளில் கை வைத்தாள்.

“என்மீது கோபமா? மன்னித்து விடுங்கள். எனது விருப்பப்படி நடப்பதாகச் சொன்னபோதே எனது அத்தான் எவ்வளவு நல்லவர் என்று மகிழ்ந்து போனேன். நானே உங்களிடம் சொல்லி இருக்கலாம்” என்றாள்.

“ராதா, என்ன இருந்தாலும் உனக்கு இத்தனை அகம் பாவம் கூடாது. அமைதியான இன்பமான குடும்ப வாழ்வு வேண்டுமா? இல்லை, ஆடம்பரமான வாழ்வு வாழப் பணம் மட்டும் போதுமா? எது வேண்டும் என்று சிந்தித்து முடிவைச் சொல். உனக்கு எது முக்கியம் என்பதிலேதான் உன் வாழ்க்கை தங்கி இருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டு கட்டிலில் வந்து அமர்ந்தான் அருணன்.

“வாழ்க்கை எங்கே ஓடிப் போகப் போகிறது. காசு பணம் இல்லை என்றால் அதை அனுபவிக்கமுடியாது. அப்பாவின் காசில அனுபவித்தால் அக்காமார் என்னை நக்கல் பண்ண மாட்டார்களா? உங்கள் உழைப்பில் நான் தலைநிமிர்ந்து வாழவேண்டாமா?”

“இதுதான் உன் முடிவா?”

“ஆமாம்” என்று தலையை ஆட்டினாள் ராதா.

“எனது தாயை கடைசி காலத்தில் கண் கலங்காமல் வைத்திருப்பேன் என்று சத்தியம் செய்து தா...” என்று கையை நீட்டினாள்.

“சத்தியம் ஏன்? என்னில் நம்பிக்கை இல்லையா?”

“எனக்கு என்னிலே நம்பிக்கை இல்லை” என்றாள்.

அன்றிரவு அவள் படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டாள். ஆனால் அவன் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை. ஏன், வெளிநாடு செல்லும் வரையும் இல்லை.

“வெளிநாடு செல்லப் போகிறீர்களே” என்று சில நாட்களுக்கு முன்னர் அவனைப் படுக்கையில் ஆரத் தழுவினாள்.

காசு பணம் இல்லாமல் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியாது என்று வந்துவிட்டபிறகு இதெல்லாம் வெளி வேடம் என்று பட்டது அவனுக்கு. “வாழ்க்கை என்றும் ஓடிவிடாது. காசு பணத்தைத் தேடிவிட்டு அனுபவிக்கலாம்” என்று ஒதுக்கி விட்டான் அவன்.

அவள் சிணுங்கினாள். அவன் அசையவில்லை. நெஞ்சில் அத்தனை உரம் இருந்தது. எப்படியோ இரண்டு வருடங்களில் வந்துவிடுவார் என்று அனுப்பி வைத்தாள்.

அந்த இரண்டு வருடத்தில்தான் எத்தனை மாற்றங்கள்! தேனொழுகக் கடிதம் எழுதினாள் ராதா. எப்போது வருவீர்கள் என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்து இருக்கிறேன் என்றும் தனது விரகதாபங்களையும் அப்பட்டமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். அவை எவற்றையும் சிந்தனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளாமல் தடுத்தது அவனது தாயின் மறைவு.

அவனை வளர்த்த உயிருக்குயிரான தாயை எப்படி எல்லாம் வாழவைக்கவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தான். எதுவும் கைகூடவில்லையே! அதுவும் ஒரே ஒரு மகனான தனது ஒரு கைப்பிடி மண் — தலைக்கோடு உடைக்காமல் அவளது உடல் மண்ணோடு மண்ணாகிவிட்டது அவனுக்கு எல்லாவற்றிலும் விரக்தியை ஏற்படுத்திவிட்டது.

எந்த இரண்டு வருடத்தைக் கணக்குப் பண்ணி ராதா அருணனின் வரவை எதிர்பார்த்து இருந்தாளோ அந்த இரண்டு வருடமும் முடிந்து, விடுமுறையும் வந்தது.

தான் விடுமுறைக்குச் செல்லவில்லை என்று எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு அடுத்த இரண்டு வருடத்துக்கான ஒப்பந்தத்தைப் புதுப்பித்துக் கொண்டான் அருணன்.

ஏமாற்றம் அடைந்த ராதா தனது தாபத்தைத் தீர்க்க வடிகால் இன்றித் தவித்தாள். காசு பணமே பெரிசென்று எண்ணிய அவளுக்கு இதுவே தண்டனை என்று எண்ணினான் அருணன்.

ஆனால், தன்னைத் தவிக்கவைக்கும் அருணனை அவள் தண்டிக்கவேண்டும் என்று நினைத்தாளா? தனது தாபத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள நினைத்தாளா?

அவளது வீட்டிலே வேலை மாற்றலாகி வந்து அவளது முறை மச்சான் ஒருவன் தங்கி இருந்தான். அவளுக்கும் அவனுக்கும் ஒருவயது இளமை என்ற காரணத்தினால் திருமணம் தடைப்பட்டது. ஆனால் இப்போது....? அதுக்குத் தடையேது?

தனது தாகத்தைத் தீர்க்கத் தண்ணீர் ஆனான். அவளது எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்றி குளிர் காய்ந்தான். பெரிய இடத்து விஷயம் வெளிவரவில்லை. என்றாலும் எத்தனை நாளைக்கு? ராதா வாந்தி எடுக்கும் வரைதான்.

எல்லோரும் தலையில் அடித்துக் கொண்டனர். “ஏன் கத்துகிறீர்கள்? அருணன்தான் அவளைக் கைவிட்டுச் சென்று விட்டானே. அவளுடைய இளமை அழகெல்லாம் இப்படியே அழிவதா? நான் அவளை இரண்டாம் தாரமாகக் கட்டிக் கொள்கிறேன்” என்றான் அவளுக்கு இளையவனான மச்சான். வயிற்றிலுள்ளதை மூடி மறைக்க ஒரு மஞ்சள் கயிறு தேவைப்பட்டது.

மானம் மரியாதையையும் காப்பதற்காக உதவியது. ‘நலன் விரும்பி’ ஒருவர் மூலம் விஷயத்தை அறிந்து கொண்ட அருணன் மாதாமாதம் பணம் அனுப்புவதை நிறுத்திக் கொண்டான்.

எந்த பந்தமும் இல்லாத அவன் ‘மிடில் ஈஸர்’றில் இருந்து ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குத் தனது வாழ்க்கை என்னும் நெடும் பயணத்துக்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

“மணி இஸ் நொட் எவிரிதிங் — ‘காசு எல்லாமாகி விடுவதில்லை’ என்று எங்கோ படித்த ஞாபகம் வந்தது. அந்தப் பேதை ராதா காசுதான் எல்லாம் என்று எண்ணி என்னையும் தன்னையும் அல்லவா பாழ்படுத்திக் கொண்டாள் என்று ஏங்கியது அவன் பேதை நெஞ்சம். □

நீ இல்லாத உலகத்திலே!...

10

வாசுகி கடந்த இரண்டு வருடமாகத்தான் அழுது கொண்டு இருக்கிறாள். அவளது அழகைக்கு முடிவே இல்லை. கண்கள் பெரும் கொடைவள்ளல்கள் போல் கண்ணீரை வாரி வழங்கிக் கொண்டிருந்தன. வற்றாத ஜீவந்தியாக அவை கண்களில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பார்ப்போர் அவளைக் கண்டு வியக்காத நாள் இல்லை.

இத்தனை நாளும் அவள் தன் தாய்க்காக உயிர் வாழ்வதற்குச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாள். அவள் உடம்பு பாதிக்குமேல் குறைந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு வந்த அவளது சித்தி கேட்டாள், “என்ன பிள்ள நீ சாப்பிடுவதே இல்லையா?” என்று.

“ஏன் சித்தி சாப்பிடாம? சாப்பிட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஆனால் அது உடம்பில ஓட்டுது இல்லை. நான் என்ன செய்ய?” என்றாள்.

“நீ இப்படி உருகி உருகிக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு இருந்தால் எப்படி உடலில் ஓட்டும்?”

“எப்படிச் சித்தி நான் மறப்பேன். மறக்கக்கூடிய வாழ்வா வாழ்ந்த நாங்கள்?”

சித்தியால் மேற்கொண்டு பேச முடியவில்லை. மெல்ல அகன்று விடுகிறாள்.

தேவனுக்கும் அவளுக்கும் திருமணம் நடந்தது நேற்றுப் போல் இருக்கிறது அவளுக்கு. அத்தனை பசுமையாக இருக்கிறது அந்த நினைப்பு.

வாசுகி தேவனைப் பலமுறை அந்த ஊர் நிகழ்ச்சிகளில், கோவிலில், ஆர்டி.எஸ். கூட்டங்களில் படுத்திவிருமான சமூக சேவையாளனாகக் கண்டிருக்கிறாள். அவனது சுறுசுறுப்பும் கடமையில் காட்டும் ஆர்வமும் அவளை அறியாமலே அவன்பால் ஈடுபாடு கொள்ளவைத்தன. மணந்தால் இவனை அல்லது இவனைப் போல் ஒருவனை மணக்க வேண்டும் என்று அவள் மனம் ரீங்காரமிட்டது. அவன் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் அவளும் ஆர்வமுடன் சென்று கலந்துகொண்டாள்.

அவனைப் பார்த்துக் கண்களால் ரசித்துச் சுவைப்பதில் அவள் இன்பம் கண்டாள். தேவனோ இது எதுவும் அறியாது தானும் தன் வேலையுமாக இருப்பான். வாசுகி பலமுறை வலியச் சென்று பேசவேண்டும் என்று நினைப்பாள். நாணம் தடுத்துவிடும். ‘எனது நிலையை அறிந்து அவராகவே என்னைக் காதலிப்பதாகக் கூறவேண்டும்’ என்று பெண்மை கூறிற்று. அவன் இவளைக் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. மற்ற பெண்களுடன் தேவைக்கு எப்படிப் பழகினானோ அப்படியே ஓரிருமுறை கோவிலில் வைத்துக் கதைத்திருக்கிறான். அவ்வளவே!

இப்படி இருந்த வேளையில்தான் தாய் தேவனைத் தனக்கு மணம் பேசும் முயற்சியில் இறங்கி இருப்பதை அறிந்தாள். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போல் இருந்தது. பேச்சுவார்த்தை நடந்துகொண்டிருக்கும்போது அவள் அவனைப் பார்க்கவே வெட்கப்பட்டு தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். 'இப்ப மட்டும் ஏன் என்னை விழுங்கி விடுபவர் போல் பார்க்கிறார்?' என்று உள்ளம் அவளிடம் கேட்டது.

'எனக்கு கணவனாக வரப்போகிறவர் அல்லவா. அதுதான் ஆசையாகப் பார்க்கிறார்' என்று பதில் கூறிக் கொண்டாள்.

திருமணம் சிறிய தொகை சொந்தக்காரர்களுடன் இனிதே ஆடம்பரமின்றி நடந்துமுடிந்தது. அவள் அகம் மகிழ்ந்து போனாள். மனம் கிளர்ந்து ஆர்ப்பரித்தது. 'நான் நினைத்தவாறே எதிர்பாராமல் எனக்குக் கணவராக வந்து அமைந்துவிட்டார்' என்று கூத்தாடியது எனலாம்.

திருமணமானதும் தனது எண்ணத்தையும் அது ஈடேறிய விதத்தையும் தேவனுடன் பகிர்ந்துகொண்டாள். எல்லாம் மறந்து இன்பம் துய்க்கவேண்டிய பருவத்திலே இருவரும் தங்கள் உள்ளம் திறந்துபேசினர். தேவன் கல்விக் கந்தோரில் எழுதுவினைஞனாகக் கடமையாற்றினான்.

"வாசுகி, எனது சம்பளம் சின்னது. அதற்குள் நாம் குடும்பம் நடத்தவேண்டும். நான் படித்து விரைவில் கிளாஸ் ரூ எடுத்துவிடுவேன். அதன்பின் கை நிறையச் சம்பளம் எடுக்கலாம். நாம் ஒரு வருடத்துக்குக் குழந்தை இல்லாமல் இருப்போம் என்று நினைக்கிறேன். உனது விருப்பம் எப்படி?" என்றான்.

"செலவுக்குக் காசைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அம்மாவின் பென்சன் காசும் நமக்குத்தான். ஆகவே கவலையை விடுங்கள்" என்றான்.

"ஏன் ஒரு வருடத்துக்கு தாங்கமாட்டியா? கவலைப் படாதே. பாதுகாப்பான முறைகள் இருக்கின்றன" என்றான்.

"சீ... போங்கள்" என்று கைகளில் முகம்புதைத்தாள்.

திட்டமிட்டபடி அவர்கள் குடும்பம் மகிழ்ச்சிகரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஏழெட்டு மாதம் முடிந்து இருக்கும். நாட்டில் நிலவிய அமைதி நீங்கி மீண்டும் பயங்கரவாதம் தலைதூக்கியது. பயங்கரவாதிகள் காட்டில் ஓடி மறைய, சும்மா இருந்த இளைஞர்கள் பலர் பலியாகினர்.

ஊரில் அடிக்கடி சுற்றி வளைப்பும் தேடுதலும் நடந்தது. இளைஞர்கள் அழைத்துச் செல்லப்படுவதும், விசாரிக்கப் படுவதும் சிலர் தடுத்து வைக்கப்படுவதும் வழக்கமான செயலாக இருந்தது. இப்படிப் பலமுறை நடந்தபோதும் ஒவ்வொரு முறையும் முன்னர் விடுபட்டவர்களாக இருந்த போதும் பின்னர் பிடிபட்டனர்.

இவ்வாறுதான் மூன்றாவது கூற்றி வளைப்பின்போது கோவிலடிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட தேவன் வரவில்லை. வாசகி அழுதுகொண்டு ஓடினாள். அதிகாரி “கவலைப் பட வேண்டாம். விசாரித்து விட்டுவிடுவோம். நாங்க என்ன செய்யிறது? தலையாட்டி காட்டியது” என்று கொச்சைத் தமிழில் பேசினார்.

ஆறுமா அந்தப் பேதை நெஞ்சம்! அது பட்ட பாட்டைச் சொல்ல வார்த்தை ஏது? ஊன் இல்லை உறக்கம் இல்லை. தினமும் காலை முதல் மாலை வரை கேம்ப் வாசலில் தவம் இருந்தாள். மூன்று மாதம் ஓய்வு ஒழிச்ச லின்றி நடந்தாள். பிரணைகள் குழுத்தலைவர், சமாதான சபைத் தலைவர் என்று அவள் செல்லாத இடமே இல்லை.

மூன்று மாதத்துக்குப் பின்னர் அவளுக்குக் கிடைத்த பதில் அவளை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. ஆமாம். “அவரை விடுவித்துவிட்டோம். அவர் இப்போது கேம்பில் இல்லை” என்பதாகும் அவன் காணாமல்போன பட்டியலில் சேர்க்கப் பட்டான்.

அவன் இறந்து விட்டானா இல்லையா என்று அறிய முடியாமலும், அவன் இறந்ததற்கான ஆதாரம் இன்றி பதிவை வைத்து எடுக்கமுடியாமலும் அவள் பட்ட கஷ்டம் சொல்லுந் தரமன்று. காலம் அவள் கவலையை மாற்றும் என்றுதான் அவள் தாய் உட்பட அனைவரும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

ருந்தனர். ஆனால் அவளிடம் தோற்றது காலமே. அதனால் அவளை மாற்ற முடியவில்லை.

பால் போன்ற முகத்தில் பொட்டும் தலையில் பூவு மின்றி கோயிலில் தினமும் சென்று அழுதழுது வணங்குவது தான் அவள் வேலை. அவளது வணக்கத்தைக் கண்ட அர்ச்சகர் சொன்னார்.

“அம்மா, உனது வணக்கத்தை இந்தத் தெய்வம் ஏற்று உனக்கு ஆறுதல் தரவில்லை என்றால் இதற்கும் கண் இல்லை என்றுதான் அர்த்தம்” என்றார். அவரால் கூடப் பொறுக்க முடியவில்லை.

இவ்வாறு இதுவரை இரண்டு வருடங்களைக் கழித்து விட்டாள். அவளை எவரும் தேற்றமுடியவில்லை. அன்றி விருந்து இன்றுவரை அவளில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. உடம்பு மட்டும் இளைத்து இருந்தது.

அவளது கணவனைக் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை. அவளது எல்லா முயற்சிகளும் தோல்வியிலே முடிந்தன.

அவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். இதுவரை அம்மாவுக்காக வாழ்ந்தவள் இன்னும் வாழ்வதில் அர்த்தம் இல்லை என்று கண்டுகொண்டாள். எத்தனையோ பேர் எடுத்த மறுமண முயற்சிகளும் அவளது பிடிவாதத்தினால் தோல்வியில் முடிந்தன. ஆமாம்.

“அத்தான் நீங்கள் இல்லாத உலகத்திலே இனி நான் வாழ்ந்து எந்தப் பயனும் இல்லை. இன்னும் ஒருவன் இந்த உடலைத் தீண்ட விடமாட்டேன். விரைவில் உங்களை வந்தடைவேன்” என்று அடிக்கடி அவள் மனம் கூறிக் கொண்டது.

இவ்வாறு ஒருநாள் ஆலயத்தில் இருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள் வாசகி. பைசிக்கிளில் வந்து இறங்கிய மனோகரன் அவளருகே இறங்கி சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு கூடவே நடந்தான். அவனைப் பற்றி ஊருக்கே தெரியும். துடுக்கானவன் என்று பெயர் பெற்றவன். இப்போது மணம் முடித்துவிட்டதால் அடங்கி இருப்பான் என்று

எண்ணியபடி குனிந்த தலைநிமிராமல் நடந்து கொண்டிருந்தாள் வாசுகி.

“என்னம்மா வாசுகி. பத்தினிப் பொண்ணு. மறுமணம் எல்லாம் வேணாம் என்றாயாமே! உனது அழகும் இளமையும் இப்படி வீணாகலாமா? எனக்கே பார்க்க மனம் பொறுக்கு தில்லை. பொடியன்கள் பலர் அழிந்துவிட்டதால் இப்போது மாப்பிள்ளைகளுக்குத் தட்டுப்பாடுதான். அதுதான் ஒவ்வொரு வரும் அம்பிடுகிறவனை அமத்திக் கொள்கிறார்கள். எப்படி இன்னுமொருவனை ஏமாத்துறது என்று நீ எண்ணுவதும் சரிதான். அப்படிப் புதியவனை ஏமாற்றவேண்டாம். என்னைப் போல் பலர் உன்னை ஆசைநாயகியாக வைத்திருக்கக் கண் வைத்து இருக்கிறாங்க. ஏன் நானுந்தான். அப்படி இஷ்டம் என்றால் சொல்லு. நாளைக்கே வந்து ஏற்பாட்டைச் செய்கிறேன். சீறாதே. எதுக்கும் என்னையும் கவனத்தில் வைத்துக் கொள். நான் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு சைக்கிளில் ஏறிச் சென்றுவிட்டான்.

உடல் பதறியது அவளுக்கு. ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டிற்கு வந்தாள். அப்படியே விழுந்து அழுதாள். தன்னை நொந்தாள், கணவனை நொந்தாள், தெய்வத்தை நொந்தாள். மனம் ஆறவில்லை. தான் இனி என்ன செய்வது என்று எண்ணினாள்.

‘அன்புள்ள அம்மாவுக்கு,

என்னை மன்னித்து விடம்மா. இதுவரை உனக்காகவே வாழ்ந்தேன். இனியும் என்னால் வாழமுடியவில்லை. அத்தான் இல்லாத உலகத்திலே என்னால் வாழவும் முடியாது. கயவர்கள் என்னை வாழவும் விடமாட்டார்கள் என்றும் புரிந்துகொண்டேன். ஆகவே இனியும் மண்ணுக்குப் பாரமாய் வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை என்று முடிவு கட்டி விட்டேன்.

என் சாவுக்கு யாரும் காரணமில்லை. அத்தான் இல்லாததால் நான் இந்த உலகைவிட்டே போகிறேன்.

இப்படிக்கு

அபலை வாசுகி.’

எழுதி மடித்து வைத்துவிட்டு மூட்டைப்பூச்சி மருந்தை எடுத்துக் கொண்டாள். கணவனை ஒரு முறை எண்ணிக் கொண்டாள். தாய் வீட்டில் இல்லாதது வசதியாகப் போய் விட்டது.

வீட்டுக்கு வந்த தாய் மரக்கட்டையாகக் கிடந்த வாகுகியின் உடலைக் கண்டு கதறி ஊரைக் கூட்டினாள்.

கேள்விப்பட்ட அர்ச்சகர் தெய்வத்தின் முன்னால் நின்று கண்ணீர் விட்டார். விதியை வெல்ல யாரால் முடியும்? அர்ச்சகருக்கும் புரியவில்லை. இல்லை, அந்த தெய்வத்துக்கும் அவள் மீது பாசம் மறைந்து விட்டதோ?

□

உயர் எண் ஆர்?

11

“எல்லாம் போச்சு. மானம் போச்சு, மரியாதை, கௌரவம் எல்லாம் போச்சு. இனி என்னத்திற்கு வாழ்வது? இதைவிட செத்துப் போகலாம்” என்று சொல்லிச் சொல்லி நெஞ்சில் இடித்துக் கொண்டாள் அருந்ததி.

இந்திராணி இப்படிச் செய்வாள் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. பெற்ற தாயைவிடப் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவள் அருந்ததிதான். தாய்க்கும் கவலை தான். அழுதுகொண்டுதான் இருக்கிறாள். ஆனால் அருந்ததிக்குத் தான் அதன் பாதிப்பு அதிகம். அவளால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை.

கொழும்பில் எத்தனை கௌரவமாக வாழ்ந்து வருகிறாள். ஒரு கணத்தில் அவற்றை எல்லாம் பாழடித்துவிட்டாளே. இனி எப்படித் தலைநிமிர்ந்து நடக்கப்போகிறாள். கொழும்பில் எந்தக் கோயில் விழா என்றாலும் அவளுக்கு அழைப்பு இருக்கும். எந்தப் பெரிய மனிதர் வருகிறார், வரவேற்பு என்றாலும் அவளே முன் நிற்பாள். எந்த மந்திரி எந்த விழாவில் கலந்துகொள்கிறார் என்றாலும் அங்கு அருந்ததி சமூகமளித்திருப்பாள்.

இத்தனைக்கும் அவளை உயர்த்தியது அவளது வாழ்க்கை முறையே! எல்லாரும் தான் வாழ்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கெல்லாம் கிடைக்காதது அருந்ததிக்கு மட்டும் எப்படிக்கிடைத்தது? சகோதரிக்காகத் தன் வாழ்வையே தியாகம் செய்து இன்று வரை தூய்மையாக வாழ்ந்து வருகிறாளே. இது ஒன்று போதாதா?

கன்னியாக வாழும்போதுதான் எத்தனை களங்கம் ஒரு பெண்ணுக்கு வருகின்றது. அத்தனையும் அருந்ததிக்கும் வந்தது. அவற்றை எல்லாம் தாங்கிக் கடந்து வந்துவிட்டாள். அதனாலே பெருமை மிக்க இவ்வாழ்வு கிடைத்து இருக்கிறது. அவற்றைக் கண்டு துவண்டு சோர்ந்து போயிருந்தால் இன்று இத்தனை பெருமை மிக்க வாழ்க்கை அமைந்து இருக்க முடியுமா?

அதிலேதான் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுவிட்டாள். ஆமாம், யாருக்காக வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்தாளோ, யாருக்காகப் பாடுபட்டு உழைத்து பணம் சேர்த்து நல்ல வாழ்வு வாழவைக்க வேண்டும் என ஆசைப்பட்டாளோ, அவளே முகத்தில் கரி பூசிவிட்டாள்.

ஆமாம்; அருந்ததியின் அக்காவின் மகள் இந்திராணி வீட்டை விட்டு ஓடிவிட்டாள்.

இதைத்தான் அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. இத்தனைக்கும் அவளுக்கு வயது பதினாறுதான். பள்ளியிலே படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். வயசுக்கு வந்து இன்னும் மூன்றுவருடம் கூட ஆகவில்லை அதற்கிடையில் இப்படி ஒரு காதலா?

குடும்பத்தின் மானம், கௌரவம் எல்லாம் நன்கு அறிந்தவள். அவற்றை எல்லாம் உதறி எறிந்துவிட்டு ஓடி விட்டாளே! எப்படித் தாங்கிக் கொள்ளமுடியும்? நேற்று வரை 'ராணி' 'ராணி' என்று தோளிலும் மார்பிலும் போட்டு வளர்த்த குழந்தை இப்போது இங்கில்லை. அவளுக்குப் பெயர் மட்டும் ராணி இல்லை. ராணியின் உபசாரமே வீட்டில் கிடைத்தது.

பாடசாலைக்குப் போக வேன். ரியூசனுக்குப் போக ஆட்டோ. கோயிலுக்குப் போகப் பாதுகாப்பு. வீட்டில் அவள் விரும்புவதுதான் சாப்பாடு, வைத்ததுதான் சட்டம். அவளுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லாமல் ராணி போலவே வீட்டில் வாழ்ந்தாள். இப்படிப்பட்டவள் ஓடிவிட்டாள் என்றால் எப்படி இருக்கும். இதனை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்ள முடியும் அருந்ததியால்.

1987ல் இந்தியப் படைகள் வந்ததில் நடைபெற்ற யுத்தத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பலருக்கு இழப்புகள் ஏற்பட்டன. அப்படி இழப்பு ஏற்பட்டவர்களில் ஒருத்தியாக வசந்தி தனது மூன்று குழந்தைகளுடன் விதவையாகக் கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அண்ணன்மார் இருவர் கூட வைத்திருக்க, அருந்ததி தங்கையும் கொழும்பிலே வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பத்து வயதுக் குழந்தையாக இந்திராணியும் தம்பி மார் இருவருடனும் வந்த தமக்கையைப் பார்த்ததும் உருகிப் போனாள் அருந்ததி. இனித் தான் அக்காவுக்கே வாழ்வது என்று தீர்மானித்தாள். அக்காவின் குழந்தைகளை வாழ வைப்பதே இனித் தன் வாழ்வின் இலட்சியம் என்று சங்கற்பம் பூண்டு கொண்டாள்.

ஆண்டுக்குப் பின் ஆண்டு கடந்தது. "வயது ஏறுகிறது. திருமணத்துக்குச் சம்மதம் தா. நாங்கள் வசந்தியையும் பிள்ளைகளையும் பார்த்துக் கொள்கிறோம். நீ திருமணத்தை முடி" என்று அண்ணன்மார் வற்புறுத்திப் பார்த்தனர். ஆனால் அவள் அசையவே இல்லை.

அவளுக்கு ஆண்கள் மீதே நம்பிக்கை இல்லை. அண்ணன்மார் மணம் முடித்ததன்பின் மனைவிமாரின் பேச்சைக் கேட்டு அக்காவை நடுத்தெருவில் விட்டு விட்டால்...? தனக்கு வருகின்ற கணவனும் தன்னைக் கட்டுப் படுத்தினால் அக்காவினதும் பிள்ளைகளினதும் கதி?... அவளால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை. அதன் முடிவே திருமணத்தை அவள் கைவிட்டது. தங்கை திருமணம் முடிக்காமல் தாங்களும் முடிப்பதில்லை என்று அண்ணன் மார் இருவரும் கூட திருமணத்தை ஒத்திப் போட்டுக் கொண்டே வந்தனர்.

வசந்தியும் பிள்ளைகளினதும் வாழ்வுக்காக இவ்வாறு மூன்றுபேரும் திருமண வயதைக் கடந்தும் திருமணத்தை வெறுத்து வாழ்ந்து வருகின்றனர். அத்தனை பெரும் பாக்கியம் பெற்ற — பேறு பெற்ற பிள்ளைகளாக வளர்ந்து வந்தனர் வசந்தியின் மக்கள். அவ்வாறு வளர்ந்து வந்தவர்களில் ஒருத்தியான இந்திராணிதான் இன்று வீட்டைவிட்டு ஓடி விட்டாள்.

இத்தனைக்கும் அவளுக்கு வயது பதினாறுதான்.

இதைத்தான் அருந்ததியால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அவளுக்கென்ன வயசு வந்துவிட்டது. கல்யாணம் தள்ளிப் போடப்பட்டதா? அல்லது யாரும் இல்லை வேண்டாம் என்றார்களா? பாடம் படிக்கும் வயதில் இப்படி ஏன் நடந்து கொண்டாள்?

அவனோ, பக்கத்து வீட்டு ஊதாரிப் பையன். வேலை வெட்டி இல்லாதவன். வெள்ளையும் வெள்ளையும் அணிந்து கொண்டு காலையில் கோல்பேஸில் 'கிரிக்கெட்' விளையாடி வருவான். இது அதிகமாக அவள் பாடசாலைக்குச் செல்லும் நேரமே அவன் 'பேட்' டூன் திரும்பி வரும் நேரமுமாக இருக்கும். இதைத்தவிர அவன் வீட்டுக்கு வந்ததென்றால், அவளுடைய பூப்பு நீராட்டு விழாவுக்கு வீடு சோடிக்கத் தான்.

எப்படித் தொடர்பு ஏற்பட்டது? எப்படி உறவு வளர்ந்தது? எப்படி இத்தனைக்கு ஓடிப் போகும் அளவுக்கு வளர்ந்தது?

அது சரி, இப்போது படிப்பையும் விட்டுவிட்டு அவனுடன் ஓடிப் போகும் அளவுக்கு என்ன அவசரம் வந்தது? இவை எல்லாம் புரியாத புதிராக, விடைகாண முடியாத கேள்விகளாக அருந்ததிமுன் வந்து நின்றன.

இந்திராணியைத் தனது குழந்தை என்றும், அக்கா குழந்தை என்று வளர்ப்பதாகவும், அதற்காகவே தான் மணம் முடிக்காமல் இருப்பதாகவும் இப்படித்தான் கெட்டுப் போனவள் என்று கூட எத்தனை களங்கத்தை அவள் மீது கூறினார்கள். இதையெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டு அவர்களை ஆளாக்கவேண்டும் என்று பாடுபட்டாளே. அதுக்குக் கிடைத்த பரிசு இதுதானா? எண்ண எண்ண மனசு வெடித்து விடும் போல் இருந்தது.

விஷயம் அறிந்த பொலிஸ் பொறுப்பதிகாரி வீட்டிற்கு வந்து விசாரித்தார். பொடியனைப் பிடித்து அடித்தார். அடைத்தார். ஆனால் இந்திராணி வீட்டுக்குத் திரும்ப மறுத்துவிட்டாள்.

அம்மா கெஞ்சிப் பார்த்தாள். சித்தி காலில் விழாத குறையாகக் கேட்டாள். மாமன்மார் இதமாகக் கேட்டனர். “அழைத்து வாருங்கள், நாளைக்கே நான் எனது மகனுக்கு முடித்துவைக்கிறேன்” என்றார் ஒரு மாமா. ஆனால் அவள் வந்தால்தானே!

இத்தனைக்கும் அவளுக்கு வயது பதினாறுதான். காதல் என்றால் என்ன என்று தெரியுமோ என்னவோ! வெறும் உணர்ச்சிப் பிரவாகம் அவளை ஆட்கொண்டதோ? கவர்ச்சி கவர்ந்துகொண்டதோ? வாழ்க்கை என்றால் என்ன வென்றும், குடும்பம் என்றால் எப்படி, வாழ்க்கை நடத்துவது எப்படி என்றும் அவளுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயம் இல்லை.

அப்படித் தெரிந்திருந்தால் இப்படிக்காலடி எடுத்து வைத்திருக்க மாட்டாள். தனது குடும்பத்தைப் பற்றி ஒரு கணம் சிந்தித்து இருப்பாள். சிந்தித்திருந்தால் இந்த விபரீதம் ஏற்பட்டிருக்குமா?

துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் அருந்ததி அறையில் முடங்கிக் கிடந்தாள். அவளது மானம் மரியாதை எல்லாம் காற்றில் பறந்து விட்டதாகவே உணர்ந்தாள். வாழ்க்கையில் இத்தனை காலமும் ஏற்படாத சோதனை இப்போது ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அதனால் நிலைகுலைந்து போனாள்!

மாதம் ஒன்று கடந்து இருக்கும்.

அருந்ததி வெளியுலகுக்குக் காலடி எடுத்து வைத்த போது எல்லோரும் மூக்கில் விரலை வைத்தனர், இது அருந்ததியா என்று.

செல்வியாக வாழ்ந்து, கட்டுமஸ்தாக, கவர்ச்சியான உடம்பு இப்போது தளர்ந்து பாதியாக இருந்தது. எலுமிச்சைப் பழ நிறம் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கும். இப்போது அதுவும் மங்கியதாக இருந்தது. அதைப் பார்த்ததுமே அவளை அந்தச் சம்பவம் எப்படிப் பாதித்து இருக்கிறது என்று தெரிந்தது.

அந்த நாய் எக்கேடு கெட்டுப் போனால் என்ன என்று இருந்துவிட முடியவில்லை. பாடுபட்டது, உழைத்தது, சேர்த்தது எல்லாம் அவளுக்காகத்தானே. எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டுச் சென்று விட்டாளே! அவனுடன் எப்படி வாழப் போகிறாள்?

இரண்டு மாதம் சென்று இருக்கும்.

அவளைப் பற்றி செய்தி எதுவுமே அறிய முடியவில்லை. எங்கிருக்கிறாள், என்ன செய்கிறாள் என்று தெரியவில்லை. அறியவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் எப்படிக் கேட்டுத் தெரிவது? போனால் போகட்டும் என்று இருந்துவிட வேண்டியதுதானே! பெற்ற மனமும் வளர்த்த மனமும் கேட்குதில்லையே! அதுதானே பாசம்.

அது அவளுக்கில்லையே!

மூன்று மாதம் கடந்துவிட்டது.

இப்போது மாப்பிள்ளையிடம் இருந்து செய்தி வந்தது. இந்திராணிக்குரியதை எல்லாம் ஒப்படைத்துவிடும் படியும்,

சீதனத்தைத் தரும்படியும், இல்லையேல் அவளைத் தான் இன்னும் திருமணம் முடிக்கவில்லை என்றும், கெட்ட நிலையிலேயே விட்டுவிடுவேன் என்றும் செய்தி எட்டியது.

பேதை நெஞ்சங்கள் துடித்தன. போனால் போகட்டும் என்று விட்டுவிட முடியுமா? குடும்ப கௌரவம் என்னாவது? நடுத்தெருவில் அவள் நாதியற்று அலைவதா? எப்படியாவது அவள் வாழ்ந்து போகட்டும் என்றால் இப்போது அது வேறு வடிவம் எடுக்கின்றதே!

அருந்ததி துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பெற்றவள், "தங்கச்சி, இனி நீ அவளைப்பற்றி இங்கிருந்து எதுவும் கதைக்கக்கூடாது. பெற்றவள் நானே தலை முழுகிவிட்டேன். என்னிடம் எதுவுமில்லை கொடுப்பதற்கு. இனி நீ எதுவும் செய்யத் துணிந்தால் எனது பிணத்தைத் தான் முதலில் பார்ப்பாய்" என்று தீர்மானமாகக் கூறினாள்.

அருந்ததி...?

□

சுண்டகை

12

செந்தில்நாதனும் முரளிதரனும் நல்ல நெருங்கிய நண்பர்கள். இருவரும் ஒரே காரியாலயத்தில் வேலை செய்வதாலும் பக்கத்துக் கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதாலும் நெருங்கிப் பழக வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் நிறையக் கிடைத்தன.

செந்தில் நல்ல குடிகாரன். கந்தோர் விட்டதும் 'பாரு'க்குச் சென்று ஒரு அரைப்போத்தல் போடாமல் வீட்டுக்குச் செல்லமாட்டான். நிறை வெறியிலேயே வீடு செல்வான். முரளிக்குக் குடிப்பழக்கம் இல்லாததால் முதலில் அவனைத் தட்டிக் கழித்துவிட்டுச் சென்று விடுவான்.

செந்தில் திருமணம் முடித்து இரு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகி இருந்தான். அவனுக்கு மனைவி இந்திராவும், குழந்தைகள் சுதந்திரா, விசித்திரா என்று ஒரு பெண்களும் இருந்தனர். முரளிக்கு இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை. அவனுக்கு செந்திலை விட வயது குறைவுதான்.

செந்தில் பெற்றோரின் விருப்பத்திற்காக இளமையிலே கல்யாணம் முடித்ததாகவும், வசந்தகாலமான இளமைக் காலத்தை அனுபவிக்க முடியாமல் கால்கட்டுப் போட்டு விட்டதாகவும் கூறுவான். அதுமட்டுமின்றி, இளமையிலேயே தன் மனைவி இந்திராவை 18 வயதிலே தாய்மையடையச் செய்துவிட்டதாகவும், அவளும் இளமையிலேயே குடும்பப் பொறுப்பைச் சுமக்க வேண்டி ஏற்பட்டதால் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியவில்லை என்றும் குறைபட்டுக் கொள்வான். அவனது மனதில் இக்குறை நிரந்தரமாகக் குடியேறிவிட்டது எனலாம். அதனால்தானோ என்னவோ குடிப்பழக்கத்தையும் கைக்கொண்டான் என்பது புரியவில்லை.

செந்திலுக்கு ஆறுதலுக்காக முரளி கூறுவான் — “செந்தில் நீ அதிஷ்டக்காரன்டா. எத்தனை பேர் குடும்பப் பொறுப்பின் காரணமாக 35 வயதாகியும் மணம் முடிக்காமல் அதற்காக ஏங்கித் தவிக்கின்றார்கள். அப்படி இருக்க, வாய்ப்பு வலிய வந்தும் நீ வருத்தப்படுகின்றாய். டேக் இற ஈஸி அண்ட் என்ஜோய் த லைப்” என்றான்.

“போடா நீ புரியாமல் பேசுகிறாய். பள்ளிப் பருவம் போல இளமைக் காலமும் இனிமை நிறைந்தது. அதை அனுபவிக்காமல் குடும்பம் என்னும் கூட்டுக்குள் அடைபட்டுக் கொண்டால் அதன் அருமை தெரியாது. ஆடி அடங்கிய பின்னர்தான் இதில் அகப்படவேண்டும். யூ ஆர் லக்கி” என்பான் அவன்.

கந்தோரில் ஏதும் பார்ட்டி நடந்தால் செந்தில் “ஃபிளாட்” ஆகிவிடுவதும், முரளி கூட்டிவந்து வீட்டில் கொண்டு விடுவதும் வழக்கமாக இருந்தது. அப்படி ஒரு நாள் கூட்டி வந்து விட்டபோது செந்திலின் மனைவி இந்திரா கலங்கிய கண்களுடன் சொன்னாள் — “இஞ்ச

பாருங்க முரளி, இவர் இப்படித்தான் தினமும் குடிவெறியுடன் வந்து விழுவார். விடிந்ததும் எழுந்து செல்வார். குடும்பத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பது பற்றியே சில மாதங்களாக இவருக்குத் தெரிவதில்லை. இந்தப் பிஞ்சுகள் கூட அவருடன் ஓட்டி உறவாடுவது இல்லை. பயந்து ஒதுங்கி விடுகின்றன. நீங்கள் அவரது நல்ல நண்பர் போலத் தெரிகின்றது. அவரைக் கொஞ்சம் புத்தி சொல்லித் திருத்தக் கூடாதா?" என்று கேட்டாள்.

அவளது கலங்கிய கண்களையும் கால்களைப் பற்றிய படி இருபக்கமும் இருக்கும் குழந்தைகளையும் பார்க்கப் பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது முரளிக்கு.

"நானும் சொல்லிப் பார்க்கிறேன். அவர் கேட்கிறாரில்லை. எதற்கும் முயற்சிக்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

இப்படியான நாட்களில் செந்திலுக்கு இந்த உலக நிகழ்வுகள் அடுத்தநாள் காலையிலேதான் தெரியும். அதுவரை மயங்கிய நிலையிலேயே தூங்கிப் போவான். சாப்பாடு எதுவும் இல்லை. இதனால் அவனது உடல் பலவீனமாகி வருவதை அவன் உணர்ந்தாலும் பழக்கத்தைக் கைவிட முடியவில்லை.

அன்றிலிருந்து சாத்தானுக்கு வேதம் ஓதும் முயற்சியில் இறங்கினான் முரளி. அவனது முயற்சி மூன்று மாதங்களில் ஓரளவு வெற்றி பெற்றது.

ஆமாம்; அவனது சொற்படி கேட்கத் தொடங்கினான் செந்தில். வேலை முடிந்ததும் 4.15க்கு வீட்டுக்குப் புறப்படுதல், ஆறுமணி வரை வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்தல், ஆறு மணிக்குப் பின்னர் முரளி வீட்டுக்குச் சென்று வரும்போது அரைப் போத்தல் வாங்கி வருதல் — தவறணையில் வாங்கினால் விலை குறைய வாங்கலாம் என்ற ஏற்பாடு — வீட்டிலே வைத்துக் குடித்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்தல், முரளி வீடு திரும்புதல் — இதுதான் ஏற்பாடு.

இந்த ஏற்பாட்டின்படி இரண்டு மூன்று கிழமைகள் நடைபெற்றபோது இந்திரா மட்டுமின்றி குழந்தைகளும் தந்தையைப் புதுமனிதனாகக் கண்டனர். பேசி மகிழ்ந்தனர்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல இந்த வழக்கத்தில் சிறு சிறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. முரளியை வற்புறுத்தி செந்தில் குடிக்கவைத்தான். 'எனக்குப் பாட்னர்' வேண்டும்; இல்லா விட்டால் நான் 'பாரு'க்குச் சென்றுவிடுவேன் என்று பயம் காட்டினான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முரளியும் குடிக்க ஆரம்பித்தான். அரை இப்போது முழுசாகி அதற்கு மேலும் செல்லத் தொடங்கியது. இருவருக்கும் 'டேஸ்ட்' செய்து கொடுப்பதில் ஈடுபட்டாள் இந்திரா.

புனிதரையும் சாத்தான் வென்றுவிட்டதைக் கண்டு மனம் கலங்கினாள் இந்திரா. என்றாலும் இது வீட்டில் நடப்பதால் ஒரு நிம்மதியாக இருந்தது.

காலம் உருண்டோடியது. ஐந்து வருடங்கள் சென்று இருக்கும். அப்போது பெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்தான் செந்தில். ஆமாம்; சொல்லாமல் கொள்ளாமல் பத்து வயது சுதந்திராவையும் ஒன்பது வயது விசித்திராவையும் அனாதை களாக்கிவிட்டு இந்திராவை விதவையாக்கி விட்டான்.

நட்ட நடுநிசியில் குடிபோதையில் இருக்கும்போது வந்த மாரடைப்பு மூலம் காலன் அவனைக் கவர்ந்து சென்றான். செய்வதறியாது திகைத்து நின்றாள் இந்திரா. பிரேதப் பரிசோதனையின்போது அவனது இருதயம் சுருங்கி இருந்ததாக அறிவிக்கப்பட்டது. சாவீட்டில் அவர்களது சுற்றத்தாருடன் நின்று பாடுபட்டான் முரளி. அன்றிலிருந்து குடியை விட்டான். எட்டு நாட்கள் அங்கேயே தங்கி நின்ற பின் வீடு சென்றான். இதன்பிறகும் அடிக்கடி வந்து நலம் விசாரித்துச் செல்வான். இந்திராவின் அழகை அவனை வாட்டி வதைத்தது.

31ம் நாள் தொடக்குக் கழிவு வரை சொந்தம் பந்தம் எல்லாம் கூடிக் குலவியது. அதன்பின் எல்லாம் அகன்று விட்டது. ஆமாம்; அவள் இப்போது வருமானம் இல்லாத விதவை. இரு குழந்தைகளை வளர்க்கவேண்டிய பொறுப்பு

அவளுக்கு இருந்தது. இதனால் அவள் தங்களிடம் ஏதும் உதவிக்கு வரலாம் என்று ஒதுங்கிக் கொண்டனர்.

முரளி வழமைபோல் வந்தான். உதவி செய்தான். அவளது குடும்ப விஷயங்களில் அக்கறை எடுத்தான். காசு பணம் கொடுத்து உதவினான். அவளது பென்சன் விடயமாக ஓடியோடித் திரிந்தான். அவளைக் கொழும்புக்கு இரண்டு மூன்று முறை கூட்டிச் சென்றபின் அதில் வெற்றியும் கண்டான். இவ்வாறு திரிந்ததில் ஒரு வருடம் ஓடிவிட்டது. இந்த ஒரு வருடமும் முரளியே குடும்பத்தைக் கவனித்தான்.

அவளது முழுத்தொகை கிடைத்ததும் அதில் தான் முரளியிடம் பெற்ற கடனைக் கொடுத்தான். மிகுதியை வங்கியிலிட்டான். இனித்தான் மாதா மாதம் பென்சன் வரப் போகிறதே. இனி அவளுக்குக் கஷ்டம் இல்லை.

அவளது குடும்பத்தினர் இப்போது நெருங்கி வர ஆரம்பித்தனர். அவளுக்கு ஆலோசனை கூறத் தொடங்கினர். சொந்தம் என்பதால் புறக்கணிக்க முடியவும் இல்லை. இதனிடையில் பன்னிரண்டு வயதில் பருவம் அடைந்தாள் சுதந்திரா. அடுத்து எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் விசித்திரா.

முரளியின் ஆலோசனையின் பேரில் பூப்பு நீராட்டு விழா கொண்டாடப்பட்டது. இதில் சொந்தக்காரர்களுக்கும் இந்திராவுக்கும் முரண்பாடு ஏற்பட்டது.

“நீ இருக்கும் நிலையில் இது அவசியம்தானா? நீ ஏன் அவன் சொற்படி நடக்கிறாய்? அவனுக்கும் உங்கள் குடும்பத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவனை மெல்லமாக வெட்டி விடு” என்றனர்.

“முரளி மட்டும் இல்லை என்றால் நான் இப்போது நடுத்தெருவில் நின்று பிச்சை எடுக்கவேண்டும். இந்த இரண்டு வருடமும் என்னைப் பற்றிய எண்ணம் உங்கள் எவருக்கும் இருக்கவில்லை. முரளி எனக்காகக் கஷ்டப் பட்டுத் தன் நேரம் காலத்தையும் செலவிட்டு உதவி செய்து இருக்கிறார். அவருக்கு நான் எந்த பிரதி உபகாரமும் செய்ய

வில்லை. இப்போது வந்த நீங்கள் முரளியை விரட்டும்படி கூறுகிறீர்களா? நீங்கள் எல்லாரும் என்னைத் தனியே விட்டாலும் பரவாயில்லை. நான் முரளியை விரட்டத் தயாரில்லை” என்று அடித்துக் கூறிவிட்டாள்.

“நீ அவனை வைத்து இருப்பதாகவும் அதனால்தான் அவன் இதுவரை திருமணம் செய்யாமல் இருப்பதாகவும் ஊரார் கூறிக்கொள்கிறார்கள். அது உனக்கு நல்லாக இருக்கிறதா?”

“ஊரார் என்னைப்பற்றி இவ்வாறு கூற மாட்டார்கள். இது உங்கள் சந்தேகம் என்பது எனக்குப் புரிகின்றது. இது பற்றி நான் கவலைப்படப் போவதில்லை” என்று கூறி விட்டு அழுதாள் இந்திரா.

“எங்களைவிட உனக்கு அவன்தான் பெரிசு என்றால் நாங்கள் வருகிறோம்” என்று சென்றவர்கள்தான்.

முரளி இவை எதையும் பொருட்படுத்தாமல் வழமை போல் வந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். அவள் குடும்பத்துக் காகத் தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தவன் போல்.

முரளி இத்தனைக்கும் அவள் குடும்பத்திற்காகப் பாடு பட்டாலும் இரவு வேளைகளில் அங்கு தங்குவதே இல்லை. பூப்பு நீராட்டு விழாவின்போது மட்டும் தான் நின்றிருந்தான். இப்படி இருக்க, அவள் அவனை உண்மையாக வைத்து இருக்கிறாளா என்பது எல்லாருக்கும் சந்தேகமாகவே இருந்தது. என்றாலும் ‘அப்படி ஒன்று இல்லாமல் இவன் ஏன் இத்தனை பாடுபட வேண்டும்’ என்று கருதினர். ஆனால் இந்திரா உண்மையில் மனம் திறந்து சொன்னால் தான் அது தெரியும்.

ஆமாம்; ‘அப்படி இருந்தால்தான் என்ன? எனக்கு என்ன வயதா போய்விட்டது? இளமை இல்லையா? அவன் செய்த உதவிகளுக்கு நான் என்ன உபகாரம் செய்யப் போகிறேன்?’ என்று இப்போதுதான் எண்ணத் தொடங்கி னான்.

பூப்பு நீராட்டுவிழா முடிந்ததும் பாடசாலைக்குச் செல்லுமுன்னர் தனக்கு பைசிக்கிள் வாங்கித்தர வேண்டும் என்று அடம்பிடித்தாள் சுதந்திரா. “அக்காவுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தால் எனக்கும் வாங்கித் தரவேண்டும்” என்றாள் விசித்திராவும். முரளி வரட்டும் என்றாள் இந்திரா. முரளி அன்று வந்ததும் இதைக் கூறினாள்.

“இந்திரா, இதைப்பற்றி நான் ஏற்கனவே எண்ணி னேன். இப்படி இருவரும் கேட்பார்கள் என்றே பேசாமல் இருந்தேன். சரி, முன்னர் சுதந்திராவுக்கு வாங்கிக் கொடுப்போம். அடுத்த மாதம் விசித்திராவுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கலாம்” என்று தீர்த்து வைத்தான்.

இப்படி எதுவும் அவனது ஆலோசனையின் பேரிலேயே எல்லா அலுவல்களும் நடந்தன.

கால ஓட்டத்தில் இரு குமர்களுக்கு தாயாகப் பாரம் தாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். சுதந்திரா ஓ. எல். எடுத்த பின்னர் வீட்டில் நின்றிருந்தாள். இருந்து ‘ரியூசன்’ அது இது என்று பைசிக்கிளை அடிக்கடி எடுத்துக்கொண்டு சென்று விடுவாள். சுதந்திரா யாரோ ஒருவனுடன் திரிவதாக தனது தோழிகள் கூறியதை அறிந்து வந்து தாயிடம் கூறினாள் விசித்திரா.

பதறிப்போன தாய் முரளி வேலை முடிந்து வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் வந்தபோது கூறினாள். சுதந்திரா வரும் வரை முரளி காத்து இருந்தான். வந்ததும் தாய் நிறுத்தினாள்.

“சுதந்திரா, இது உனக்கே நல்லா இருக்கிறதா?” என்று கேட்டான் முரளி.

“அங்கிள் கேட்கிறார், பதில் சொல்லேண்டி” — இது தாய்.

“சுதந்திரா, இது நல்லதில்லை. ஒழுக்கமாக இருக்க வேண்டும். அம்மா உங்களை வளர்த்து ஆளாக்கப்பட்ட கஷ்டத்தை எண்ணிப்பார்த்து நடக்கவேண்டும். உங்களுக்கு இன்னும் வயது இருக்கிறது. காலாகாலத்தில் அதைச் செய்து கொள்ளலாம். இனிமேல் அவனைச் சந்திக்கச் செல்லாமல் இருப்பது நல்லது” என்று புத்திமதி கூறினாள்.

“நீங்கள் யார் எனக்கு இதைச் சொல்ல? நீங்கள் அம்மாவுக்கு என்ன முறை? அம்மா இந்த வயதிலும் உங்களை வைத்து இருக்கும்போது நான் எனக்கென ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டால் என்ன? எனக்கு வயது வந்துவிட்டது. இனி யாரும் புத்தி சொல்லத் தேவையில்லை” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள் சுதந்திரா.

செய்வதறியாது திகைத்துப்போய் இருந்தான் முரளி.

‘இத்தனை உதவிகள் செய்த முரளிக்கு என்ன உபகாரம் செய்வது என்று தெரியாமல் இருந்தபோது ஊரார் நான் வைத்து இருப்பதாகப் பேசிய பின்னர் எனது இளமையை இழந்தேனே! இறைவா! அதற்கு நீ என் மகள் மூலம் தரும் தண்டனையா இது? கடவுளே, என்ன செய்வேன் நான்?’ என்று எண்ணியபோது இந்திராவுக்குத் தலைசுற்றி வந்தது.

மயங்கி விழுந்தாள். சுதந்திரா அதையும் பொருட்படுத்தவில்லை. முரளிதான் ஓடிச்சென்று பிடித்து கிடத்தி விட்டு தண்ணீர் எடுத்து முகத்தில் தெளித்தான்.

□

இன்று எப்படியும்...!

13

எம். டி. மனேஜிங் டிரெக்டர் அனைவரையும் தனது காரியாலயத்துக்கு அழைத்து இருந்தார். சிலநாட்களாகப் பல புதுமுகங்கள் கொழும்புக் காரியாலயத்துக்கு அறிமுகமாகி இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் அங்கு கூடி நின்றனர். அதிகமானவர்கள் பெண்களாகவே இருந்தனர்.

“மிஸ்டர் ராஜா, நீங்கள் இதுவரை இந்தக் காரியாலயத்தில் மனேஜராக இருந்தீர்கள். இன்றிலிருந்து மிஸ்டர் ராஜேஸ் அந்தப் பொறுப்புக்களை ஏற்றுக்கொள்வார். நீங்கள் உங்கள் வேலைகளை எல்லாம் பாரம் கொடுக்கவும்.” மற்ற நாலு பெண்களை அறிமுகப்படுத்தினார்.

“சாந்தி, ரமணி, புவனேஸ், சந்திரா இவர்கள் இங்கு அறிமுகமாக இருக்கும் புதுமுகங்கள். இவர்களில் இருவரையும், ஏற்கனவே இருக்கும் கல்யாணி, கமலினி இருவரையும் உங்களுடன் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். வெள்ளவத்தையில் முதலாம் திகதி முதல் திறக்க இருக்கும் கிளைக் காரியாலயத்துக்கு நீங்கள் பொறுப்பாக இருக்கப் போகிறீர்கள். மிஸ்டர் ராஜா, உங்கள் திறமையில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. பிஸ்னெஸ்ஸை அங்கும் முன்னேற்ற வேண்டும். ஓ.கே. அதுவரை இவர்களுக்கு இங்கு தேவையான பயிற்சியைக் கொடுங்கள்” என்று கூறிமுடித்தார் எம்.டி.

எல்லோரும் அப்படியே நின்றனர்.

“எளி புராப்ளம்.?” என்று கேட்டார்.

“இல்லை” என்று எல்லோரும் தலையை ஆட்ட,

“யெ யூ ஒல் கென் கோ- நீங்கள் எல்லாம் செல்லலாம்” என்று கூறினார்.

ஐம்பதைக் கடந்துவிட்ட ராஜாவிடம் இருந்து முப்பதை எட்டிப்பிடிக்கும் ராஜேஸ் அன்று பொறுப்பேற்றார். அன்றிலிருந்து கடமைகள் அவருக்குச் சொல்லித்தரப்பட்டன. அதேவேளை, தன்னோடு வரவிருக்கும் பெண்களுக்கும் தேவையானவற்றைக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

ராஜேஸ் — கம்பீரமான உடற்கட்டு கொண்ட இளம் காளை. சுருள்சுருளான கேசம். முகத்தில் எப்போதும் புன்சிரிப்பு. ஏற்கனவே ஒரு காரியாலயத்தில் மனேஜராகக் கடமையாற்றியவன். இந்தக் கம்பனி விளம்பரத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பித்தான். அங்கு கிடைத்ததைவிட ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் கூடுதல். ஆகவே ஒருமாத முன் அறிவித்தலுடன் விலகிவிட்டான்.

அங்கும் பல பெண்கள் வேலை செய்கிறார்கள்தான். என்றாலும் இவ்வளவு நெருக்கமும், இனிமையும், வேலையில் ஒரு மகிழ்ச்சியும் அங்கு இருந்ததில்லை. அங்கு இருந்தது செயற்கைக் காற்றை அனுபவித்தது போலவும், இங்கு பூந்தோட்டத்தில் உலவும் தென்றலை அனுபவிப்பது போலவும் இருந்ததில் கடமையில் ஒரு பிடிப்பும் உற்சாகமும் தோன்றியது.

இது அறிந்துதானோ என்னவோ எம்.டி. அதிகமான பெண்களை வேலைக்கு அமர்த்தி இருந்தார்.

எம்.டி. வெளியே சென்றுவிட்டால் பூனை இல்லாத வீட்டில் எலிகள் விளையாடுவதுபோல்தான் கந்தோர் இருக்கும். இது இங்கு மட்டுமல்ல, எங்கும்தான். ஒரே கொண்டாட்டமும் கும்மாளமும்தான். எம்.டி இருக்கும் வரை கப்சிப். எம்.டியும் இவற்றைக் காணாதவர் போல் நடந்து கொண்டார்.

ரமணி அடிக்கடி ராஜேஸை நெருங்கி வந்து வேலைகளைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டாள். சொல்வதையும் ஒரே முறையில் புரிந்துகொள்ளுவாள். அதனால் அவளுக்கு வேலை சொல்லிக் கொடுப்பதில் சிரமம் இருக்கவில்லை. மற்ற பெண்களுடன் மாரடிக்க வேண்டி இருந்தது. இதனால் ரமணி மீது ராஜேஸுக்கு ஒரு பற்று ஏற்பட்டது. எடுத்ததற்கெல்லாம் அவளையே கூப்பிட்டான்.

ரமணி ஒரு வேலையென்றில்லாமல் 'ரிசப்ஷனில்' இருந்து 'எக்கவுண்ட்ஸ்' வரை எல்லா சப்ஜெக்டுகளையும் தொடர்புபடுத்தி வேலைகளைப் பழகிக்கொண்டு வந்தாள்.

ரமணி சிவந்த மேனியும் எடுப்பான தோற்றமும் எல்லோருடனும் நன்கு பழகுபவளாகவும் இருந்தாள். அவள் ஒரு தமிழ்ப் பெண்தானா என்று கேட்கும்படி நவநாகரிகமான ஆடை தினம் தினம் மாற்றி அணிந்து வருவாள். நெற்றியில்கூடப் பொட்டு இருக்காது. பழையவர்கள் 'மிஸ்டர் ராஜா', 'மிஸ்டர் ராஜேஸ்' என்று அழைப்பதைப் பார்த்து புதியவர்களும் அவ்வாறே அழைக்கத் தொடங்கினர். ஆனால் ரமணி மட்டும் 'சேர்' என்று தான் அழைத்தாள். ஆனால் ஏனோ, அவள் மட்டும் தன்னை 'ராஜேஸ்' என்று அழைக்கவேண்டும் என்ற ஆதங்கம் இருந்தது ராஜேஸுக்கு.

ரமணி தன்னையே சுற்றி வரவேண்டும், தன்னிடமே எல்லாவற்றையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று அக்கறை காட்டினான் ராஜேஸ். வேலைகள் அனைத்தையும் விரைவில் படித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருந்ததால் அவள் எதையும் பொருட்படுத்தவில்லை.

கந்தோர் சாப்பாட்டு அறையில் பெண்கள் முன்னரும், ஆண்கள் பின்னருமாகச் சாப்பிடுவதுதான் வழக்கம். அன்று ராஜேஸுக்கு அவசரமான வேலை இருந்ததால் சாப்பாட்டு அறைக்குச் சென்றபோது ரமணி தன் சாப்பாட்டுப் பார்சலைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சொறி மிஸ் ரமணி. நான் அவசரமாகச் சாப்பிட்டு விட்டு ஓயர் லைன்ஸ் ஓப்பிஸ் செல்லவேண்டும். எம்.டி. யூ.கே. செல்ல டிக்கட் போட்டு வரட்டாம்” என்று கூறிக் கொண்டு அமர்ந்தாள்.

“தற்ஸ் ஓல்றைட்” என்ற ரமணி, தனது பார்சலில் இருந்து சில கறிகளை எடுத்து வைத்தாள். தனது பங்குக்கு மீன் பொரியலை எடுத்து வைத்தாள் ராஜேஸ்.

“யார் உங்கட ‘வைஃப்பா’ பார்சல் கட்டித்தாறது?” என்று கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்தாள் ராஜேஸ்.

“நோ நோ. எனக்கு இன்னமும் கல்யாணமே ஆகல்ல. அம்மாதான் சமைத்துத் தருவா” என்றான் அவசரமாக.

“ஐயம் சொறி” என்றாள் ரமணி.

“அதற்கென்ன” என்றவன், நீண்ட நாட்களாக தொண்டைக்குழிக்குள் அடக்கி வைத்திருந்ததைக் கேட்க வேண்டும் என்று இன்று துணிந்துவிட்டான்.

“மாலையில் என்ன செய்வீர்கள்?” என்றான்.

“வீட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பேன்.”

“ஏன் ‘கோல்பேஸ்’ பக்கம் வந்தாலென்ன. நானும் மாலையில் ஏழுமணி வரை அங்கேதான் இருப்பேன்” என்றான் துணிந்து.

“ஓ யெஸ் வரலாம். ஆனா நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை களில் சில நேரம் வருவேன்...”

“ஈவினிங் எதிர்பார்க்கலாமா?”

“எத்தனை மணிக்கு?”

“ஐந்துக்கு”

“வீட்டுக்குச் சொல்லாமலா?”

“அறுக்குச் செல்லலாம்தானே?”

“ஓ.கே. பட் அதற்குப் பிந்தி நிற்கமாட்டேன்...”

“ஓ... யெஸ்...” என்ற ராஜேஸின் உள்ளம், ஆனந்தத்தில் துள்ளிக் குதித்ததில் வெளியே விழாததுதான் குறை.

ராஜேஸ் அன்று மாலை வந்த ரமணியை அழைத்துக் கொண்டு நடந்தான். கடற்கரை ஓரத்தில், புல்தரையில் சோடி சோடியாக இருந்து காதல் புரிபவர்களைக் காட்டினால் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று ரமணி புரிந்துகொள்வாள் என்று எதிர்பார்த்தான். சற்றுத் தூரம் நடந்ததும் “ஓரிடத்தில் அமர்ந்து இருப்போமா?” என்று கேட்டான் ராஜேஸ்

“ஓம் சேர்....”

“இந்த ‘சேர்’ எல்லாம் ஒப்பீஸோட விட்டுவிட வேண்டும். இங்கு நான் வெறும் ராஜேஸ் மட்டும் தான்...” என்றான் கோபமாக.

“அப்படிச் சொல்லிப் பழகிவிட்டதே.”

“அதுதான் வேண்டாம் என்கிறேன். மற்றவர்கள் எல்லாம் மிஸ்டர் ராஜேஸ் என்றுதானே கூறுகிறார்கள். நீ என்னை ‘ராஜேஸ்’ என்றே ஒப்பீஸிலும் கூப்பிடலாம்...”

“பெரியவர்களுக்கு மரியாதை கொடுக்கவேண்டும் என்று ‘டாடி’ கூறியிருக்கிறார். மரியாதை கொடுத்துத்தான் மரியாதை வாங்கவேண்டும் என்று கூறுவார்” என்றாள் அவள்.

“நமக்குள்ளே என்ன மரியாதை. நாம் ‘பிரண்ட்ஸ்’ மாதிரி. இனி அதெல்லாம் தேவையில்லை” என்றான் ராஜேஸ்.

இருவரும் ஒரு இடத்தில் அமர்ந்ததும், தான் இதுவரை எடுத்த முயற்சி எல்லாம் சுத்த அபத்தம் என்று புரிந்தது அவனுக்கு.

ரமணி சற்றுத் தள்ளி எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்து கொண்டாள்.

‘இவள் இதுவரை பார்த்ததெல்லாம் என்ன. இப்போது நடப்பதென்ன? இவள் இருபது வயதுப் பெண்ணா, அல்லது ஜடமா. ஆண்களைப் போல் உடை அணிவதால் ஆண்மை கொண்டவளோ?’ என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது ராஜேஸுக்கு.

இப்போதுதானே ஆரம்பம். விட்டுப் பிடித்துப் பார்ப்போம் என்றிருந்தான்.

“ஏன் உங்களுக்கு இன்னும் கல்யாணமே ஆகல்ல?”

“எனக்கென்ன முப்பது வயதுதானே ஆகிறது. கை நிறையச் சம்பளம் இன்றிக் கல்யாணம் முடிப்பதில்லை என்றிருந்தேன். இப்போது இங்கு நிறையச் சம்பளம் பெறுகிறேன். இனிக் கல்யாண ஒழுங்கைக் கவனிக்கலாம்.”

“அம்மாவின் விருப்பப்படியா? இல்ல உங்கள் விருப்பப்படியா திருமணம் நடக்கும்?”

“எனது விருப்பம்தான் அம்மாவின் விருப்பமாகவும் இருக்கும்.”

“யு ஆர் வெறி லக்கி” என்றவள் கடலைக்காரன் வர கஜூபக்கட் வாங்கினாள். எட்டிக் கொடுக்கமுடியாது போகவே அந்தப் பையனிடமே கொடுக்கும்படி கொடுத்துவிட்டாள். ராஜேஸ் காசு எடுக்க முதல் தனது கைப்பையில் இருந்து கொடுத்துவிட்டாள்.

இப்படிப் பல நாட்கள் நடந்தன. ஆனால் அவள் தான் நெருங்கி வரமாட்டேன் என்கிறாளே என்ற தவிப்பு ராஜேஸுக்கு இருந்தது. அதிலும் ஒரு ஆறுதல் — இப்போது கோல்பேசிலும் சரி, கந்தோரிலும் சரி ‘சேர்’, மிஸ்டர் ராஜேஸ் இல்லை. எல்லாம் நீங்க, நாங்க, உங்கள் தான். இது ஒரு முன்னேற்றம் என்று கருதினான் ராஜேஸ்.

ஒரு கிழமையாக எம்.டி. யூகே சென்று இருந்தபோது ராஜேஸ் கந்தோரைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்து இருந்தது போல, ரமணியையும் தனது கட்டுப்பாட்டில்

கொண்டுவர வேண்டும் என்று பெரும் முயற்சி எடுத்தான். ஆனால் அதுதான் வெற்றியளிக்கவில்லை.

கந்தோரிலும் பிடி கொடுக்காமல் பேசுகிறாள். கோல் பேசிலும் கிட்டே நெருங்க விடுகிறாள் இல்லை. இந்த ஞாயிறு எம்.டி. யூ.கே.யிலிருந்து வருகிறார். அதற்கு முன்னர் ஒரு முடிவு எடுத்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானமாக இருந்தான் ராஜேஸ். முன்னேற்பாடாக சனிக்கிழமை அரை நாள் விடுமுறையாகக் கந்தோர் விட்டுச் செல்லும்போதே, ஞாயிறு நாலுமணிக்குக் காத்திருப்பேன் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

இருவரும் ஒரு பெஞ்சில் பக்கம் பக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டு ஐஸ் சொக் சாப்பிட்டனர். கொஞ்சம் கிட்ட நெருங்கவேண்டும் என்று ராஜேஸ் நினைக்க அவள் தள்ளி உட்கார ஏதாவது செய்வாள். அதனிடையில் அவளது பிரண்ட்ஸ் சிலபேரும் கண்டு அறுத்துவிட்டுச் சென்றதில் அரைமணித்தியாலம் வேஸ்த்.

“எம்.டி. நாளைக்கு ஒப்பீஸ் வருவார். கவனம்” என்று எழுந்துவிட்டான்.

“வேலை நேரத்தில் கவனம் சரி. கோல்பேசில் ஏன்? நாளைக்கு வருவாய்தானே...”

தலையை ஆட்டிவிட்டு அவள் சென்று பஸ்ஸில் தொற்றிக்கொண்டாள். பஸ் வெள்ளவத்தையை நோக்கி நகர்ந்தது.

அடுத்தநாள் காலை வந்த எம்.டி. ஏதோ பிஸியாக இருந்தார். இரண்டு காரியாலய வேலைகள் என்பதாலோ என்னவோ வேளைக்கே சென்றுவிட்டார். மாலை வர வில்லை.

அன்று மாலையும் வழக்கம்போல் ராஜேஸ் - ரமணி சந்திப்பு நடந்தது. இன்று எப்படியும் தன் காதலைத் தெரியப் படுத்தி அவள் முடிவை அறியவேண்டும் என்ற திடசங்கற்பத்தோடு வந்திருந்தான் ராஜேஸ். வந்து அமர்ந்து அரை மணித்தியாலம்தான் இருக்கும். எம்.டி. சற்றுத் தொலைவில் இவர்களை நோக்கி நடந்துவருவதைக் கண்டு “எம்.டி”

என்று முணுமுணுத்தவனாக எழுந்து நின்றான் ராஜேஸ். நெஞ்சு 'படக் படக்' என்றடித்து மெல்ல எழுந்தாள் ரமணி.

"ரமணி, உன்னை எங்கெல்லாம் தேடுவது. நல்லவேளை மம்மி சொன்னா, நீ சிலவேளை ராஜேஸோட கோல் பேஸில் இருப்பாய் என்று. அதுதான் இங்கே வந்தேன். மாப்பிள்ளை இன்னும் அரை மணித்தியாலத்தில் யூ.கே.யில் இருந்து கோல் எடுக்கிறாராம். வீட்டில் உன்னை இருக்கட்டாம்" என்றார் எம்.டி.

"யெஸ் மிஸ்டர் ராஜேஸ். ரமணி விஷயமாகத்தான் யூ.கே. போய் வந்தேன். அங்கே ஒரு 'பிராஞ்ச்' திறக்கப் போகிறேன். அதற்கு ரமணியும், மாப்பிள்ளையும்தான் 'இன்சாஜ்'. அதுதான் இவளை இங்கே வேலை பழக விட்டேன். இவள் சொல்லி விட்டாள் எம்.டி.யின் மகள் என்று யாருக்கும் சொல்லக்கூடாது என்று. தெரிந்தால் எல்லாரும் சலுகை காட்டுவார்களே தவிர, வேலை பழக முடியாது என்று கூறிவிட்டாள். நீங்களும் நல்லா உதவினீங்க என்று சொன்னாள். தாங்க் யூ..."

ராஜேஸுக்கு தொண்டை வறண்டுவிட்டது. நா எழுவில்லை பேசுவதற்கு.

"கம் டாடி, கெதியாப் போவம்..."

"அரை மணி இருக்கு. கம் ராஜேஸ் வி வில் ஹேவ் எ டிரிங். கூல் ரிங்க்ஸ் குடிச்சட்டுப் போவம். சியர்ஸ் ஃபோர் ராஜேஸ்" என்றார் எம்.டி.

ராஜேஸின் முகத்தில் அசடு வழிவது அந்த கோல் பேஸ் விளக்குகளுக்கும் தெரிந்ததோ என்னவோ, மிகவும் மங்கலாகவே ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தன.

எம்.டி. எவ்வளவு அனுபவசாலி என்று தொண்டையை நனைத்தான் ராஜேஸ்.

"பாய்"

"பாய்....." என்று காரில் ஏறிப் புறப்பட்டாள் ரமணி.

கன்கிப்பயா கன்கை கன்கிரவ்வி?

“சிறி இந்தப் பக்கமா வந்திட்டுப் போ” என்றாள்.

வெளிக்களப் பரிசோதகர் சிவம் என்னும் பரமசிவம். அவருடன் இரண்டு நாட்களாக வெளியூர் பரிசோதனைகளுக்குச் சென்று விட்டு வந்திருந்தான் சிறியும். சிறி கூலிவேலை செய்பவன். ஐயாவுக்கு உதவியாக எப்போதும் கூடவே இருப்பான். இன்றும் அப்படித்தான் சென்றுவிட்டு வந்திருந்தான். வழமைபோல் இன்றும் வழியில் சந்தித்த தேங்காய், வாழைக்குலை, பலாப்பழம் என்றெல்லாம் வாங்கி வந்தவற்றை ‘சுவாட்டர்ஸ்’ கேற்றடியில் இறக்கி விட்டு, அவற்றை எடுத்து வீட்டில்

14

கொடுத்துவிட்டுக் காரியாலயத்துக்கு வரும்படி சென்றிருந்தார் சிவம். ஜீப்பை கொண்டு போட்டுவிட்டு 'றண்ணிங் சாட்' எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வரவேண்டும்!

சிறி இவற்றை எடுத்து வீட்டில் கொண்டு வைக்கும் போதுதான் முன்பக்கம் இருந்து குரல் கொடுத்தாள் பரிசோதகரின் மனைவி பாமினி.

"சரிம்மா இதோ வந்துடுறேன்" என்று கூறிய சிறி பொருட்களை எல்லாம் குசினியில் வைக்கவேண்டிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு, பைப்பில் கை கால் அலம்பிக்கொண்டு முன்னால் வந்தாள்.

முன்னால் வரும்போது, 'அம்மா' என்று அழைக்கும் ஐயாவின் மனைவி மீது இருந்த அபிமானம் காற்றில் பறந்து கொண்டிருந்தது. 'ஏன்தான் இந்தம்மாவுக்கு இந்தக் குணமோ?' என்று எண்ணியவனாக வந்து சேர்ந்தான் சிறி. அவனுக்குத் தெரியும் அம்மா அழைத்தது எதற்கென்று. ஆகவே வேண்டா வெறுப்பாக வந்து நின்றான். வழமையாக ஐயாவுடன் வெளியே சென்று வந்ததும் நடைபெறும் விசாரணைதான் இது.

"ஐயா எங்கெல்லாம் போனவர்?"

அவன் வழமை போல் ஒப்புவித்தான்.

"இரவு தங்கல் ஓவசியர் வீட்டிலா, சேர்கியுட் பங்களா விலயா?"

"சேர்கியுட் பங்களாவில்தான் ஓவசியரும் கூட நின்றவர்."

"நல்ல தண்ணிப் பாட்டி போல..."

தலையை ஆட்டினான் அவன்....

"வேற ஒருவரும் வரவில்லையா? ஐயாவைச் சந்திக்கல்லையா? வேறெங்கயும் போனவரா? உன்னை விட்டு விட்டு தனியே எங்கேயும் போனவரா?"

சுற்றி வளைத்து எதைக் கேட்கிறாள் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

“பொம்பிளை ஒருவரையும் சந்திக்கலம்மா. நீங்க ஏன் ஐயாவில் இப்படிச் சந்தேகப்படுறீங்க?” — நீண்ட நாட்களாகக் கேட்க இருந்ததை இன்று கேட்டுவிட்டான்.

“அவரைப்பற்றி எனக்கல்லவோ தெரியும். அவரில் கவனமாக இல்லாவிட்டால் என் வாழ்க்கைதான் பாழ்... போற வாற நேரத்தில் எவளையும் சந்திச்சா என்னிட்ட வந்து சொல்லிப் போடவேணும் தெரியுமா. நீயும் ஐயாவோட சேர்ந்து மூடி மறைச்சா உன்னை எப்படி வேலையில் இருந்து நீக்குவதென்று எனக்குத் தெரியும். ருசி கண்ட பூனையல்லவா அவர். அதுதான்... நில். ரீ போட்டுத் தாறன் குடிச்சட்டுப் போ!”

“இல்லம்மா. ஒப்பீசுக்குப் போயிட்டு ஐயாவோட வாறன்...” என்று பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் ஓடினான் அவன்.

சிவம் ஐயா கந்தோர் வேலையை முடித்துவிட்டு குவாட்டர்ஸ் நோக்கி நடையில் பாதிவழி வந்து விட்டதை சிறி கண்டான்.

அப்படியே தலைகுனிந்து நின்றவனை நோக்கி,

“என்ன இன்றைக்கும் ஏதும் விசாரித்தாளா?” என்று கேட்டபடி வந்தார்.

தலையை ஆட்டியவன், “ஏன் ஐயா அம்மாவுக்கு உங்களல இத்தனை சந்தேகம்?” என்ற கேள்வியில், இப்படிப்பட்டவளுடன் எப்படிக் குடும்பம் நடத்துகிறீர்கள்? என்று அவன் கேட்காமல் கேட்டதாகப்பட்டது அவருக்கு.

“எல்லாத்துக்கும் நான்தான்டா காரணம். யானை தன் தலையில் மண்ணை அள்ளிப்போட்டது போல, நானும் போட்டுக்கொண்டன்” என்று தன்னையே நொந்து கொண்டார்.

“என்னையா சொல்றீங்க? எனக்கு விளங்கல்ல” என்றான் சிறி.

மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாத நிலையில் அவனிடம் சொல்லாமல் நடந்தார். கடந்த கால நிகழ்வுகள்

‘நீவைண்ட்’ பண்ணப்பட்டு ‘பிளே’யில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது அவரது மனத்திரையில்.

கல்யாணம் ஆன புதிதில் ஒருநாள் இருவரும் ஓய்வாக அறைக்குள் இருந்த நேரம். பலதையும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இருவரது கல்யாணமும் பேசிச் செய்தது. காதல் கல்யாணம் அல்ல. ஆகவே ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகம் செய்து வைக்கவேண்டியது அவர்களாகவே இருந்தது. அது தினமும் கட்டம் கட்டமாக நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தது.

அப்படித்தான் இன்றும். அவளது மடியில் படுத்துக் கொண்டு இடுப்பை இரு கைகளாலும் சுற்றிப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளது கை அவளது தலையை நீவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“பாமினி, நேற்று நான் எனக்கு விருப்பமானவை, விருப்பமில்லாதவை எல்லாம் சொன்னேன். அதுபோல் நீயும் உனக்கு விருப்பம், விருப்பமில்லாதவற்றைக் கூறினாய். இப்படி நமது ஒவ்வொரு கோணத்தையும் நாம் ஒருவருக் கொருவர் அறிந்து புரிந்து பழகினால் நமக்குள் எந்த பேதமும் ஏற்படாது. வாழ்க்கை இன்பமாக அமையும்.

இன்று நான் என் வாழ்க்கையில் சந்தித்த பெண்களைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். அதுபோல் நீயும் உன் வாழ்க்கையில் நடந்தவற்றைக் கூறிடு. அப்படி இருந்தால், பிறர் சொல்லி அறிந்து மனதில் எழும் சந்தேகங்கள் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்தாது அல்லவா?”

பாமினி மௌனமாய் இருந்தாள். அவளுக்கு அபாய அறிவிப்பு இதயத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து கேட்டது. ஏதோ ஒரு சினிமாப் படத்தில் பார்த்த ஞாபகம். இப்படித்தான் நாயகன் கேட்கிறான். நாயகியும் நம்பி, தான் காதலித்து ஏமாந்ததைக் கூறிவிடுகிறாள். அதன் பின்னர் அவள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்கள், கொடுமைகளை இப்போது எண்ணவே பாமினிக்கு கண்ணீர் வருகின்றது.

எந்த ஆணும் தான் இராமனாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுவதில்லை. தான் இராமனாக இல்லா விட்டாலும் அவள் கன்னியாக இருக்கவேண்டும் என்றே எதிர்பார்க்கின்றனர் என்ற எண்ணம் அவளை எச்சரித்தது.

அவன் இவளிடம் இருந்து பதில் எதையும் எதிர்பாராமல் தன் கதையைக் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

“சாந்தி என்றொரு பெண்ணை நான் பாடசாலை நாட்களில் விரும்பியிருந்தேன். அவளும் என்னை விரும்புவது போல் நடித்து பாடசாலை இறுதி வரை நடித்துவிட்டுப் பின்னர் என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள். அதிலே நெஞ்சடைந்து போன நான் பின்னர் எந்தப் பெண்ணையும் பார்க்கவில்லை. ஆனால் வேலை கிடைத்த பின்னர், எத்தனையோ பெண்கள் என்னை நாடி வந்தனர். இப்பவும்தான். நான் விரும்பியிருந்தால் நிரந்தரமாக அன்றி தற்காலிகமாகவும் வைத்து இருக்கலாம். ஆனால் நான்தான் விரும்பவில்லை. இப்பவும் நான் உன்னை மனம் முடித்து இருப்பது தெரியாது, பலர் என்னை நாடி வருவதுண்டு. உன்னைப் பார்த்த கண்ணால் வேறு பெண்ணைப் பார்ப்பேனா? நான் விரும்பி இருந்தால் ஒன்றென்ன இரண்டென்ன, விதவிதமாக ருசி பார்த்து இருக்கலாம். எனக்கெதற்கு... நீ இருக்கும் வரை...” என்று அவளை இறுக்கிப் பிடித்தான்.

இனி அவள் முறை. அவள் தயாராக இருந்தாள்.

“உனக்கெப்படி?” என்றான்.

“நான் படித்ததோ பெண்கள் கல்லூரி. ஆண்களைச் சந்திக்கச் சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை. படிப்பு முடிந்ததும் வீட்டோடு நிற்பாட்டி விட்டார்கள், ஓ. எல். போதும், படித்து என்ன வேலையா பார்க்கப் போகிறாய்? என்று. வெளி ஆண்களுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. உங்களைப் பேசிப் பெண் பார்க்க வந்த போதுதான் பார்த்தேன்” என்றாள்.

‘சப்’ என்றிருந்தது அவனுக்கு. கதை வேறுபக்கம் திரும்பிவிட்டது. ஆனால் பாமினியின் மனம் விழித்துக் கொண்டது. தனது கணவன் காணும் பெண்கள் ஆசை

கொள்ளும் அழகன் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்கவில்லை. அப்படிப்பட்டவனை தான் கவனமாகப் பேணிப் பாதுகாக்கவேண்டும். இன்னும் இவரைப் பெண்கள் சுற்றி வலை வீசலாம். ஆகவே கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

அன்றிலிருந்து அவள் கவனமாக இருந்தாலும் இப்போது அவன் தீவிரமாக இருப்பதை அவளால் அறிய முடிந்தது. இப்போது அவள் சிறியை வெளிப்படையாகவே விசாரிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். தான் 'நைற் அவுட்' போகத் தொடங்கியதில் இருந்து அவளுக்கு சந்தேகம் வந்துவிட்டது.

இனியும் பொறுக்கமுடியாது. இன்று ஒரு முடிவு எடுக்கவேண்டும் என்று எண்ணியவனாக வீட்டை அடைந்தான் சிவம்.

பாமினி, இருவரும் தூரத்தே வருவதைக் கண்டு தேநீர் தயாரித்து வைத்திருந்தாள்.

“பாமினி, நீ பெரிய அகதா கிறிஸ்டி மாதிரி என்னை துப்பறியவேண்டும் என்று முயற்சி எடுக்கிறாய். ஆனால் நீ அறிந்தோ, அறியாமலோ நமது குடும்ப இரகசியங்களை, மானத்தைக் கப்பல் ஏற்றுகிறாய். கேவலம் ஒரு கூலிக்காரனிடம் எனது நடத்தையைப் பற்றி விசாரிக்க உனக்கு வெட்கமாக இல்லை? சிறி நல்ல பையன் என்றபடியால் தப்பினோம். வேறு யாரும் என்றால் இந்நேரம் கந்தோர் முழுவதும் பரவி மரியாதை போறது மட்டுமல்ல, உன்னையும் தேடி யாரும் வந்திருப்பார்கள்...”

“நான்.... நான்....” என்று தடுமாறினாள் பாமினி.

“எனக்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. உனது இந்தச் செயலை நான் பல மாதங்களாக அவதானித்து வருகின்றேன். தனிக்கட்டையாக இருந்தபோதே ஒரு பெண்ணையும் நாடாதவன் நான். இப்போது உன்னை மணந்தபின்னர் இன்னொருத்தியை நாடவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. அந்தளவுக்கு நீ எனக்கு எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. நானும் காழ்க்கை அல்ல....”

நீ என்னைச் சந்தேகப்படுவதுபோல் நான் உன்னைச் சந்தேகப்பட்டால் எப்படி இருக்கும் என்று எண்ணிப்பார். குடும்பம் குலைவதற்கு இவ்வாறான சந்தேகம்தான் காரணம் என்பதை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இதுதான் உனக்கு கடைசி எச்சரிக்கை. உணர்ந்து திருந்தினால் நமது குடும்பப் பயணம் தொடரும். அல்லது பிரிவில்தான் முடியும்” என்று கடகடவென்று பேசிவிட்டு அறைக்குள் சென்றான் சிவம்.

பாமினி தலைகுனிந்த வண்ணம் நின்றிருந்தாள்.

சிறி மெல்ல எப்போதோ நழுவி இருந்தான்.

தேநீர் கோப்பைகள் ஆறிக்கிடந்தன.

அன்று இரவு வரை அந்த வீட்டில் நிசப்தம் குடி கொண்டிருந்தது. இரவுச் சாப்பாடு கூட மௌனமாகவே இடம்பெற்றது.

இரவு படுக்கை அறையிலே புலம்பல் கேட்டது. “என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று அவன் நெஞ்சில் கிடந்து அழுதாள்.

ஆதரவோடு அணைத்துக்கொண்டான் சிவம்.

□

நெஞ்சில் இடேட கோவல்

15

கொளரி —

காண்பவர் காதல் கொள்ளும் அழகியவள். காண்பவர் உள்ளத் தைக் கொள்ளை கொள்ளும் கன்னியவள். கவிஞன் கண்டால் கிறங்கிப் போவான். கவிதை ஊற்றெடுத்துப் பாயும். அழகுக்கு இலக்கணத்தை அவளைப் படைத்த பிரம்மனும் அவளிடம் இருந்தே அறிந்திருப்பான்.

இப்படிப்பட்ட பெண்ணுக்கு வயதும் பதினாறைக் கடந்து கொண்டிருந்தது என்றால் கேட்கவா வேண்டும். எழில் கொஞ்சம் அழகி அவள் என்பது மட்டுமல்ல - வயதில் இளமையும் மட்டுமல்ல,

அறிவிலும் சிறந்து விளங்கினாள். படிப்பில் திறமை அவள் ஆசிரியர்களுையே திணறடித்து வைத்துக்கொண்டிருந்த வேளை, அவள் அழகு அவளது சக மாணவர்களை மட்டு மின்றி உயர் வகுப்பு மாணவர்களையும் கிளர்ந்து எழு வைத்தது என்றால் மிகையில்லை.

பையன்களைக் கேட்கவா வேண்டும். முன்னும் பின்னும் அவளைச் சுற்றியே வந்தனர். ஊன் உறக்கம் இன்றி அலைந்தனர் என்றாலும் பொருந்தும். யாழ்நகரில் அவள் ஒரு முடிசூடா அழகு ராணியாகத் திகழ அவளது பரிவாரங் களாக முன்னும் பின்னும் பையன்கள். ஆனால் அவள் இவர்கள் எவரையும் சட்டை செய்ததாகவே தெரியவில்லை. தான் உண்டு தன் படிப்பு உண்டு என்றிருந்தாள்.

அவள் அந்த அழகைப் பெற்றது அவள் செய்த பாவமா?

அலைந்து திரிந்து அவளது கடைக்கண் பார்வையும் கிடைக்காததில் ஏமாந்தனர். ஏமாற்றம் விரக்தியாக மாறியது. தீவிரவாதிகள் தோன்றுவது இப்படியோ?

“பணத்திமிர் அவளுக்கு” என்றனர்.

“அழகால் வந்த ஆணவம்” என்றனர்.

“அடக்கிக் காட்டுகிறேன் பார்” என்றனர்.

“அடையாமல் விடுவதில்லை” என்றனர்.

ஆனால் இவை எதுவும் இல்லை என்றால் எவர் நம்புவார். அவளோ நேசித்ததெல்லாம் தாய் தந்தையரை, தாய்நாட்டை, தன் படிப்பை. இவற்றில் மோனத் தவம் இருந்த அவளைக் கலைக்க எவராலும் முடியவில்லை. ஏமாற்றமே!

முடிவு — அவள் முகத்தில் அசிட் வீசுவது என்று ஒருவன் முடிவெடுத்துச் செயற்படுத்தியும் விட்டான்.

துடிதுடித்துப் போன பெற்றோர் அமெரிக்காவில் இருந்து பறந்துவந்தனர். எண்பத்திமுன்று கலவரங்களுக்குப் பின்னர் கொழும்பில் இருந்த தொழில் நிலையங்களை விற்று

விட்டு அமெரிக்கா செல்வதென்று எல்லோரும் தீர்மானித்தனர். ஆனால் கௌரி அகதியாக யாழ் வந்து இருந்தாலும், “நீங்கள் எல்லோரும் செல்லுங்கள். நான் எனது தாய் நாட்டைவிட்டு வரமாட்டேன். வாழ்ந்தாலும் தாழ்ந்தாலும் மடிந்தாலும் இங்கேதான் இருப்பேன்” என்று மறுத்து விட்டாள்.

இப்போது “தாய்நாடு தாய்நாடு என்று செத்தாயே. இப்போது உனது தாய்நாட்டவர் செய்திருப்பதைப் பார்த்தாயா?” என்று அழுது புலம்பினர் தாய் தந்தையர்.

அவசர சிகிச்சைக்குப் பின்னர் அவளையும் மருத்துவத்துக்காக அமெரிக்கா கொண்டு சென்றனர். ஆனால் மருத்துவம் அவளிடம் தோற்றுவிட்டது. அசிட் பட்டு நரம்புகள் செத்துவிட்டன என்றும் எதுவும் செய்யமுடியாத நிலை. மீண்டும் தான் தாய்நாட்டுக்கே செல்லவேண்டும் என்று அடம்பிடித்து திரும்பவும் இலங்கைக்கே வந்து சேர்ந்தாள் கௌரி.

எங்கே தன் வாழ்வை இழந்தாளோ அங்கேயே அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற பிடிவாதமோ என்னவோ?

மீண்டும் இலங்கை வந்து குருடர் செவிடர் பாடசாலையில் சேர்ந்து படிப்பைத் தொடர்ந்தாள். சேர்ந்து இருக்கவில்லை. தொடர்ந்த படிப்பிலும் திறமையாகச் சித்தியெய்தி பல்கலைக்கழகம் புகுந்தாள். அங்கே அவளுக்காகக் காத்திருந்தான் சங்கர்.

சங்கர்.

பல்கலைக்கழகத்துக்கு எடுபட்டு புதுமாணவனாகச் சேர்ந்து இருந்தான். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானபீட மாணவன் அவன்.

புது மாணவர்களைப் பழைய மாணவர்கள் ‘ராக்கிங்’ செய்வது வழக்கம்தானே. சங்கரும் அதற்கு ஆளாக்கப்பட்டான். அவனது பொறுமை எல்லையைக் கடந்து கொண்டிருந்தது. அப்போதும் அவர்கள் அவனை விட்ட

பாடிவலை. எவர் முரண்டு பிடிக்கிறார்களோ அவர்களை மேலும் மேலும் கஷ்டப்படுத்துவதில் இன்பங் காண்பவர்கள்தானே இளைஞர்கள். அவனால் அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அப்போது அவர்கள் அவனைச் செய்யச் சொன்னது. அவனை எல்லை கடக்கவைத்தது. பழைய மாணவன் ஒருவனை அடித்துவிட்டான்.

அன்று இரவு சங்கருக்கும் அசிட் வீச்சு இடம் பெற்றது. இரு கண்களையும் அவன் இழக்கிறான். அதே வருடம் ஒரு சிங்களப் பெண்ணும் ராக்கிங் இம்சை பொறுக்காது மாடியில் இருந்து விழுந்து இறக்கிறாள். பல்கலைக்கழகமோ அல்லோலகல்லோலப்படுகின்றது.

சங்கர் வைத்தியத்துக்குப் பின்னர் கண்களை இழந்து விடுகின்றான். அவனுக்கும் பார்வை மீண்டும் கிடைக்காது என்ற நிலை. மீண்டும் படிப்பைத் தொடரவேண்டும் என்ற ஆர்வம். அவனும் குருடர் செவிடர் பாடசாலையில் சேர்ந்து படிக்க ஆரம்பிக்கின்றான். இரண்டு வருடங்கள் பின்தங்கிய நிலையில் மீண்டும் பல்கலைக்கழகம் வருகின்றான். விஞ்ஞான பீட மாணவன் இப்போது கலைப்பீட மாணவனாக மீண்டும் பல்கலைக்கழகம் வந்துவிட்டான்.

இப்போது அவனை எல்லோரும் பரிதாபத்துடன் பார்க்கின்றனர். அவனோ யாரையும் பார்க்கமுடியாத நிலையில் தன் படிப்பைத் தொடர்கிறான். இப்போது பல்கலைக்கழகம் வருகிறாள் கௌரி.

கௌரி — சங்கர்.

இறைவன் போட்ட முடிச்சு எங்கே? எப்போ? எப்படி? என்று எவருக்கும் விளங்கவில்லை. எவரும் அறிந்திருக்கவும் இல்லை. இருவரையும் கண்ணைக் கட்டி காட்டில், இல்லை, பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்த்து வைக்கிறான் இறைவன்.

ஆரம்பத்தில் மற்ற மாணவர்கள் இருவர் நிலையையும் ஒப்பு நோக்கி ஒன்று சேர்க்கின்றனர். பேச்சுத்துணைக்கு — படிப்பு பற்றிக் கலந்துரையாட என்று தொடர்கின்றது அவர்கள் தொடர்பு.

சக மாணவர்கள் தன்மீது காட்டும் பரிவை வெறுத்து ஒதுக்கி தைரியமாகப் படிப்பில் கவனம் செலுத்தினாள் கௌரி. ஆனால் சங்கரின் அறிமுகத்தின் பின்னர், தன்னைப் போல் ஒருவன் — வாழ்க்கையைப் பாழாக்கி விட்டதாக நொந்துகொண்ட அவனைத் தேற்றுவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றாள்.

ஆரம்பத்தில் சக மாணவர்களுடன்தான் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. இருவரும் இரண்டு கண்களையும் விபத்தினால் இழந்தவர்கள். படிப்பில் இருந்த ஆர்வத்தால் பல்கலைக் கழகம் வரை வந்துவிட்டவர்கள்.

கௌரியோ எதையும் தாங்கிக்கொண்டு எளிதில் சாதித்துவிடும் திறமை படைத்தவள். நடந்த விபத்தையே மறந்து வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டவள். இன்னும் இந்தப் பூமியில் தனக்கு வாழ்க்கை உண்டு என்று உணர்ந்து செயற்படுபவள். ஏற்கனவே பார்த்த உலகத்தை இதயக் கண்ணில் பதித்துக்கொண்டு பார்ப்பவள்.

சங்கரால் எதையும் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. தனக்கு இந்த விபத்து ஏற்படாவிட்டால் தன் வாழ்க்கை எப்படி எப்படி எல்லாமோ அமைந்து இருக்கும் என்று ஏங்குபவள். ஏமாற்றம் அவனை வாட்டியது. என்ன செய்வது என்று அறியாமலே படிப்பைத் தொடர்ந்தான்.

மாணவர்கள் எப்போதும் துடிப்புள்ளவர்களே. அவர்களைக் கட்டிப் போட யாரால் முடியும்? துள்ளித் திரியும் பருவம் அல்லவா? நினைத்ததைச் சாதிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் நிறைந்த உள்ளங்கள்.

மாணவிகளுக்குக் கால்கட்டாக கௌரியும் மாணவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக சங்கரும் அமைந்ததில் அவர்களுக்கு ஊமை மனவருத்தம் இருக்கத்தான் செய்தது.

மாணவர்களும் மாணவிகளும் ஒன்று கூடும் நேரத்தில் ஒருநாள் அந்த யோசனை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இருவரையும் ஒன்று சேர்த்துவிட்டால் நமக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்கும் என்பதுதான் அது.

கூடிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பெண்கள் கௌரியை விட்டு நழுவவும், ஆண்கள் சங்கரை விட்டுப் பிரியவும் ஆரம்பித்தனர்.

இருவரும் தங்களுக்குள் அறிமுகமாகிக் கொண்டதும் ஒருவருக்கொருவர் உற்ற துணையாகிக் கொண்டனர். மற்ற மாணவர்கள் எதிர்பார்த்தது சரியாகிவிட்டது. அவர்களுக்கு விடுதலை கிடைத்தது.

கௌரி, சங்கருக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பையும் உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்தினாள். இருவரும் தோட்டத்தில் சந்திக்கும்போது திடமான — ஆதரவான வார்த்தைப் பரிமாற்றங்கள் அவனைப் புத்துணர்ச்சி பெற வைத்தது.

மாணவ மாணவிகள் கௌரியைப் பல வழிகளில் பரீட்சித்துப் பார்த்தனர். அவளுக்குக் கண்களில் வெளிப் பார்வை இல்லையே தவிர அவளது இதயக்கண்கள் திறந்தே இருந்தன.

இன்று 'இன்ன நிற பச்சை' கவுனை அணிந்து வரச் சொன்னால் அதை யாருடைய உதவியும் இன்றி, உடுப்புப் பெட்டியில் இருந்து தேர்ந்து எடுக்கும் திறமை இருந்தது.

மேசையில் இருக்கும் பொருட்களை 'இதை எடுத்து வா' என்று சொன்னால் தட்டுத் தடுமாறாமல் எடுத்து வரும் திறமை அவளுக்கு இருந்தது. கேட்டால், "ஏற்கனவே இட்ட கோலம் நெஞ்சத்தில் இருக்கிறது" என்பாள்.

மாணவர்கள் அவளை வெருட்டி உருட்டிப் பார்த்து இருக்கிறார்கள். ஒருமுறை பழகிய மாணவனானால் அவனது பெயரை உடனே சொல்லும் திறமை அவளுக்கு இருந்தது. ஏமாறியது மாணவர்களே!

அவளுக்குக் கண் இல்லையே தவிர பார்வை இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தார்கள்.

கௌரியும் சங்கரும் தங்கள் உள்ள அழகை ஒருவருக் கொருவர் காட்டினர். அதிலே இருவரும் புருந்து கொண்டனர்.

தங்களைவிட வேறு ஒருவரை — கண்ணுள்ளவரை

மணந்து தாங்கள் இம்சைக்கும் மனவருத்தத்துக்கும் ஆளா வதைவிட ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்ட — ஒரே மாதிரியான இருவர் ஒருமித்து வாழ்வது சிறந்தது என்று முடிவு செய்தனர்.

காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்றுதான் சொல்வார்கள். கண் இருக்கத் தேவை இல்லை என்று நிரூபித்தனர் இருவரும். கண்ணுள்ள ஒருவரை மாறி மாறி மணம் முடித்தால் ஒருவருக் கொருவர் உதவியாக இருக்கும்; ஒருவர் கண் மூலம் மற்றவர் இந்த உலகைக் காணமுடியும் என்று அபிப்பிராயப்பட்டனர் சிலர்.

கௌரி இதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. 'எப்போதோ ஒருநாள் தாம் மற்றவருக்குப் பாரமாக இருப்பதாகவே உணர் வார்கள். ஆகவே, அதைவிட நாங்களே ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக, ஒத்தாசையாக இருப்பதற்குத் தீர்மானித்துக் கொண்டோம்' என்பாள்.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. பரீட்சையுடன் அனைவரும் பிரிந்தனர். ஆனால் கௌரியும் சங்கரும் தனி வீடெடுத்து இருந்தனர். பரீட்சை முடிவு வெளி வரும்வரை இருவரும் காத்து இருந்தனர்.

கௌரி தன் முடிவைப் பெற்றோருக்கு அறிவித்தாள். அமெரிக்காவில் இருக்கும் அவர்களால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. அமெரிக்க வைத்தியத்தால் அவளுக்குக் கண்பார்வை வரவில்லை என்றால், வேறு என்ன செய்ய முடியும்? தங்கள் மகள் தவறான முடிவை எடுக்கமாட்டாள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

கௌரி 1ம் பிரிவில் திறமைச் சித்தி பெற்றிருந்தாள். சங்கரும் சித்தியடைந்து இருந்தான்.

பரீட்சை முடிவு வெளிவந்ததும் நண்பர்களுக்கு தங்கள் திருமண முடிவை அறிவித்தனர் இருவரும். ஆசிரியர்கள் முன்நின்று திருமணத்தை முடித்து வைத்தனர்.

தங்கள் மகள் எப்படியும் தங்களுடன் வந்து சேர வேண்டும் என்று கௌரியின் பெற்றோர் வேண்டிக்

கொண்டது எதுவும் பலிக்கவில்லை. ஆனால் இறைவன் நினைத்தது நடந்துதானே ஆகவேண்டும்.

ஆசிரியர் ஒருவர் ஒருநாள் வந்து ஒரு வேலைக்கு விண்ணப்பத்தில் ஒப்பம் பெற்றுச் சென்றார். அவரது சிபாரிசும் இவளது திறமையும் அவளுக்கு பார்வையற்றோர் பாடசாலையில் பேராசிரியையாகப் பதவி கிடைத்தது.

ஆனால் அது கிடைத்ததோ அமெரிக்காவில் என்பது தான் அதிர்ச்சிக்குரியது. இப்போது அவளால் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை.

“தாய்நாட்டுக்காகச் சேவை செய்யவேண்டும் என்று இருந்தேன். போராட்டம் எல்லாவற்றையுமே திசை திருப்பி விட்டது. போராட்டங்களும் திசை திரும்பிவிட்ட நிலையில் என் எண்ணம் எங்கே ஈடேறப் போகிறது? இறைவன் என்ன நினைத்து இருக்கிறானோ அதுவே நடந்தேறும் என்பது மட்டும் நிச்சயம்” என்றாள் கௌரி.

“கண்களை இழந்துவிட்ட நிலையில் உன்னால் என்ன செய்யமுடியும்?”

“கண்கள் இழந்ததைப்பற்றித்தான் நீங்கள் எப்போதுமே கவலைப்படுகிறீர்கள். எனக்கு அந்த எண்ணமே இல்லை. அது நிறைவேறாமல் போய்விட்டது.”

எல்லோரும் விக்கித்து நின்றனர்.

அந்த நாளும் வந்தது. அவர்கள் அமெரிக்காவுக்குப் பறந்துபோயினர். அனைவரும் அவர்களைக் கண்ணீர் மல்க வழியனுப்பி வைத்தனர்.

பெற்றோர் அவர்களை வரவேற்றபோதும், பிரிந்து தனிக்குடித்தனத்தில் கணவனும் மனைவியும் வேலை செய்துகொண்டு களிப்பாகக் குடும்பம் நடத்துகிறார்கள்.

நாமும் அவர்களை வாழ்த்துவோம்.

இலங்கை நாடும், அதன் வளர்ச்சியும் என்றும் அவள் நெஞ்சிலிட்ட கோலமாக நிலைத்து நிற்கும்.

□

என்னை செய்யப் போகிறாய்?

16

‘**ஓம்..... டமார்**’

பலத்த ஓசையுடன் எழுந்த அந்த வெடிச்சத்தம் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதையும் அதிர வைத்தது. அக்கம்பக்கத்தில் இரவு நேரம் படுத்து இருந்த மக்கள் ‘இடியோசை’ போன்ற சத்தத்தையும் நிலஅதிர்வையும் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்தனர்.

அவர்களுக்குச் சிந்திக்க நேரமில்லை. அந்தக் கிராமமே பயந்து வெருண்டு ஓடியது. பாக்கியமும் தன் வயதுவந்த மகள் சுகந்தியுடனும், வயதுக்கு வர இன்றோ, நாளையோ என்று இருக்கும் சுகன்யாவுடனும், அவளுக்கு அண்ணனான சுதர்சன், தம்பி சுதன் ஆகியவர்களுடனும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

வானத்தில் இருந்து கலகலவென சத்தம் கேட்டது. நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்து விழுகின்றனவா? இல்லை; வெடியில் கிளம்பிய வாகனமும் அதில் இருந்தவர்களும் அவர்களது ஆயுதமுமாக இருக்கவேண்டும்.

என்னவாய் இருந்தால் என்ன? உயிர் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டாமா? தொடையில் காலடிபட ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள்.

ஓடியவர்கள் குளத்தோரம் இருந்த நாணல் பற்றைக்குள் - சாண்பிள்ளை ஆனாலும் ஆண்பிள்ளை என்ற காரணத்துக்காகத் தங்கள் சின்னஞ்சிறுகுகளையும் கணவன் மாரையும் ஒளிந்து இருக்கும்படி கூறுகின்றனர்.

இடுப்பளவு சகதியில், நுளம்புக் கடிக்கு மத்தியில் தம்மை நாணல்களுக்கிடையில் மறைத்துக் கொள்கின்றனர்.

பெண்கள் மட்டும் பக்கத்தில் இருந்த மாரியம்மன் கோயிலை நோக்கி ஓடுகின்றனர். சுகன்யாவினால் ஓட முடியவில்லை. தாய் பூனைக்குட்டியைக் கவ்விக்கொண்டு ஓடுவதுபோல் தூக்காத குறையாக இழுத்துக்கொண்டு செல்கிறாள். 'இன்னும் கொஞ்சம்தான் மகள், அங்கு போய் இருக்கலாம் வா' என்று மூச்சிரைக்கக் கூறுகிறாள்.

கோயிலில் ஊர்ப்பெண்கள் அனைவரும் திரண்டிருந்தனர். ஓடிவந்த சுகன்யா ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து விட்டாள். கூடவந்த சுகந்தி அலங்கமலங்க விழித்தவாறு இருந்தாள். நெஞ்சம் தெய்வத்தை இடையறாது பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தது. "தெய்வமே, எங்களைக் காப்பாற்று. எனது சகோதரர்களைக் காப்பாற்று. இந்த ஊரையும் மக்களையும் காப்பாற்று. தாயே, உன் தாழ் சரணம் அம்மா" என்று இடைவிடாமல் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். இடைக்கிடையே நேர்த்திகள்.

அம்மன் கைவிட்டாளோ என்னவோ என்று பக்கத்தில் இருக்கும் மாதாகோயிலுக்கு மெழுகுவர்த்தி ஏற்றுவதாக வேண்டுகல். அதை அடுத்து சற்று தொலைவில் இருக்கும் பன்சலையில் புத்தருக்கு அரச இலை வடிவில் இருக்கும்

அகல்விளக்கு அனைத்தையும் ஏற்றுவதாக. இப்படி மாறி மாறி எண்ணங்கள் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன.

நெஞ்சத் துடிப்பு இன்னமும் அமைதியடையவில்லை. பயப்பிராந்தியில் வேகம் தணியவில்லை.

இருபக்கங்களில் இருந்தும் பல வாகனங்கள் வரும் சத்தம் அந்த இருட்டையும் கிழித்துக்கொண்டு கேட்டது. சற்றுநேரத்தில் சுற்றுப்புறமெங்கும் வெடிச்சத்தம் சிறிது நேரத்துக்குக் கேட்டவண்ணம் இருந்தது. அடிக்கடி ஆகாயத்தில் வெளிச்சக்குண்டுகள் வண்ண ஜாலம் காட்டி வெளிச்சத்தைக் காட்டின. ஓ... அந்தக் காலத்தில் கோயிற் திருவிழாக்களில் வாணவேடிக்கை காட்டுவது போல்.

வெடியோசை தீர்ந்ததும் வீடெங்கும் தேடுதல் வேட்டை. திறந்தது திறந்தபடியே வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் வீடுகள். எந்த வீட்டிலும் எவரும் இல்லை. இறுதியாக விடியும் நேரம் கோயிலை வந்தடைகிறார்கள்.

“ஆண்கள் எல்லாம் எங்கே?”

அதட்டல்!

“.....” மௌனம்.

“பயந்து ஓடிவிட்டாங்களா? பயம் வேண்டாம். வீட்டுக்குப் போங்க...” ஆத்திரம் அடங்கியவர்களாகக் கூறிச் செல்கிறார்கள்.

விடிந்ததும், அவர்களின் நடமாட்ட அரவம் அடங்கியதும் மெல்ல மெல்லக் கூட்டம் கலைந்து வீடுகளுக்குச் செல்கின்றது. பாக்கியம் மக்களைக் கூப்பிடுகிறாள்.

“என்னால் ஏலாது அம்மா. இடுப்பு வலிக்கிறது” என்கிறாள் சுகன்யா. குந்தியவள் இதுவரை எழும்பவே இல்லை. தாய்க்குப் புரிந்துவிடுகின்றது.

‘கடவுளே இந்த நேரத்திலா? தாயே உன் கோயிலிலா?’ என்று எண்ணித் தலையில் அடித்துக் கொண்டவள் எழும்பு மகள், உடனே வீட்டுக்குப் போயிருவம்” என்கிறாள்.

‘ஏலாது’ என்று சிணுங்கியவளை தாய் தூக்கி நிறுத்த அதிர்ந்துபோகிறாள். தாய் தனது சேலையில் பாதியைக் கிழித்து மகளைச் சுற்றிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்படும் போது கோயிலில் வேறு எவரும் இருக்கவில்லை. வீட்டை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தபோது அக்கம்பக்கத்தில் இருந்து ஓலம் வந்தது. என்ன ஏது என்று விசாரிக்க ஏது நேரம்? விரைவாக வீட்டைச் சென்றடைய வேண்டுமே. மகளை அணைத்தபடி நடக்கிறாள் பாக்கியம்.

இன்னும் சற்றுத் தொலைவில்தான் வீடு.

வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் தடுமாறுகிறார்கள். தாங்கள் வீடுமாறி வந்துவிட்டோமோ என்ற வியப்பு. வீட்டில் உள்ள அனைத்துப் பொருட்களும் அடித்து நொறுக்கப்பட்டு நடு ஹோலில் போட்டு எரிக்கப்பட்டு இருந்தன.. சுகன்யாவுக்கு மாற்றி உடுக்க மாற்றுத் துணி ஒன்றுகூட இருக்கவில்லை.

தாய் நெஞ்சிலடித்து ஒப்பாரி வைத்தாள். பிள்ளைகள் சிலையாக நின்றார்கள். சுகந்திக்கு அடுத்த மாதம் திருமணத் திற்காகச் செய்த நகைகள், வாங்கிய புடவைகள், காசு பணம் எதுவுமே இல்லை. தாயை ஆசுவாசப்படுத்த பிள்ளைகளால் முடியவில்லை.

வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி போல் எங்கும் இதே நிலை தான். ஆறுதலடைந்த மக்கள் சிலர் வந்து “வாருங்கள் அகதி முகாமுக்குச் செல்வோம்” என்று அழைக்கிறார்கள்.

தனக்காக இல்லாவிட்டாலும் தன் குழந்தைகளை மனதில் எண்ணி நாணல் பற்றைக்குள் புதையுண்டு கிடந்த மக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நடக்கிறார்கள். ஏற்கனவே அகதி முகாமில் குடியிருக்கும் மக்கள் இவர்களை வரவேற்கிறார்கள்.

பாக்கியம் மக்களுடன் ஒரு மரநிழலில் இருந்து அழுகிறாள். பிள்ளைகளும் சேர்ந்து அழுகிறார்கள்.

பெயர்கள் பதிவு நடக்கின்றன. தேவாலய சுவாமி நோட்டமிட்டவாறு சுற்றிப் பார்க்கிறார். இவர்கள் அருகே வருகின்றார். இவர்கள் அழுகைச் சத்தம் கூடுகின்றது. மக்களும் கூடுகின்றனர்.

“இந்த நேரத்தில் எனக்கு இப்படி ஒரு நிலை” என்று சொல்லி அழுகிறாள் பாக்கியம்.

“கர்த்தர் உங்களை ஆசீர்வதிக்கட்டும்” என்று சிலுவை அடையாளமிட்ட சுவாமி தனது பொக்கற்றுக்குள் இருந்து பணமெடுத்துக் கொடுத்து, வேண்டியதைச் செய்யுங்கள் என்கிறார்.

“வேண்டாம் சுவாமி. எங்களுக்கு அடைக்கலம் தந்ததே போதும்” என்று மறுத்துவிடுகிறாள். அங்கிருந்த பெண்கள் நிலைமையை உணர்ந்துகொள்கிறார்கள். சுகன்யாவை அந்த மண்டபத்தில் ஒரு மூலையில் உட்கார வைக்கிறார்கள். இரவைக்கு நீர்வார்க்க ஏற்பாடு செய்யப்படுகின்றது. ஆளுக் கொரு உடுப்பு, சாறி என்று கொடுத்து உதவுகிறார்கள். அகதியாக வந்தபின்னர் தான் எவ்வளவு பெருந்தன்மை!

அன்று மாலை நீரை வார்த்து ஆடை மாற்றியதுடன் அந்தச் சடங்கு நிறைவேறி விடுகின்றது. கறிக்குப் போடவே மஞ்சள் இல்லை. அரைத்துப் பூச மஞ்சள் ஏது? தலைக்குப் பூசவே எண்ணை இல்லை. குடிக்கக் கொடுக்க நல்லெண்ணை ஏது? சாப்பிடவே தவங்கிடந்தோம். முட்டைக்கு வழியேது? இத்தியாதி சுருமங்கள் எதுவும் இல்லாமலே தண்ணீர் வார்த்த பின் முகாமில் கொடுக்கப்பட்ட பாண் ஒரு துண்டும் பருப்புக்கறியும் தரப்படுகின்றது.

சுகந்தி தனக்கு நடந்ததையும், சுகன்யாவுக்கு இப்போது நடப்பதையும் மனதுக்குள் ஒப்பிட்டுக் கலங்குகின்றாள்.

விடிந்ததும் வழமைபோல் எழுந்து நடமாடுகின்றாள் சுகன்யா. இரவு ஒரு மணியில் இருந்து விடியும்வரை ஊர் றவுண்ட் அப் பண்ணப்பட்டு ஆண்கள் எல்லாம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டதாகச் செய்தி வருகின்றது. இது முந்திய செய்தி, பிந்திவந்த செய்தியில், சுகந்திக்குப் பேசிய மாப்பிள்ளை வரதனும் பிடிபட்டிருக்கிறான் என்று தகவல் வருகின்றது. இப்போது சுகந்தி ஒரு மூலையில் குந்திவிட்டாள்.

அவள் மனம் பட்டபாடு சொல்லுந் தரமன்று. அவள் வேண்டாத தெய்வம் இல்லை. வணங்காத நேரம் இல்லை.

கண்ணீர் வழிந்த வண்ணமே இருந்தாள். ஊனும் இல்லை. உறக்கமும் இல்லை. இன்று வருவார் நாளை வருவார் என்ற எதிர்பார்ப்பில் இருதயம் மெல்ல மெல்ல இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

வரதன் பிடிபட்ட மூன்றாம்நாள் தேடிச் சென்ற தாய் தகப்பனுக்குக் கிடைத்த தகவல், “வரதனா? அப்படி ஒருவரை நாங்கள் பிடிக்கவில்லையே!” என்பதுதான். வரதனும் காணாமல் போனவர்கள் பட்டியலில் சேர்க்கப்படுகின்றான்.

தாய் தலையில் அடித்து ஓலமிட்டவாறு அகதிமுகாம் வருகிறாள். அவள் செய்தி எதுவுமே சொல்லவில்லை. மருமகளைக் கட்டிப்பிடித்து ஒப்பாரி வைக்கிறாள். கையிலிருந்து மருமகள் நழுவி விழுகிறாள்.

சத்தம், சந்தடி, “விலகுங்கள் விலகுங்கள், தண்ணீர் கொண்டு வாருங்கள், வீசங்கள்” என்று பல குரல்கள். தாயின் ஒப்பாரியும் மாமியின் ஒப்பாரியுடன் சேர்ந்து விடுகின்றன. சற்றுநேரம் அகதி முகாமே சோகத்தில் ஆழந்து விடுகின்றது.

அவர்களுக்குள்தான் என்ன ஒற்றுமை! என்ன பாசப் பிணைப்பு! தமிழர்களைக் கண்டு தமிழர்களே பொறாமைப் படவேண்டும். ஆனால் இது அகதிமுகாமை விட்டு நீங்கியதும் இருக்குமா?

அவள் கண் விழிக்கிறாள். தாயின் ஓலம் மெல்லக் குறைகிறது.

‘தெய்வமே! தமிழினத்தை என்ன செய்யப் போகிறாய்? பாபப்பட்ட சமூகமா நாங்கள்? இல்லை, யாரிட்ட சாபமோ? அப்படி என்றால் இயற்கையைச் சீறவைத்து எம்மை மொத்தமாக அழித்துவிடு. இப்படியும் ஒரு வாழ்க்கை தேவையா எமக்கு? — எண்ணிக் கலங்குகிறது அந்த தாயுள்ளம்.

□

அவள் ஒரு தடுதலைப் பெண்!

17

அபிராமி கணவனுடன் தன்னால் இனியும் சேர்ந்து வாழமுடியாது என்று கூறிக்கொண்டு தாய்வீடு வந்துவிட்டாள். தாய் எவ்வளவோ மன்றாடிப் பார்த்துவிட்டாள்.

“இனி விவாகரத்து ஒன்றே எனது முடிவு” என்று இறுதியாகக் கூறி விட்டாள் அபிராமி.

“என்னம்மா சொல்கிறாய்? நீ ஒரு மேல்நாட்டுப் பெண் என்றா எண்ணிவிட்டாய்? நீ ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணம்மா. தமிழ்ப் பாரம்பரியம், கலாச்சாரத்தைக் கைவிடச் சொல்கிறாயா? தமிழ்ப்பெண்கள் மணம் முடித்தபின் ‘கண்கண்ட கணவன்’ என்று கணவனைக்

கொண்டாடவேண்டும். அவர்கள் தவறுகளைப் போட்டுத் தாட்டு முடிமறைத்து அவை வெளியில் வராமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அதுதான் தமிழில் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது, 'கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன்' என்று. அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றாலும் விதியே என்று அவனுடன் வாழ்வதுதான் ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணின் கடமை. அதை விட்டுவிட்டு நினைத்தவுடன் கூட்டிக் கொள்ளவும் வேண்டாதபோது வெட்டிவிடவும் சட்டம் இடம் தரலாம். ஆனால் தமிழ்ச்சமூகம் இடந்தராதம்மா. மனதை மாற்றிக்கொண்டு கணவனிடம் செல்லம்மா. வா நானே கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன்."

"அம்மா, நான் படித்தவள். எனக்குப் பத்தாம்பசலி போல் விதியே என்று ஆண்டவனை நொந்துகொண்டு என் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்த முடியாதம்மா. அந்தக் காலத்தில் பெண்கள் வேறு வழியின்றி அப்படி இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போதும் பெண்கள் அப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. நாகரிகம் வளர்ந்துவிட்டது. விஞ்ஞானம் வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டது. பெண்களும் முன்னேறிவிட்டார்கள்."

"படித்துவிட்டாய், பட்டம் பெற்றுவிட்டாய் என்பதற்காக பண்பாட்டை மறந்துவிடலாமா? விஞ்ஞானமும் நாகரிகமும் வளர்ந்தால் பெண்கள் மாறமுடியாது. பெண்கள் பெண்களாகவே வாழவேண்டும். அழுதாலும் பிள்ளை அவளே பெறவேண்டும். உனக்குத் தெரியுமா? விஞ்ஞானத்தாலும் இவற்றை மாற்ற முடியவில்லை. நீ ஒரு மனோ தத்துவப் பேராசிரியையாக இருக்கலாம். ஆனால் நான் உன் தாயம்மா. உலக அனுபவம் எனக்கு உன்னைவிட கூடுதல். 50 வருடங்கள் இந்த உலகில் வாழ்ந்த அனுபவம். சொல்வதைக் கேளம்மா..."

"அம்மா, நீங்கள் அனுபவசாலிதான். எனது அம்மா தான். நான் மறுக்கல்ல. ஆனா உங்கள் அறிவுக்கு எட்டிய படிதான் உங்களால் பேசமுடியும். அம்மா, என்னை உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையே. நான் படித்த பெண்ணாக இருந்தாலும், எனக்கும் ஒரு பெண்ணின் சராசரி ஆசைகள்

இருக்கிறதம்மா. அதையெல்லாம் குழிதோண்டிப் புதைத்து விட்டு ஒரு ஜடமாக என்னால் வாழமுடியாது. என்னை மன்னித்து விடம்மா.”

“நீ என்ன சொன்னாலும், நீ வாழாவெட்டியாக இங்கு வந்து இருந்தால் உன்னைக் குறை சொல்லாவிட்டாலும் பெற்றவர்கள் எங்களைத்தான் ஊர் உலகம் பழி சொல்லும். மகள் நீ உழைப்பதால் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு உன்னைப் பிரித்து வைத்திருப்பதாக அல்லவோ கூறப்போகிறார்கள்?”

“உங்கள் பக்க நியாயம் எனக்கு விளங்குதம்மா. அதுக் காக தமிழ்ப் பெண்கள் எல்லாம் விதியை நொந்து வாழ்ந்து செத்துமடிந்தால் நமது சமூகம் உருப்படாது. அதிலும் புரட்சி கரமான மாற்றம் வேண்டுமம்மா. எனக்குத் திருமணம் வேண்டாம், வேண்டாம் என்று எத்தனை தரம் சொன்னேன். நீங்கள் கேட்டால்தானே! இப்படியெல்லாம் வரும் என்று எனக்குத் தெரியும். இந்த ஆண்கள் செய்வது எல்லா வற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு என்னால் மாடுபோல வாழமுடியாமல் இருக்கிறதே. நான் என்ன செய்ய?” அவள் குறைப்பட்டாள்.

மகள் இத்தனை சொல்கின்றபடியால் ஏதோ பாரதூரமான சம்பவம் நடந்திருக்கவேண்டும் என்று அந்தத் தாயின் மனம் கணக்குப் போட்டுக்கொண்டது.

அவள் ஆரம்பத்தில் ‘திருமணம் வேண்டாம்’ என்று மறுத்ததற்குக் காரணம் இதுதான் என்று கூறுகின்றாளே! அப்படியானால்...

முகந்தன் என்னும் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியரை முதலில் அவளுக்குப் பேசி முற்றாகி இருந்தது. அவர் அடிக்கடி அவள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். அவருடன் பேசவும் பழகவும் அவளுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஒரு மாதம் இருக்கும் அவர் வந்து போகத் தொடங்கி. அவரில் என்ன குறைகண்டாளோ தெரியவில்லை, நேரே அவரிடம் சொல்லிவிட்டுத்தான் தாய் தந்தையரிடமே சொன்னாள்.

“அம்மா, இவரை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இப்படி வக்கிரபுத்தியுடையவருக்கு நான் மனைவியாக விரும்பவில்லை. இதைவிட நான் கன்னியாகவே காலத்தைக் கழிக்க விரும்புகிறேன். மனதைச் சுத்தமாக வைத்திருக்க முடியவில்லை. வண்டுபோல் அலைந்து திரியுறானுகள். இவங்க ளெல்லாம் எதிர்பார்ப்பது ஒரு கன்னியாகவோ சீதையாகவோ இருக்கவேண்டும் என்று. ஆனால் ஆண்கள் சேறு கண்ட இடத்தில் மிதித்து தண்ணீர் கண்ட இடத்தில் கழு வலாமாம். எப்படி பகிடி?

அம்மா, நான் அவரிட்டச் சொல்லிப் போட்டன், ‘உங்களுக்கும் எனக்கும் ஒத்து வராது, நீங்க போகலாம்’ என்று. இனி உங்கள் மாப்பிள்ளை இந்த வீட்டுப் பக்கம் திரும்பியும் பார்க்கமாட்டார். விட்டது பெரியதலையிடி” என்றாளே பார்க்கவேண்டும்.

தாய் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டாள். “ஒரு மாப்பிள்ளை பேசி முடிக்க எத்தனை கஷ்டம் என்று உனக்குத் தெரியுமா? நீ உன்பாட்டுக்கு எப்படிச் சொல்வாய் எங்களிடம் கேட்காமல்! இனி எப்படி அந்தப் பொடியன்ட முகத்திலை விழிக்கிறது? ஒரு அடங்காப்பிடாரியைப் பெற்று வைத்து இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்கப் போகிறானே!” என்று ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“அம்மா, வாழப்போறது நான். நான் முடிவெடுத்தால் சரிதான். அதுதான் எனது முடிவை இப்ப உங்களுக்குச் சொல்றேனே! எனக்கு விருப்பமில்லாத எந்தச் சம்பந்தத்தையும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம்” என்று திட்ட வட்டமாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

“அவள் படித்தவள். அவனுடன் பழகிய பின்னர் வேணாம் என்று சொல்கிறாள் என்றால் ஏதும் காரணம் இல்லாமலா இருக்கும்! அதையேன் நாம் கேட்பான்” என்று விட்டுவிட்டார் அப்பா.

தாயும் மௌனமானாள். அதன்பின்னர் பேசிவந்த பல சம்பந்தங்களை அவர்களுடன் தொடர்புடையவர்களை விசாரித்தறிந்த பின்னர் வேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டாள்.

காரணம் கேட்காமலே அவளது திருமணம் தள்ளிப்போடப் பட்டு வந்தது.

இறுதியாக இந்த மாப்பிள்ளை கொழும்பில் ஒரு கம்பனியில் 'மனேஜிங் டிரக்டர்' என்று வந்தபோது அவளால் மறுப்புச் சொல்ல முடியவில்லை.

வயது இருபத்தி ஏழாகிவிட்டது. தாய் தகப்பனுக்குப் பாரம் என்பவற்றைவிட அவனுடன் பழகுவதற்கும் அவனைப் பற்றி அறிவதற்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அதைவிட பிரதீப் கம்பனி மூலம் மேல்நாட்டுப் பயிற்சிக்காக அடுத்த மாதம் அமெரிக்கா செல்வதாகவும், அதற்கு முன்னர் எழுத்தை வைத்து அனுப்பவேண்டும் என்றும் அவனது பெற்றோர் விரும்பியதும் ஒரு காரண மாயிற்று.

எதிர்பாராத வேகத்தில் எல்லாம் நடந்தேறி முடிந்து விட்டது. திருமணத்தின் பின்னர் அபிராமி கொழும்பில் வேலையை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்பதைத் தவிர வேறு எந்த நிபந்தனையும் இல்லை.

இவற்றிற்கு மேலாக தனது கணவன் நடிகர் போன்று அழகாக இருப்பதில் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டாள். எந்தப் பெண்ணுக்கும் இருக்கும் நியாயமான உரிமை அது.

வெளிநாடு சென்று வந்ததும் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. கணவனுடன் கொழும்பில் வேலையையும் மாற்றிக் கொண்டு ஒரு மாதத்தில் தனிக்குடித்தனம் சென்று விட்டாள் அபிராமி.

மகளைக் கொண்டுவிட்டு வந்த பெற்றோர் பெருமையில் பூரித்துப் போயினர். வளமான வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுத்த திருப்திதான் அது.

அது நிலைத்து நிற்கவில்லை. ஆறு மாதத்தில் அனாதரவாக தட்டத்தனியே வந்து நிற்கிறாள் மகள். எப்படியாவது திருப்பியனுப்பி விடுவோம் என்றால் வெட்டி எறிந்து விட்டல்லவா வந்து இருக்கிறாள். இனி அவள் தனிமரமாக

எப்படி வாழ்முடியும்? அதை பெற்ற மனம் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ளும்? இத்தனைக்கும் என்ன நடந்தது என்றும் சொல்கிறாள் இல்லையே!

அதை எப்படிச் சொல்வது என்றுதான் அவளும் தவித்தாள்.

படித்ததாலும், படித்ததைப் பரீட்சித்து அனுபவம் பெற்ற தாலும், இன்னும் அதையே படிப்பித்துக் கொண்டிருப்ப தாலும், மனித மனங்களைத் துல்லியமாக அறிந்துகொள்ளும், அளவிடும் திறமை பெற்று இருக்கிறாள் அபிராமி. அவள் தான் மனோதத்துவத்தில் சிறப்புப்பட்டம் பெற்றவளாயிற்றே!

பிரதீப் தன்னை மணக்க முதல் எப்படி வாழ்ந்தான் என்பதிலோ, வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றபோது எப்படி இருந்தான் என்பது பற்றியோ அவள் கவலைப்படவில்லை.

ஆனால், திருமணமானபின் அவன் தனக்குக் கணவ னாக இருக்கவேண்டும்; கடந்தகால கெட்ட நினைவுகளை மறந்து நல்ல குடும்பஸ்தனாகத் திகழவேண்டும் என்பதுதான் அவள் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது.

வெளிநாட்டில் பெண்களுடன் பழக ஏற்பட்ட அனு பவம் பற்றி எல்லாம் கதை கதையாக அவன் கூறும்போது அவளுக்கு வெறுப்புத் தோன்றும். என்றாலும் நடந்துவிட்ட தவிர்க்கமுடியாத நிகழ்வு என்று விட்டுவிட்டாள்.

அத்துடன் விட்டானா? கந்தோரில் இருக்கும் அழகான பெண்களைப் பற்றியும், அவர்கள் தன் அழகில் மயங்கி வழிவதைப் பற்றியும் கூறும்போது அவளால் கேட்டுக்கொண் டிருக்க முடிவதில்லை.

“நீங்கள் அழகன்தான். நான் இல்லை என்று சொல்ல வில்லை. ஆனால் இனி அந்த அழகு எனக்கு மட்டும்தான் சொந்தம். அதை நான் கொள்ளை கொண்டுவிட்டேன்” - அபிராமி.

“அதெப்படி? நான் உனக்குக் கணவன் என்றாலும் மற்ற பெண்கள் என் அழகை ரசிப்பதையும் புகழ்வதையும் உன்னால் தடுக்கமுடியாதே!” என்றான்.

“அப்படி உங்கள் மனைவியின் அழகையும் மற்றவர்கள் ரசிக்க அனுமதிப்பீர்களா?” - ஒரு பேச்சுக்குத்தான் கேட்டாள்.

“அடி செருப்பால... நான் ஆண்பிள்ளை. எனக்குச் சமமாக நீ வரலாமா? நீ எனக்கு மட்டுமே உரியவள்...”

“அதுபோலத்தான் நீங்களும் எனக்கு மட்டுமே உரியவர். ஒரு குடும்பத்தில் சமநீதி நிலவவேண்டும். அங்கே ஆணுக்கொரு நீதி பெண்ணுக்கொரு நீதியில்லை” என்றாள்.

அன்று இவ்வாறு நடந்த விவாதத்தில் முதன்முதலில் விரிசல் விழ ஆரம்பித்தது. அவன் வந்து சொல்லும் கதைகளில் இருந்து அவனது மனதில் இருக்கும் காரியாலயப் பெண்களைப் பெயர் விபரத்துடன் அறிவாள் அபிராமி.

அன்றிரவு அவனது நடத்தைக்குப் பின் காலையில் கேட்டாள், “இரவு யாரை ரசித்தீர்கள்?” என்று.

“வெரிசூட்! இரவு ஜாலியை அனுபவித்த உணர்வு ஏற்பட்டது எனக்கு. ஆனந்தமாக இருந்தது” என்றான் அவனும் மறைக்காமல்.

“நானறிவேன். அதுதான் கேட்டேன்” என்று கூறியவளுக்கு அவனுடன் படுக்கைக்குச் செல்ல விருப்பம் இல்லாமல் இருந்தது. அப்படிச் செல்லும் ஒவ்வொரு இரவும் அவன் எவளோ ஒருத்தியை அனுபவிப்பதாக நினைத்து நடந்துகொள்ள, தான் அதற்கு ஒரு ஜடமாக ஈடுகொடுக்க வேண்டியிருந்தது.

இதை எண்ண எண்ண அவன்மீது வெறுப்பு வளர ஆரம்பித்தது. அதைவிட தான் ஒரு பெண், அவனது மனைவி என்று கருதாமல், அவளை அனுபவிப்பதாக எண்ணாமல், வேறு எவளோ ஒருத்தியை அனுபவிக்கத் தான் கருவியாக இருப்பதை அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

மெல்ல மெல்லப் புகைந்து கொண்டிருந்தது ஒரு நாள் வெடித்தேவிட்டது. அவளது மனோதத்துவ உணர்வுகள் விழித்துக்கொண்டன.

“எவளோ ஒருத்தி என் மனதில் இருந்தால் என்ன? நீ ஏன் அதுபற்றிக் கவலைப்படுகின்றாய்? உன்னைத் திருப்திப் படுத்தினால் சரிதானே?”

“அதற்கு நான் ஆளில்லை. காசுக்கு முந்தாணை விரிப்பவர்கள் வேண்டுமானால் அப்படி இருக்கலாம். நான் ஒரு சராசரிப் பெண்ணுக்கு மேற்பட்டவள். எனது உரிமை, உடமை பாதுகாக்கப்பட்டு எனக்காகவே இருக்கவேண்டும். வேறு ஒருத்திக்காக என் உடலைத் தரமுடியாது.”

“அபிராமி, படித்தவள் என்பதற்காக அதிகம் பேசாதே. நீ என் மனைவி. என் சொற்படி நடக்கவேண்டிய கடமை உனக்கு உண்டு. எனக்குத் தேவையானபோது தேவையான மாதிரி அனுபவிப்பது எனது விருப்பம். இதில் தலையிடும் உரிமை உனக்கில்லை...”

“நெருப்பில் புழுப்போல எவளோ ஒருத்திக்காகப் படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ள நான் தயாரில்லை. அதற்கு வேறு ஆளைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

“எவளோ ஒருத்தியை ஒரு ‘சுண்டில்’ கொண்டுவர என்னால் முடியும். நீ பெரிய ‘இவ’ போல பேசவேண்டாம். நீ என் மனைவி என்பதை மறந்து பேசுகிறாய்.”

“அதைத்தான் அறுத்துவிட நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். இனி நீங்கள் உங்கள் விருப்பம் போல நடக்கலாம்.” அவள் அறைக்குள் சென்றாள்.

அவன் திக்பிரமை பிடித்தவன் போல் இருந்தான்.

சில நாட்களில் புறப்பட்டவள்தான். இன்று தாய் வீட்டில் வந்து நிற்கிறாள். இப்போது “இனி எனக்கு அவர் வேண்டாம். விவாகரத்து கோரப்போகிறேன்” என்றாள்.

“அதுதான் எதற்காக?” என்றாள் தாய்.

“அம்மா, நான் அவருக்கு மனைவியாக இல்லை யம்மா. ஒரு வேசியைப்போல் இருக்க என்னால் முடியாது. எவளோ ஒருத்தியாக என்னைப் பாவிக்கிறார். அவருடைய இன்பத்திற்காக நான் என் வாழ்க்கையைப் பலியாக்க முடி

யாதம்மா. ஒவ்வொரு முறையும் அவரது மனநிலையை அறியும்போது அசுசையும் வெறுப்புமே எனக்கு வருகின்றது. இப்படிப்பட்டவருடன் எப்படி அம்மா வாழ்வது? ப்ளீஸ் என்னை என் விருப்பத்துக்கு விடம்மா....”

தாய் மௌனித்து விடுகிறாள்.

அவளுக்கு மகளுடைய விளக்கம் தெளிவாக இல்லை என்றாலும், படுக்கையில் திருப்தி இல்லை என்றால் குடும்பம் நிலைபெறுவதில் அர்த்தமில்லை என்பதை விளங்காதவளா?

மகளின் தலையை பரிதாபத்துடன் தடவிக் கொடுக்கிறாள். ஒரு பசு தன் கன்றை நக்கிவிடுவது போன்ற பரிவு அது.

அபிராமி — அவளும் ஒரு தமிழ்ப்பெண்தான். அதற்காக அனைத்தையும் விட்டுக்கொடுத்து அடிமையாக வாழ அவள் தயாரில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டாள். மற்றவர்களும் விழித்தெழ வேண்டும் என்பதற்காக.

□

சென்னைப் புரியுமா?

18

‘போஸ்ட்மென்’ வந்ததும் ஓடிச் சென்று கடிதத்தை வாங்கினாள் அகல்யா. வீட்டில் இருந்து வந்திருந்தது. ஆசையுடன் கடிதத்தைப் பிரித்தாள்.

அம்மா, அப்பா, தங்கச்சி எழுதியிருப்பார்கள் என்று மலர்ச்சியுடன் பிரித்தாள். வெளிநாட்டில் இருப்பவர்களுக்கு கடிதம் ஒன்று தானே ஆறுதல். ஆனால் உற்றார் உறவினரோ கைமாறு கருதாமல் கடிதங்களை எழுதுவதில்லை. ஒவ்வொரு கடிதத்திற்கும் பதில் வந்தால் தான் மறுபதில் எழுதுவது என்று அடம்பிடிப்பார்கள். அப்படி இல்லாமல், அவர்கள் கஷ்டம் கவலை தீரட்டும் என்று ஒவ்வொரு கிழமையும் ஒரு கடிதம் எழுதினால் என்ன குறைந்து போகும்?

பெற்றதுகளுக்குக் கடிதம் எழுதவும் பெற்றோர் கௌரவப் பிரச்சனையைப் பார்க்கலாமா? என்னதான் சொன்னாலும் பாழாய்ப்போன மனம் கேட்குதில்லையே!

‘அன்புள்ள மகளுக்கு,

இரண்டு மாதமாக உன்னிடம் இருந்து கடிதம் இல்லை. ஏன், என்ன நடந்தது என்றும் அறிய முடியவில்லை. புருஷனுடன் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டதும் எங்களை மறந்துவிட்டாயா? தாலி கட்டுவதை அறிவித்த பின்னர், திருமணம் முடிந்ததும் உனக்குக் கடிதம் எழுத நேரம் கிடைக்கவில்லையோ? நேரம் இல்லை என்ற சாட்டை மட்டும் சொல்லாதே. இதை கடிதம் எழுதாத எவர் சொன்னாலும் நான் நம்பத் தயாரில்லை. மனமில்லை, இல்லை மறந்துவிட்டாய் என்று சொல். கடிதம் எழுதத்தான் வேண்டும் என்றால் சொந்த வேலை செய்யும் ஏதாவது ஒரு நேரத்தில் 10 - 15 நிமிடம் செலவிட்டால் 4 - 5 வரிகளாவது எழுதிப் போடலாம்.

பெற்ற மனம் பித்து என்பதால் பிள்ளைகள் கடிதம் போடவில்லை என்றதும் என்னவோ ஏதோ என்று பதறிப் போகிறோம். ஆனால் நீங்களோ, அப்பா அம்மாவுக்குத் தானே, ஆறுதலாக எழுதலாம் என்று நாட்களைக் கடத்து வீர்கள். இங்கே நாங்கள் துடிப்பது உங்களுக்கு எங்கே தெரியப்போகின்றது.

சென்ற முறை மருமகன் பக்கத்து வீட்டுக்கு கோல் எடுத்தபோது நீ கடிதம் எழுதாத கோபத்தில்தான் நான் பேசுவரவில்லை. வந்தால் உன்னை ஏசிவிடுவேன் என்று தான் அதுவும் வரவில்லை.

ஆனால் ரெலிபோனில் பேசவும் நீ வரவில்லை என்று அறிந்ததும், எனக்கு ஆத்திரம்தான் வந்தது. அப்படிக்கு அங்கு என்ன செய்கிறாய் என்றுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை!

நாங்கள் இன்னும் உயிருடன்தான் இருக்கிறோம். உங்கள் சுகத்துக்கங்களை அறிய ஆவலாய் இருப்போம் என்பதை மட்டுமாவது ஞாபகம் வைத்துக்கொள்.

இனி நீ கடிதம் போட்டால் மட்டுமே இங்கிருந்து யார் என்றாலும் எழுதுவோம்.

இப்படிக்கு
அன்புள்ள அம்மா.'

- என்று கண்டிருந்தது. கடிதத்தைப் படித்த அகல்யா குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதவாறு அப்படியே தூங்கிவிட்டாள்.

எவ்வளவு நேரம் தூங்கியிருப்பாளோ தெரியவில்லை. வயிற்றைக் குமட்டிக்கொண்டு வாந்தி வந்தபோதுதான் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து 'வாஷ்பேசனுக்கு' ஓடினாள். சத்தியெடுத்ததும் வாயைக் கழுவிக்கொண்டு சோபாவில் வந்தமர்ந்தாள்.

அப்போதுதான் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது அத்தான் அதிகாலையில் எழுந்து வேலைக்குச் செல்ல முன்னர் மதியச் சாப்பாடு தயார் செய்து வைத்துவிட்டுச் சென்றதும், அதைத் தான் சாப்பிடாது இருப்பதும். நேரத்தைப் பார்த்தாள். மாலை மூன்று மணி. பசிக்கவில்லை. ஒரு பெப்ஸியை எடுத்து உறிஞ்சியவாறு மீண்டும் சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

அம்மா...!?

அம்மாவா இப்படி எழுதி இருக்கின்றா? அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

தனக்கு முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத ஒரு வெளி நாட்டு மாப்பிள்ளையைப் பேசியதும், சாதகம் ஒத்துப் போனதும் இருபக்கப் பேச்சுவார்த்தை சம்மதத்தில் முடிந்தது. அடுத்து வந்த விடுமுறையில் அவர் இலங்கை வந்தபோது எழுத்தை முடித்துவிட்டார்கள்.

எழுத்து முடிந்ததும் விடுமுறை முடிந்து போகும்வரை அவர் வீட்டுக்கு வந்து சென்றதும், உணர்ச்சிகளுடன் விளையாடியதும் தான் மலர்ந்ததும் மலராது இருந்ததும், 'விரைவில் உன்னை 'ஸ்பொன்சர்' பண்ணி எடுக்கிறேன்' என்று கூறிவிட்டு அவர் சென்றதும் நேற்றுப் போல் இருக்கின்றது.

மாதம் ஒன்றிரண்டு என்று ஆறைக் கடந்தபோது தான் ஒவ்வொருவரதும் பேச்சுக்கள் அவளைத் தாக்கின.

‘அவர் அங்கே யாரையும் பார்த்து இருக்கிறாராக்கும்டி. இல்லாவிட்டால் இன்னும் உன்னை எடுக்காமல் இருப்பாரா?’ என்ற சந்தேகத்தைக் கிளப்பிவிட்டனர். ஆனால் அவள் கலங்கவில்லை. அத்தான் அன்பைக் கொட்டி எழுதும் கடிதங்கள் அவற்றை முளையிலேயே கிள்ளிவிட்டன.

‘அவர் அப்படி எல்லாம் இருக்கமாட்டார். அங்கு எடுத்த நடவடிக்கை எல்லாம் அறிவித்தவர்தானே! இனி ‘எம்பசி’யில் இருந்து எனக்குக் கடிதம் வரும் என்று எழுதியவர். இன்றோ நாளையோ வரலாம். அவரைப் பற்றி இவர்கள் என்ன சொன்னாலும் நான் நம்பவா போகிறேன்’ என்று குடும்பவாழ்வுக்குரிய நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டாள்.

“என்னடி கடிதம் எழுதுகிறாய்? நீ மாப்பிள்ளைக்கு எழுதும் கடிதத்தில்தான் உன்னை எடுக்கிறதுக்கு அவர் அவசரப்படவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீயும் அவரும் இப்படியே எழுதிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். விரைவாக நீ போய் அவரிட்டச் சேர்ந்தாத்தானே எனக்கு நிம்மதி. கல்யாணம் முடிச்சுக் கொடுத்தபிறகும் உன்னை இப்படியே வைச்சுக் கொண்டிருந்தால் எப்படி மனம் பொறுக்கும்?” — இது அம்மா.

“நம்ம நாட்டைப் போலல்லம்மா. அங்க காசு கொடுத்து எதுவும் செய்யமுடியாதாம். இப்ப அவர் அங்கு எல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டாராம். இனி ‘எம்பசி’யில் இருந்து ‘இன்ரவியு’வுக்கு கூப்பிடுவாங்களாம். பொறுத்த நாம இன்னும் கொஞ்சம் பொறுக்கத்தானே வேண்டும்” — அன்னைக்கு அவள் கூறிய ஆறுதல்.

இப்படியும் அப்படியுமாக, வீட்டுக்கும் எம்பசிக்கும் நடந்து, கடிதம் எழுதி, ரெலிபோனில் பேசி, ஒரு வருடம் கழிந்த பின்னர்தான் விசா வந்து சேர்ந்தது.

‘எல்லோரும் எவ்வளவு பாசத்துடன் அழுதழுது என்னை வழியனுப்பி வைத்தார்கள்’ என்று எண்ணும் போதே அவள் உள்ளம் குளிர்ந்து போகிறது,

வந்ததும், எம்பசியும் அதன் நடைமுறையும் என்று

இரண்டு கிழமையும், அதையடுத்து சட்டப்படி நடந்த திருமணத்தைச் சம்பிரதாயப்படி தாலி கட்டி முடிக்க இரண்டு கிழமைகள், அது முடிய நண்பர்களின் வீடுகளுக்கு விருந்துக் கென்றும், வீடு மாறவுமாக ஒருமாதம்- இப்படியாக இரண்டு மாதம் சென்றுவிட்டது.

இலங்கையில் இருக்கும் அம்மா, அப்பா, தங்கை, மாமா மாமி, சுவிஸில் இருக்கும் அண்ணா, ஜெர்மனியில் இருக்கும் தம்பி என்று இவர்களுக்கெல்லாம் கடிதங்கள் அடுத்தடுத்துப் போட்டவள்தான்.

ஆனால் இரண்டு மாதம் முடிந்த பின்னர் அவளைப் படுக்கையில் கிடத்திய 'வாந்தி' வந்து அவளது நிலையை அம்பலப்படுத்தியது. அவள் 'முழுகாமல்' இருக்கிறாள் என்றதும் ஆனந்தித்தான் கணவன். ஆனால் அவளால் படுக்கையில் இருந்து தலைதூக்கி எழ முடியவில்லை. அத்தனை சத்தி.

அவள் என்ன சொல்லியும் கணவன் கேட்கவில்லை. அவன் காலையில் வேலைக்குச் சென்றால் வருவது மாலை தான். மதியம் அங்கேதான் சாப்பாடு. ஆகவே, 'நீங்கள் காலையில் ஏதும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்கள். நான் ஏதும் செய்து சாப்பிடுகிறேன்' என்பாள்.

"நீ எழும்பி சமைத்துச் சாப்பிட.... நல்ல கதை இது! நான் சமைத்து வைத்துவிட்டுப் போகிறேன். நீ சாப்பிட்டால் போதும்" என்று சமைத்து வைத்துவிட்டுப் போகிறான்.

தலை நிமிர்த்தினால் அவளுக்கு வாந்திதான், படுத்த படுக்கையில் இருக்கும்போதே ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு ஒருமுறையாவது சத்தி எடுக்கவேண்டும். இப்படி இருக்கும் போது அவளால் என்ன செய்யமுடியும். படுத்துக் கொண்டு கற்பனையில் மிதப்பதைவிட கண்ணை மூடிக்கொள்கிறாள் அகல்யா.

'என்னை அன்போடும் பாசத்தோடும் கவனிக்கும் அத்தான். அவரில்லாவிட்டால் என் கதி? அவரல்லவோ என் உள்ளம் எல்லாம் நிறைந்து இருக்கிறார். இல்லை யென்றால் வீட்டு நினைவில் வெந்துபோயிருப்பேனே! கல்லாக

இருந்த என்னை மலர வைத்தவர் அவரல்லவா! இரவில் அவர் செய்யும் குறும்புகள், சேட்டைகள் பகலில் என் நினைவெல்லாம் ஆட்கொண்டு மனதைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்யும் விந்தை. மாலை எப்போது வரும் என்ற ஆவலை ஊட்டும் ஆசை. சங்ககாலப் பெண்கள் நகக்குறி, பற்குறி கண்டு மகிழ்வார்கள் என்று படித்தது என்னவென்று இப்போது அல்லவா புரிகின்றது. இந்த இன்ப நினைவுகள் ஒரு மாதம்தான் என்னை ஆட்கொண்டிருந்தன. அவரை மகிழ்விக்கவேண்டும் என்ற ஆவலில் மற்றவர்களை மறந்திருந்தேனே. மறக்கவில்லை! கடிதம் எழுதாமல் இருந்தேனே, தவறா?

இந்த ஒரு மாதம்தானே அவருக்கு நான் கொடுத்த இன்பமான நாட்கள். இதையும் தவிர்த்து இருந்தால் இப்போது அத்தான் படும்பாடு என்னையல்லவா சுட்டுப் பொசுக்கி இருக்கும். இப்போது நான் படுக்கையில் கிடக்கும்போதும் எல்லாச் சேவையும் அவருடையதுதானே.

இதை எப்படிச் சொல்லி அவர்களைப் புரியவைப்பேன். எனக்கு ரெலிபோன் எடுக்க வெளியே செல்ல முடியாது என்பதால் அத்தான் சென்று போன் எடுக்க, அம்மாவோ தங்கையோ போகவில்லை. அப்பாதான் எடுத்த வராம். அதனால் வெக்கத்தில் அவர் அப்பாவிடம் சொல்லவில்லை. எனக்குச் சுகமில்லை என்றால் கலங்கிப் போவார்கள் என்று அவர் அதையும்கூடச் சொல்லவில்லை.

'நீ விஷயத்தை ஆரம்பித்து நாலுவரி எழுதித்தா. மிகுதியை நான் எழுதி மாமா மாமிக்கு அனுப்பி விடுகிறேன்' என அவர் எத்தனை முறை என்னிடம் சொல்லி இருப்பார். என்னால்தான் முடியவில்லை. இதற்கு அம்மா போய் இப்படி எழுதிவிட்டாளே! அம்மாதானா இப்படி எழுதினது? அவளுக்கு மீண்டும் கண்கள் கலங்கின.

வாந்தி வந்தது. எழுந்து வாந்தி எடுத்துக்கொண்டு இருக்கும்போதே அவள் கணவனும் வந்து சேர்ந்தான்.

"என்ன அகல்யா?" என்று கிட்டே வந்தவன் அவள் கண் கலங்கியிருப்பதைக் கண்டு துடைத்துவிட்டான். மேசையைப் பார்த்ததும், சாப்பிடாமல் இருப்பது தெரிந்தது.

“என்னடா குஞ்சு ஏன் சாப்பிடல்ல?” என்று கேட்டான்.

“அம்மாட்ட இருந்து கடிதம் வந்தது...”

“கடிதம் இருக்கட்டும், நீ சாப்பிடவா.”

“எனக்கு வேணாம்...” என்று கடிதத்தைக் கொடுத்தான். படித்தவன் சொன்னான்: “நியாயமான கோபம். பெற்றவயிறு துடிக்கும்தானே. நேரத்தோடே எழுதச் சொன்னேன். நீ கேட்கவில்லை. ஓ.கே. இப்ப என்றாலும் ‘விஷயத்தை’ நீ எழுது. மிகுதியை, உனது நிலையை நான் எழுதி அனுப்பு கிறேன்” என்று பேனை, பேட் எல்லாம் சோபாவுக்கே கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

எழுதத் தொடங்கினான்:

‘அன்புள்ள அம்மாவுக்கு,

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. நான் இரண்டு மாதமாக முழுகாமல் இருக்கிறேன். ஒருமாதமாகச் சத்தி. சாப்பிட முடியவில்லை. சாப்பிடுவது எல்லாம் சத்திதான். படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறேன். வீட்டு வேலை எல்லாம் அத்தான் தான். இப்போது நான் அவருக்குப் பாரமாக இருக்கிறேன். உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதவில்லை என்று கோபப்பட வேணாம். தலைநிமிர்ந்து எழுந்ததும் எழுதுகின்றேன்.

அண்ணன், தம்பி எல்லாருக்கும் அறிவிக்கவும். அவர்களுக்கும் கடிதம் எழுதவில்லை. அவர்களும் கோபமாக இருப்பார்கள். எல்லாருக்கும் ஆறுதலாக எழுதுகின்றேன்.

இப்படிக்கு,

அன்பு மகள் அகல்யா.

பி.கு :

மாமாவுக்கும் அறிவிக்கவும்.’

- என்று முடித்தாள். மாமா ஒருவர்தானே, ‘எனக்குக் கடிதம் எழுதவில்லை என்று கவலைப்பட வேண்டாம். கணவனுடன் சந்தோசமாக இருந்தால் சரி’ என்று எழுதி இருந்தவர்.

□

நல்ல கணவர் நல்ல நண்பர்

19

மிஸ்ஸிஸ் ரதிமலர் எம்.எஸ்சி. இப்போது யு.கே.யில் வேலை செய்துகொண்டே பிஎச்.டி. பட்டத் திற்காகப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் ஒரு மாஜி மிஸ்ஸிஸ்தானே தவிர இப்போது அவள் தனியன் தான். இத்தனை நாளும் சலனம் இன்றித் தன் வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு சில நாட்களாக எண்ணக் குளத்தில் யாரோ கல்லை அடிக்கடி எறிய, அது எண்ண அலைகளாக வட்டமிட்டு விரிந்துகொண்டிருந்தது.

மலர் இன்று வேலையில் இருந்து வரும்போதும் அவனைச் சந்தித்தாள். அவன் பெயர் ரங்கநாதன்.

ரங்கா என்றுதான் அவனை எல்லோரும் அழைப்பார்கள். தனது சொந்தக்காரர் ஒருவர் மூலம் அவளுக்கு அவன் அறிமுகமானான். அவனும் பிஎச்.டி. பட்டப்படிப்பினைத் தொடருவதால் உதவும் என்று ஏற்படுத்தப்பட்ட அறிமுகம்.

அந்த அறிமுகம் நாளடைவில் அவர்களை நல்ல நண்பர்களாக்கிவிட்டது. இருவரும் எம்.எஸ்சி. இருவரும் ஒரே இடத்தில் வேலை பார்க்கிறார்கள். நல்ல படிப்பாளிகள். இன்டெலெக்சுவல்ஸ் இருவரும் சேர்ந்தால் பேச்சுக்கும் விவாதத்திற்கும் விடயமா இல்லை. இருவரும் தனியனாக இருப்பவர்கள். மனம் துணையைத்தேடி ஏங்கும் என்பது சொல்லியா தெரியவேண்டும்!

நல்ல நட்பு அவர்களை பரஸ்பரம் அந்தரங்க விஷயங்களை அறியும் அளவிற்கு அவர்களுக்குள் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது.

அதனாலன்றோ அவன் அப்படிக்கேட்டான். மலர் முதலில் கலக்கமடைந்தாலும் பின்னர் அவன் கொடுத்த அவகாசத்தில் சிந்தித்தபோது தன் நிலையும் மீள் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியம் என்று உணர்ந்தான்.

“எனக்கு இன்னுமொரு திருமணமா?” என்று அல்லாடிக் கொண்டிருந்த நெஞ்சம், “அப்படி இல்லை என்றால் என் நிலை என்ன? என் எதிர்காலம் என்ன? ரங்கா கேட்டதில் என்ன தப்பு? ஏன் நான் அந்தக் கோணத்தில் சிந்திக்கக்கூடாது?” என்று பல கேள்விகளை இப்போது எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இவற்றிற்கான விடையைத் தேடும்போது அவளது கடந்தகால வாழ்க்கை அவளுக்குள் படம் போல் ஓடிற்று.

அப்பா பெயர் வடிவேல். பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்தவர் தங்கவேல். சொந்தம் இல்லை. என்றாலும் தான் பிறந்ததில் இருந்து அங்கு வந்து குடியிருக்கிறார் என்று அறியமுடிந்தது, அவர்களுக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் பெயர் ஞானவேல்.

அவனுடன் சேர்ந்து மலர் கூட்டாஞ்சோறு ஆக்கியது, அம்மா அப்பா விளையாட்டு விளையாடியது, நர்சரி முதல் ஒன்றாகவே படித்தது, ஓ.எல். படித்து முடிந்ததும் ஏ.எல். படிக்க இருவரும் ஒரே பாடசாலைக்குச் சென்றது, இருவரும் ஒன்றாகவே சென்று வந்தது- அப்போதே இருவருக்கும் காதல் அரும்பியது.

ஆனாலும் வீட்டில் சொல்லாமல் மறைத்து வைத்தது, தாங்கள் ஒன்றாகப் படிப்பதால் படிப்பு சம்பந்தமாகவே பிள்ளைகள் பேசுகிறார்கள், பழகுகிறார்கள் என்று பெற்றோர் எண்ணியது- எல்லாம் அவள் மனக்கண் முன்னால் இப்போது படமாக ஒடுகின்றது.

இருவரும் பி.எஸ்சி. பாஸ் அவுட்டாகி வந்ததில் ஊரே மகிழ்ச்சியில் தங்களை வாழ்த்தியதும் சில நாட்களில் ஞான வேலுக்கு ஓமானில் வேலை கிடைத்து அவன் சென்றதும் நல்ல ஞாபகம்.

இனித்தான் தங்கள் காதல் அம்பலத்துக்கு வரும் என்று கண்டாளா என்ன? வாரம் ஒரு கடிதம் மலருக்கு வந்த வண்ணம் இருந்தது. மலர் எப்படி மூடிமறைப்பாள். மகன் தங்களுக்குக் கடிதம் எழுதவில்லை என்றாலும் பக்கத்து வீட்டு மலருக்குக் கடிதம் போடுவான் என்று தெரிந்த பெற்றோர் 'என்ன விஷயமாம்?' என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள்.

மிஸ்டர் வடிவேலுக்கு சந்தேகம் வலுக்கவே ஒரு நாள் மகளின் கடிதத்தை உடைத்துப் பார்த்தார். அது பிழையான விஷயம்தான் என்றாலும் தான் தன் மகளில் எவ்வளவு அசிரத்தையுடனும் அக்கறை இன்றியும் இருந்துவிட்டோம் என்பதை உணர்ந்தார் வடிவேல்.

திருமணப் பேச்சை எடுத்ததும், "நான் நஞ்சு குடிப்பேன். சாகுவேன். எனக்கு ஞானவேலை விட்டால் வேறு எவரும் வேண்டாம்" என்று அடம்பிடித்தாள் மலர். அவள் என்ன சின்னப்பிள்ளையா அடித்துத் திருத்த. பேசிப் பார்க்கலாம். ஆனால் பெற்றோருக்கே பாடம் சொல்லும் பிள்ளைகள் அல்லவா இப்போது!

என்னவென்று சொல்லத் தெரியாத காரணத்தினால் தங்கவேல் குடும்பத்தை வடிவேலும் மனைவியும் விரும்பவில்லை. “இப்படி ஒரு சம்பந்தம் ஏற்படும் என்று அறிந்து இருந்தால் வீட்டையே விற்றுவிட்டு இடம் மாறி இருப்பேன்” என்றார் வடிவேல். மகளின் பிடிவாதத்தை எண்ணிக் குமைந்தார் வடிவேல். சொல்லத் தெரியாத காரணத்தினால் அவரது வாதம் மகளிடம் எடுபடவில்லை. மாறாக, தான் விரும்புவதற்கான காரணங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வைத்தான் மலர்.

வேறுவழியின்றி வடிவேல் ஏற்றுக்கொண்டார். ஒரு வருடம் லீவில் வந்தபோது இருவரது திருமணமும் விமர்சையாக நடந்தேறியது. ஞானவேலுக்கு ஸ்பெமிலி ஸ்டேடஸ் இருந்ததால் ஒரு மாதத்திலே மனைவியுடன் ஓமான் நாட்டில் குடியேறிவிட்டார்கள். குடித்தனப் புதிதில் எல்லாம் இன்பம் பொங்கும் வெண்ணிலவுதானே. எதுவும் மாற்றம் தென்படவில்லை. அப்படித்தான் அவர்கள் குடும்பமும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தது என்று இருவரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆனால் அவர்களை அறியாமல் மலரின் மனதில் ஒரு வெறுப்பு உருவாகி வந்ததும், அதனால் அவள் அவன் மேல் அக்கறை இன்றி வெறுப்பாக நடக்கத் தொடங்கியதும் காரணம் என்ன என்பதை ஆராயலானாள் மலர்.

கல்லானாலும் கணவன் என்று வாழ்ந்த காலம் போய் காரணம் என்ன என்று ஆராயும் காலம் இதுவல்லவா? படித்தவளுக்கு இது சொல்லியா கொடுக்கவேண்டும். பத்தாம் பசலி இல்லையே மலர். தனது ஆராய்ச்சியின் முடிவை அவள் ஞானவேலிடம் கூறியபோது அவன் அதிர்ந்து போனான்.

“எனக்கு உங்களுடைய குடும்ப வாழ்க்கையில் திருப்தி இல்லை. அந்தத் திருப்தியை நீங்கள் தரமுடியும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையும் இல்லை. நான் வெறும் ஜடம் போல வாழ விரும்பவில்லை. ஸோ வீ ஷேல் பாட் சூன்...” என்றாள் மலர்.

“என்ன மலர் சொல்கிறாய்? நான் உனக்கு என்ன குறை வைத்தேன்? நீ ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்? ஒரு தமிழ்ப்பெண் பேசும் பேச்சா இது? ஒரு குடும்பத்தில் இதைல்லாம் சகஜமே! எல்லாம் போகப் போகச் சரிவரும். நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ சொல். செய்கிறேன். பிரிவோம் என்று மட்டும் சொல்லாதே. திருமண பந்தம் என்பது வேண்டாத போது வெட்டி எறிந்துவிடக்கூடிய பந்தமல்ல. ஒரு இந்துக் குடும்பத்தில் நமது குடும்பங்களின் மானம் மரியாதைக்காக எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு வாழ்வதுதான் நமது கடமை.”

“சொறி. என்னை மன்னிச்சுக்குங்கோ. யாருக்காகவும் நான் என்னைப் பலியிடத் தயாராய் இல்லை. எனக்கு வேண்டியதைல்லாம் என்னுடைய வாழ்க்கை. அதுதான் முக்கியம். ஸோ ஐ அம் டிசைட்” என்று முடித்தாள்.

அடுத்த வருடம் விடுமுறைக்கு வந்தபோது அந்தத் தீர்மானத்துடனே வந்தார்கள். ஆமாம்; இருவர் சம்மதத்துடனும் வழக்குப் பதிவாகிவிட்டது. ஞானவேல் பவர் ஒப் அற்றோனி மூலம் தனது முடிவை அறிவித்து விட்டு உடனே ஓமான் சென்றுவிட்டான்.

ஏதோ ஒரு கனவு கண்டு விழித்ததுபோல் அவர்கள் திருமண பந்தம் முறிந்துவிட்டது.

சில நாட்கள் வீட்டில் சும்மா இருந்த மலர் யு.கே.யில் இருக்கும் தனது சொந்தக்காரர்களுக்கு தனது நிலைமையையும் விருப்பத்தையும் எழுத, அவர்களும் சம்மதிக்க, இப்போது இங்கு வந்து வேலை செய்துகொண்டே படிக்கிறாள்.

“மலர், நீங்கள் வெளிப்படையாக நடந்துகொண்டதை நான் பெரிதும் பாராட்டுகின்றேன். தற்ஸ் குட். வாழ்க்கையை வீணாக்காமல் எடுத்த நல்ல முடிவு. ஆனால் இங்கு ஒரு ‘போய் பிரண்ட்’ இல்லாமல் ஒரு பெண் வாழ்வது என்பது சுத்த அபத்தம். பத்து வயதுப் பையனுக்கே ஒரு கேள் பிரண்ட் இருப்பாள். அப்படி இல்லை என்றால் அது ஒரு கௌரவக் குறைவு மாதிரி.

ஆகவே, என்னை உங்கள் பாட்னராகச் சேர்த்துக் கொள்வதில் தப்பில்லை. நான் ஊருக்குச் சென்று ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணை மணக்கவேண்டும் என்று காலத்தைக் கடத்திவிட்டேன். உங்களைக் கண்ட பின்னர் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டேன். அதற்காகத்தான் இந்த ஒரு வருடமாகக் காத்து இருந்தநான். இன்னும் காலத்தை வீணாக்கக்கூடாது. ஏன் நீங்கள் என்னை 'ட்றை' பண்ணிப் பார்க்கக்கூடாது? நான் ஒரு நல்ல கணவனாக இருப்பேன் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. யோசித்து முடிவைச் சொல்லுங்க. ஒரு கிழமை அவகாசம் தருகிறேன்" என்று கூறி இருந்தான்.

இன்றும் அவனுடன் வேலை செய்துவிட்டு வரும் வழியில் அவனே வீட்டில் 'ட்றொப்' பண்ணிவிட்டுச் செல்கிறான். நாளை ஞாயிறு. திங்கட்கிழமை முடிவைச் சொல்ல வேண்டும். வேலையில் இருந்து திரும்பியவள். சோபாவில் ஆடாமல் அசையாமல் இருக்கிறாள்.

எனக்கு மீண்டும் திருமணமா? என்று எண்ணும் போது அவளுள் ஒரு இன்பக் கிளுகிளுப்பு. ஆனால், ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் அதற்குத் தடையாக இருந்தது. மீண்டும் அதே வகை ஏமாற்றம் என்றால் என்ன செய்வது?

ரங்கா கூறியதுபோல் ட்றை பண்ணிப் பார்ப்பதா? அதன்பின் ஒதுக்கிவிடுவதா? நல்ல கணவனாக, எனக்குத் திருப்தியாக இல்லை என்றால் என்னசெய்வது? பேசப் பழக எல்லோரும் நல்லவரே. குடும்ப வாழ்க்கைக்கு என்று சில தகுதிகள் வேண்டுமே! சும்மாவா நமது முன்னோர் குடும்பத்துக்கு ஒரு துணையைத் தேடிக் கொள்வதற்கும் சில சட்ட வரையறைகளை வகுத்து வைத்தது? யோனிப் பொருத்தம், வசியப் பொருத்தம், இராசிப் பொருத்தம் என்று சில அடிப்படைப் பொருத்தங்களாவது பொருந்தா விட்டால் அந்த வாழ்க்கை வீண் என்று தடுக்கவில்லையா? சிலர் கேட்கலாம், அப்படிப் பொருத்தம் பார்த்தவற்றிலும் சில தவறிவிடுகின்றதே என்று. அதற்குக் காரணம், தவறு பொருத்தத்தில் அல்ல. அதைக் கணித்தவர்களிலே தங்கி இருக்கிறது. எப்படியோ ஒரு பெண் கரை சேரட்டும் என்று பிழைகளை மூடி மறைத்துவைத்து சுழுவேற்றி விடுகின்றார்கள்.

இதுதான் உண்மை. இப்படிப் பார்க்காததிலே மேலை நாட்டில் விவாகரத்துக்கள் பெருகி திருமணம் என்பது வெறும் கேலிக்கூத்தாக இருக்கிறது.

பண்பாட்டை வளர்க்கும் நாட்டில் அதை உதாசீனம் செய்துவிட்டு வந்த மலர், பண்பாட்டை உதாசீனம் செய்யும் நாட்டில் இருந்து அதுபற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தாள். நிழலின் அருமை வெய்யிலில்தானே தெரிகிறது.

‘ரங்கா ஏன் எனக்கு ஒரு நல்ல கணவராக இருக்க முடியாது? அவர் சொல்வது போல் ‘ட்றை’ பண்ணிப் பார்த்தால் என்ன? எனக்கும் ஒரு ஆண் துணை வேண்டும் தானே. அப்படி இல்லை என்றாலும் நல்ல நண்பர்களாக இருப்போம். இங்குதான் வேண்டும்போது சேர்ந்து பிரி கிறார்களே!’ இவ்வாறு மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தாள் மலர்.

சிறிது நேர சிந்தனைக்குப்பின் அவள் எழுந்தபோது ‘ஐயாம் சுவர். ரங்கா நல்ல கணவராக இல்லாவிட்டாலும் நல்ல நண்பராக இருப்பார். நல்ல புரிந்துணர்வுடையவர். ஒ.கே....’ என்று எழுந்தாள்.

ஆடையை மாற்றியதும் பம்பரமாகச் சுழன்றாள். இனி சிந்திப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. அவளுக்கு நேரமும் இல்லை, தனது வேலைகள் அனைத்தும் அப்படியே கிடந்தன. மெசின் இயந்திரம் போல் வேகமாக அவை அனைத் தையும் செய்தாக வேண்டும் மலர்.

□

அவன் திகைத்தானா இஷ்டம்கூடுமென்று?

20

எனது மருமகன் கனடாவில் இருந்து வந்தபின்னர் மகேந்திரன் இன்றுடன் மூன்றாவது நாளாக வந்துவிட்டான். அவன் வந்த வேளை இன்றும் மருமகன் வீட்டில் இல்லை. நண்பர்கள் அனுப்பிய பார்சல்களை அவற்றிற்குரியவர்களிடம் ஒப்படைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதாலும் அவர்கள் சாப்பாட்டுக்கு அழைப்பதாலும் வீட்டில் நிற்பது குறைவு. நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வந்து பல வருடங்கள் ஆகின்றன. அதனால் அங்கு தொடர்பு இல்லாதபடியால் பல சொந்தக் காரர்களைக் கண்டவுடன் அடையாளம் தெரியவில்லை. அவர்களாக விளக்கம் சொன்னால் தான் புரிகின்றது.

மகேந்திரனும் முதலில் வந்தபோது எனக்கு விபரம் தெரியவில்லை. இரண்டாம் முறை வந்தபோது விசாரித்ததில் தான் விபரம் புரிந்தது.

“என்ன சேர், என்னைத் தெரியவில்லையா? நான் உங்களிட்டப் படிச்சனான். கோயிலுக்குப் பின்னால் ஒழுங்கையில் இருக்கும் கந்தசாமியின்ற மோன். உங்கட வீடும் அதுல கொஞ்சம் தள்ளி இருக்கும் மடத்தடியில தானே?”

“ஓமோம் இப்ப விளங்குது” என்றவன், இவனை ‘கோயில் புக்கை வாங்கித் தின்று மக்காய்ப் போனான்’ என்று ஏசுவதும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. “அது சரி, என்ன விஷயமாய் மருமகனைத் தேடித் திரியிறாய்?”

“என்ட மனுஷி, அண்ணன் எல்லாம் கனடாவில தானே. அதுவும் தம்பியும் இருக்கும் ரொறொண்டாவில தான். அதுதான் விசாரிச்சுப் பாப்பம் எண்டு...”

“ஓமோம். ஏதும் கடிதம், பார்சல் கொடுத்து விட்டிருப்பினம். இருந்து கண்டு கதைச்சுட்டுப் போ” என்றேன்.

இரவாகிறது. மகேந்திரனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. “நான் போயிட்டு பிறகு வாறன். எதுக்கும் தம்பிட்ட கேட்டு வையுங்க சேர்” என்று புறப்பட்டுவிட்டான்.

‘சரி’ என்று அவனை அனுப்பிய நான் துண்டா மறந்து போனேன். மருமகனிடம் சொல்லவும் இல்லை. அடுத்தநாள் அவன் வந்தபோது, இவன் என்ன நினைக்கப்போகிறான் என்று எண்ணிக்கொண்டு சென்று அவனை வரவேற்றேன்.

“இரு தம்பி மருமகன் வருவார். வந்ததும் கண்டு கதைச்சுட்டுப் போகலாம்” என்று அமரவைத்தேன்.

“அதுசரி, மனுஷியை அனுப்பிப் போட்டு நீயேன் இன்னும் போகாமல் இருக்கிறாய்? ஏதும் கவர்ணமேந்து உத்தியோகமோ?”

“இல்ல சேர். நான் கப்பலில வேலை பார்த்தநான். நல்லா உழைச்சநான். இப்ப வீட்டோடதான் இருக்கிறன். நான் கப்பலில் இருக்கக்குள்ளே அவவுடைய அண்ணன் கனடாவுக்குப் போயிற்றான். அவன் இவவையும் எடுக்கிறேன், நீங்க கப்பலில் இருந்து வந்ததும் நேரே இங்கே வாங்க என்றான்.”

“அப்ப பின்ன என்ன? போறதுதானே!”

“அதுதான் பிரச்சனை. தம்பியிடம் விசாரிக்க வந்த நான்” என்றான் அக்கம் பக்கம் பார்த்து.

“என்ன ஒரு மாதிரிப் பேசுகிறாய்?”

“உங்களிட்டச் சொல்றதுக்கு என்ன சேர். அவ என்னை வேணாம் எண்டுதான் எழுதுறா. இஞ்ச வேலை இல்லை. எல்லோரும் சோசியல் காசை எடுத்துத்தான் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாங்க. நீங்களும் 5 இலட்சம் கொடுத்து வந்து இங்க சும்மா இருக்க வேணுமா என்று தான் எழுதுறா. அதுதான்...”

“என்ன இது, நீ கதைக்கிறது, உண்மையா? ஒரு பொஞ்சாதி புருசனுக்கு இப்படி எழுதுவாளா? ‘ஸ்பொன்சர்’ பண்ணியே உன்னை எடுக்கலாமே. இப்ப போய் எத்தனை வருஷம்?”

“இரண்டு வருஷம் சேர்.”

“இரண்டு வருஷம் என்றால் எடுக்கலாமே! அப்ப பின்ன நீ இரண்டு வருஷமாத் தனியத்தான் போல....”

“ஓம் சேர். அம்மாவும் நானுந்தான். அதுதான் அம்மா எழுதிக் கேட்டு ஒரு முடிவு எடுக்கச் சொல்லி கரைச்சல் படுத்துறா. அவ கடிதம் ஒழுங்காப் போடுவதும் இல்ல....”

“அப்ப பின்ன அவளுக்கு உன்னில விருப்பம் இல்ல போல. எதுக்கும் எழுதிக் கேட்டுட்டு ஒரு முடிவை எடு....”

“அம்மா சொல்றா டைவோர்ஸ் எடு எண்டு. தண்ட கண்ணோட வேறொரு கல்யாணம் பண்ணி வைச்சுட்டுப் போக எண்டு.”

“அப்ப ஏன் யோசிக்கிறாய்? பிள்ளை இல்லையா?”

“இல்ல சேர். கப்பலில இருந்து வந்து ஆறுமாதம் லீவில நிற்கக்குள்ளதான் கல்யாணம் முடிச்சநான். இரண்டு வருடத்துக்கு ஒருமுறை வந்தால் ஆறுமாதம் நிண்டு போட்டுப் போவன். கல்யாணம் பண்ணி நாலு வருஷமாகியும் பிள்ளை இல்லை. “கப்பல் வேலையை விடுங்க. இல்லாட்டி என்

னையும் கூட்டிப் போங்க கப்பலுக்கு” என்று அடம் பிடித்தாள். கப்பலில் பெண்களை நாங்க கூட்டிப் போய் குடும்பமாக இருக்கமுடியுமா! அதுக்கு சில ‘கெற்றகறி ஒப்பீசர்’ மாருக்குதான் அனுமதி உண்டு.

இதுல அவளுக்கு என்னில கோபம். நான் இன்னும் ரெண்டு வருஷம் வேலை செஞ்சுட்டு வாறன். இப்பதான் இருந்த காசெல்லாம் கொடுத்து கொழும்பில ஒரு வீடு வாங்கினது. இனிக் கையில் ஏதும் சேர்த்து வைச்சுட்டு நின்றா ஏதும் தொழில் செய்து பிழைக்கலாம் என்று நான் போயிட்டன்.

அவள் கனடாவில் இருந்த அவளுடைய அண்ணனுக்கு எழுதி எல்லா ஏற்பாட்டையும் செய்த பின்னர் — நான் போய் ஆறுமாதத்துக்குப் பின்னர் எனக்கு எழுதினாள். நான் கனடா போறன். அண்ணா என்னை எடுக்கிறார். நீங்க வந்ததும் உங்களையும் எடுக்கிறாராம் என்று எழுதினாள். என்னைப் பொறுத்தளவில் எங்கே இருந்தாலும் ஒண்டுதான் என்று நானும் சரி என்றிட்டன். ஒரு வருஷத்தில போய் சேர்ந்திட்டாள். ஒரு வருஷத்துக்குப் பிறகு நான் வந்தும் ஒரு வருஷமாகிறது. இன்னும் அதே பல்லவிதான்...”

“அப்படி என்றால் உனக்கு விளங்கி இருக்கவேணுமே? இன்னுமேன் அலையிறாய். விட்டுட்டு வேலையைப்பார்.”

“விட்டிடலாம். ஆனா நான் உழைச்ச எல்லாம் அவளிட்டுத்தான். எல்லாத்தையும் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். வீடுவளவும் அவளின்ற பேரில. கடைசி வருஷச் சம்பளம் மட்டும்தான் எனக்கு மிச்சம். நகைகள் காசு எல்லாம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டாள். நானும் போற என்றபடியால் விட்ட நான். இப்ப நான் நடுத்தெருவில்.”

“பெரிய இக்கட்டில மாட்டிற்றாய் என்று விளங்குது. இனி என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“அதுதான், அவளுடைய உண்மையான நிலையை அறியவேண்டும் என்று யார் யார் கனடாவில இருந்து வந்ததை அறிஞ்சாலும் ஓடி ஓடி விசாரிக்கிறேன். ஒருத்தரும்

சரியான 'பிக்சர்' தாறாங்கல்ல. அதுதான் தம்பிட்ட கேட்டு ஒரு முடிவு எடுக்கலாம் எண்டு. அண்ணன்காரனும் இப்ப அவனோட பேசுறதில்லையாம் எண்டு கேள்வி. இப்ப அவள் தனியத்தானாம் இருக்கிறது. வேலைக்குப் போறாளாம், சொகுசாக இருக்கிறாளாம் என்று கேள்வி."

"எதுக்கும் நீ இருந்து கேட்டுட்டுப் போ. இல்லாட்டி நான் பிறகு கேட்டு வைக்கிறேன்..." என்று நான் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும்போதே மருமகன் வந்து சேர்ந்தார்.

"இவர்தான் தம்பி மகேந்திரன். நம்ம ஊர்ப்பக்கம் தான். உங்களைச் சந்திக்க என்று மூன்று நாளா அலையுறார்" என்று கூறிவிட்டு எழுந்துவிட்டேன். என்றாலும் என்ன கதைக்கிறார்கள் என்று அறிவதில் ஆர்வம் மேலிடவே சற்றுத் தள்ளி இருந்த சாப்பாட்டு மேசையருகில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

"வாங்க. எங்க நேரம். வந்ததில் இருந்து ஒரே ஓட்டம் தான். என்ன விசயம்? நீங்க..."

"நான் விவேட மச்சான். விவேயை உங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும் என்று சொன்னாங்க. நான் விவேட தங்கச்சி மேனகாவின்ர புருஷன்..."

"ஆ... ஆ... அது நீங்கதானா?"

"ஓ... ஓ... நான்தான் மகேந்திரன்..."

"ஓம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்..."

"அதுதான் தம்பியிட்ட இருந்து ஒரு உண்மை எனக்குத் தெரியவேணும். தம்பி மறைக்காமச் சொல்லவேணும்."

"என்ன சொல்லவேணும்?"

"இவள் மேனகாவைப் பற்றி எனக்குத் தெரியவேணும். எப்படி இருக்கிறாள் எண்டு."

"விவேயோட இருக்ககுள்ள இரண்டு மூன்று முறை சந்திச்சு இருக்கிறன். இப்ப வேறாக இருக்கிறாளாம். எங்கு எப்படி என்று தெரியல்ல. தமையனோட ஏதோ பிரச்சனை என்று சொன்னான். வேறு விபரம் தெரியவில்லை. முன்னமே

எழுதி இருந்தால் விசாரிச்சுட்டு வந்து இருப்பன். இப்ப கேட்டா என்னவென்று சொல்வது?" என்றான்.

"உங்களுக்கும் தெரியாதா?" என்று கேட்டபோது மகேந்திரனின் கேள்வியிலே ஏமாற்றம் இளையோடிற்று.

"நான் ஒரு அவசர விசயமாக வந்த நான். இன்னும் ஒரு கிழமையில் போறன். போய் விசாரிச்சு மாமாவுக்குக் கடிதம் போடுறனே!" என்று கூறி வழியனுப்பினார் மருமகன்.

"போயிட்டு பிறகு வாறன் சேர்" என்று எழுந்து சென்றான். அவன் போனதும், மருமகன் என்னிடம் சொன்னார்:

"இவரைப் பற்றி ஃபிரண்ட்ஸ் கதைக்கிறவங்க. வாற வங்க எல்லாரிட்டையும் தன்ர பெண்சாதி எப்படி? நடத்தை எப்படி? யாரோட இருக்கிறாள்? என்று ஒரே அறுவை தானாம். நான் வந்து கொஞ்ச நாளில பார்த்த நான். விவே யோட இருக்கக்குள்ள அப்பவே தெரியும் இது தேறாத கேஸ் எண்டு. கல்யாணம் முடிச்சவள் மாதிரி நடத்தை இல்லை. இப்பவும் அதில தான் தமையனோட சண்டை போட்டு விட்டு வேறாகப் போய் இருக்கிறாள். நமக்கேன் வம்பு? பிறகு நாம சொன்னதெண்டுதான் வரும். தமையனே சொல்ல விரும்பாம இருக்கிறான்..." என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அடுத்த முறை அவன் வந்தபோது, "நீ அவளை மறந்து விட்டு வேற வேலையைப் பார். இன்னும் இன்னும் விசாரித்து திரியாதை" என்றேன்.

"எனக்குத் தெரியும் சேர் தம்பிக்குத் தெரியும் எண்டு. அதில்ல, கட்டின பெண்டாட்டியோட தேடின காசு பணம் பொருள் பண்டமல்லாம் போயிட்டதே. அதுதான் கவலை. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைச்சநான்!" என்று கதிகலங்கிப் போய் இருந்தான்.

அவனுக்குத் தெரியுமா இப்படி நடக்குமென்று? அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி அனுப்பிவைப்பதைத்தவிர வேறு வழி எனக்கில்லையே!

□

கௌகீகரி...

21

இளவரசி..... இளவரசி!" என்று மாதவன் அழைத்தான். ஆனால், பதிலில்லை. மௌனமே நிலவியது. மாதவன், இளவரசியின் தந்தை. அழைத்ததும் அவள் பதில் கொடுக்காததால் மாடிப்படிக்களில் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்.

ராணிக்கும் மாதவனுக்கும் ஒரே ஒரு மகள்தான் இளவரசி. வேறு மகளோ மகளோ இல்லாததால் அந்த ராணி இல்லத்திற்கு ராணியாக விளங்கியவள் இளவரசி தான். அவள் பெயரில் மட்டுமல்ல, வீட்டில் அவள் இளவரசியாகவே வளர்ந்தாள். அவளது வேலைகளுக்கென்றே வேலைக்காரிகள்

இருவர். அவர்களில் ஒருத்தி சரோஜா அவளுக்குத் தோழியாக இருந்தாள். அவள் நியமிக்கப்பட்டது இளவரசி வயதுக்கு வந்தபின்னர் துணையாக இருப்பதற்கு.

இளவரசி சந்தோசமாக எப்போதும் கலகலப்பாக இருந்ததில் அந்த வீட்டில் வேறு குழந்தை இல்லையே என்ற கவலை பெற்றோர்களிடம் இருந்து விடை பெற்றுவிட்டது. ஆணாகப் பெண்ணாகவெல்லாம் அவளையே அலங்கரித்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். ஏக்கம் தீர்ந்து வாழ்ந்தனர்.

அவள் வாய்திறந்தால் அது அந்த வீட்டில் நடக்கும். அவள் சொல்லை சில வேளைகளில் மீறிப்பேசுவது தாய் மட்டும்தான். ஆனாலும், அப்பாவின் 'வீட்டோ' அதிகாரத்தினால் அதையும் வென்றுவிடுவாள் இளவரசி.

"என்னங்க நீங்க இளவரசிக்கு இப்படிச் செல்லம் கொடுத்து வளக்கிறீங்க. அவள் என்ன எப்போதும் நம்மோட இருக்கப்போகிறாளா? வாற புருஷன் எப்படியோ? கொஞ்சம் கட்டுப்பாடாக வளர்த்தால் என்ன?" என்று கேட்பாள் ராணி.

"நீ என்ன சொல்கிறாய்? எனக்கு உள்ளது ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணு என்று எமது உழைப்பு உடமையெல்லாம் அவளுக்குத்தானே! எவன் வந்தாலும் அவர்களுக்குத்தானே இதெல்லாம். ஒரு டாக்டரோ இஞ்சினியரோ வந்து அவளைக் கஷ்டப்படுத்தவா போகிறான்."

"வாறவன் 'ஆம்பிள்ளை'யாகத்தான் இருப்பான். உங்களைப்போல செல்லம் கொடுக்கமாட்டான். அதுதான் நீங்க அவளுக்கு அளவுக்கு அதிகமாக செல்லம் கொடுத்து அவளுடைய வாழ்க்கையை நாமே குட்டிச்சுவராக்கக் கூடாது. காசு பணம் இருந்தாப் போதாது. நல்ல பழக்கவழக்கங்கள் குணம் இருக்கவேண்டும். ஆணுக்கு கட்டுப்பட்டு நடப்பது தான் குடும்பப்பெண்ணின் கடமை."

"என்னிடம் எதுக்குச் சொல்கிறாய்? இந்த உபதேசத்தை உன்னுடைய மகளுக்கே சொல்லு..."

“நான் சொல்றதைக் கேட்டால்தானே! நான் கண்டிப்பாக இருக்கிறதால என்னிடம் ஒட்டமாட்டாள். நீங்கள் செல்லம் கொடுத்து பின்னுக்குக் கஷ்டப்படப் போறியன். அதைத்தான் சொல்ல வாறன்.

“அப்பா கண்டிப்பா இருந்தா அம்மா அரவணைக்க வேண்டும். நீ கண்டிப்பாக இருந்தபடியால் நான் செல்லம் கொடுக்கிறேன். இருவரும் கண்டிப்பாக இருந்தால் குழந்தையை வளர்க்கமுடியாது. கடும் முறுக்கு தெறித்துவிடும் என்று தெரியாதா?”

“என்னமோ நீங்களாச்சி மகளாச்சி.”

இப்போது சில நாட்களாக அந்த வீடு நிசப்தம் குடிகொண்டிருந்தது. இளவரசி மௌனித்துவிட்டாள். வீடுகளை இழந்து கிடந்தது. தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் உணவு கூடச் செல்லவில்லை. வேலைக்காரர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். சப்தம் போட்டுப் பேசவே பயமாக இருந்தது அவர்களுக்கு. இளவரசியின் தோழியால் அவளைச் சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை. தனது அறையும் கட்டிலும் தலையணையுமாகக் கிடந்தாள் இளவரசி.

அன்று நடந்த அந்த சம்பவத்திற்குப் பின்னர் அந்த வீடு அமைதியை இழந்து சோபை இழந்துவிட்டது.

மாதவன் ஒரு எஞ்சினியர். அவரிடம் பலதரப் பட்டவர்கள் வேலை விடயமாக வருவதுண்டு. அதில் இளம் தொழிநுட்ப உத்தியோகத்தர் கேசவனும் ஒருவன். வெள்ளை வெளேரென்ற முகத்தில் ஒரு கூடைச் சுருள் சுருளாக கேசத்தைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தவனை முதல் முதல் அப்பா இல்லாத வேளையில் தேடிவந்தபோது தான் சந்தித்தாள் இளவரசி. அன்றே அவளது மனம் பறிபோய்விட்டது. ஆனால் அது அவனுக்குத் தெரியாது.

ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் அவன் அறிந்தபோது உள்ளத்தில் பறவைகள் சிறகடித்துப் பறந்தாலும், மனம் லாலா பாட நினைத்தாலும், அவர்கள் நிலையை எண்ணிப்

பயந்த கேசவன், “வேண்டாம் இளவரசி. உனது தரத்திற்கு, தகுதிக்குத் தகுந்த மாப்பிள்ளையை அம்மா அப்பா பார்த்துச் செய்வார்கள். அதுவரை அவசரப்படாதே. ‘சேர்’ இதை அறிந்தால் எனது தொழிலுக்கே ஆபத்து. ப்ளீஸ்...” என்றான்.

“நீங்க ஏன் பயந்து நடுங்கிறீங்க? நான்தானே உங்களை விரும்புகிறேன். எனது விருப்பத்தை அப்பா தட்டமாட்டார். நான் விரும்பிவிட்டேன் என்றால் அவர் செய்துவைப்பார். உங்கள் சம்மதம் தான் எனக்குத் தேவை. மிச்சத்தை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.”

அவன் என்ன சொன்னபோதும் அவள் கேட்கவே இல்லை. காதல் என்பது இதுதானோ?

“ஓகே உங்கள் விருப்பப்படி நான் உங்களைச் சந்திக்க மாட்டேன். அப்பாவிடம் சம்மதம் பெற்றபின்பு சந்திக்கிறேன். உங்களை எந்தவிதத்திலும் மாட்டிவிட மாட்டேன். புறொ மிஸ்” என்று கூறிச் சென்றாள்.

பாலும் வெறுத்து படுக்கையும் கசந்ததை தோழி தாயிடம் சொல்ல, தாய் தகப்பனிடம் சொல்ல, சங்க காலத்தில் இருந்தே காதல் நோய் என்று தெரிந்து கொண்டார்கள் அல்லவா?

ஆனால் அவர்கள் தனக்குகந்த கணவனைத் தேடிக் கொண்டாள் என்று உணரவில்லை. தோழியிடம் கேட்கவு மில்லை. நோய் தீர வழி திருமண ஏற்பாட்டைச் செய்வதே என்று எண்ணிச் செயற்பட்டனர்.

மாவட்டக் காரியாலயத்தில் ஒரு இளம் எஞ்சினியர் இருந்தார். அவரில் மாதவன் ஒரு கண் வைத்து இருந்தார். மகளின் நிலையை அறிந்ததும் தந்தை புறப்பட்டு விட்டார். அறிந்த தோழி வந்து இளவரசியிடம் கூறினாள்.

‘என்னடி?’ என்று படுக்கையில் தீ பற்றியது போல் துடித்து எழும்பினாள் இளவரசி.

அவள் சொன்னாள்.

“நீயாவது சொல்லி இருக்கலாமேடி?”

“என்னத்தைச் சொல்ல. நான்தான் எத்தனை நாட்களாகக் கேட்கிறேன், நீங்கள் பதில் சொல்லவில்லையே!”

“அப்பா வரட்டும்... நானே பேசுகிறேன்” என்று எழுந்தாள். முகம் அலம்பி ஆயத்தமானாள்.

“உள்ளம் கவர்ந்தவன் யாரடி?”

‘போடி!’ என்று நாணத்துடன் கீழிறங்கி ஓடிவிட்டாள்.

அப்பா மாலை வந்தபோது முகம் வாடியிருந்தது. மகிழ்ச்சி அவளுக்கு. கவலை அவருக்கு.

“அப்பா...” என்று ஓடிவந்தாள். “டோண்ட் வெரி மகள். அவன் இல்லாட்டி மாப்பிள்ளையா இல்லை? அவன் மாமன் மகளுக்கு சம்மதம் சொல்லிவிட்டான் என்று சொன்னான். ஓ.கே. வேறு மாப்பிள்ளை பார்க்கலாம்” என்று கூறியவாறு சோபாவில் அமர்ந்தார். தாயும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

“அப்பா...” என்றாள் இளவரசி, தேநீர்க் கோப்பைகளை வைத்தபடி.

“அப்பா, உங்கள் கந்தோரில் ஒருவர் வெள்ளையாய், சுருண்ட கேசமுமாய்...”

“ஓ, கேசவனைப் பற்றியா சொல்கிறாய்? அவன் கஷ்டமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். இப்போதுதான் கிளாஸ் ‘ரூ’வுக்கு வந்திருக்கின்றான். இன்னும் ஐந்து வருஷமாவது செல்லும் எஞ்சினியராக...”

“வேறேதும் குறைபாடுகள்...”

“நோ... நத்திங்... நல்ல கீழ்ப்படிவான பையன்...”

“அப்பா, நான் அவரை...”

“இளவரசி என்ன சொல்கிறாய்?” என்று தாயும் தகப்பனும் ஏக காலத்தில் கேட்டனர்.

இளவரசி எழுந்து ஓடிவிட்டாள் தன்னறைக்கு. வியப்பால் விறைத்து நின்றனர் தாய் தந்தையர். தங்கள் அன்பு

மேலீட்டால் தங்கள் பிள்ளைகள் சின்னஞ் சிறிசுகள், அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது, தாங்கள் கீறிய கோட்டைத் தாண்டமாட்டார்கள் என்று பெரும்பாலான பெற்றோர் எண்ணுவது போலவே இளவரசியின் பெற்றோரும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்போது அவள் தொட்டுக் காட்டியதும் வியந்து போய், அதிர்ந்து போய் நின்றனர். எண்ணம் விரிந்தது. அவள் மனதிலும் கேசவன் சலனத்தை ஏற்படுத்திவிட்டானா?

வயதுக்கு வந்த பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு சின்னஞ்சிறிசுகள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பெற்றோரை என்ன சொல்வது? வயதுக்கு வந்ததுமே வாழ்க்கைக்குத் தரம் பெற்றுவிடும் சிறிசுகளை பெற்றோர் உணரத் தலைப்படுவதில்லை. தாங்களும் அந்தப் பருவத்தைக் கடந்து வந்ததையும் மறந்துவிடலாமா? 'எனக்கு கல்யாணம் முடித்து வைக்க விருப்பம் என்றால் கேசவனைக் கேட்டு முடிக்கட்டும். வேறு எவரும் வேண்டாம்' என்று தோழி மூலம் செய்தி கிடைத்ததும் இருவருக்கும் முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

அன்றிரவு சாப்பாட்டு மேசையில் பேச்சு நடந்தது. இளவரசி மௌனித்து இருந்தாள். நாங்கள் பேசுவதையே முடிக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானம் அவர்கள் பேச்சில் தொனித்தது.

இடையில் கையைக் கழுவிக்கொண்டு எழுந்தாள் இளவரசி. "அம்மா அப்பா... என்மீது உண்மையான அன்பு இருந்தால் நான் சொல்வதைக் கேளுங்க. உங்களுடைய விருப்பத்திற்கு பொம்மையாக நான் கொலுவில் இருப்பது போல் வாழ விரும்பவில்லை. எனது நல்வாழ்க்கையில் உங்களுக்கும் அக்கறை இருக்கிறது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே, நான் சொல்வதைக் கேட்பீங்க என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. நான் காதலிக்கல்ல, கூடிப்பேசல்ல. கடிதம் எழுதல்ல. கண்ட இடத்தில் சுத்தல்ல. அவரை விரும்புகிறேன். நீங்கள் விரும்பினால் பேசிச் செய்யுங்க. விரும்பல்ல என்றால் விட்டுடுங்க. என்னையும் விட்டுடுங்க. அதற்காக வேறு

எங்கையும் என்னைக் கொண்டு மாட்டவேண்டாம் என்று என் மனம் விரும்பியதைச் சொன்னேன். இனி உங்கள் விருப்பம்....” என்று கூறிவிட்டு அறைக்குச் சென்றவள்தான்.

அந்த வீடு இப்போது பேய் குடிபுகுந்த மாதிரி இருந்தது. அதில் இயந்திரமாய்ச் சில மனிதர்கள் உலவினார்கள். தாயும் தகப்பனும் மாறி மாறி சமாதானம் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். எதுவும் அவளிடம் எடுபடவே இல்லை. மாறாக வெகுண்டு எழுந்தாள்.

“நானென்ன உங்களிடம் கலியாணமா கேட்டன்? எஞ்சினியர், டாக்டர் என்றால்தானா அவன் எனக்கு மாப் பிளையாக இருக்கமுடியும்? அவரை முடிச்சுத் தரவில்லை என்று ஓலம் வைத்தேனா? தற்கொலை செய்கிறேனா? இல்லை, வீட்டைவிட்டு ஓடிவிடுவேனா? உங்கள் கௌரவத்தைக் குறைக்கும் எதையும் செய்யமாட்டேன்.

என்னை நிம்மதியாக இருக்கவிட்டாப் போதும். ப்ளீஸ், எனக்கு கலியாணம் வேண்டாம். என்னை சும்மா இருக்க விடுங்க” என்று கத்தினாள். நடைப்பிணமானார்கள் அவர்கள்.

சில நாட்களின் பின் ஒருநாள் அப்பா அவள் அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் கிடந்தவளின் தலையைத் தடவினார். அவள் தலையைத் தூக்கி அப்பாவின் மடியில் வைத்துக்கொண்டு அழுதாள். சிறிது நேரத்தில்....

“அப்பா, உங்கள் ஆசையை அறிவேன் அப்பா. அதை நிறைவேற்றக் காத்திருக்கிறேன். உங்கள் மாப்பிள்ளை ஒரு எஞ்சினியராக இருக்கவேண்டும்தானே! அவர் எஞ்சினியர் ஆகும் வரை ஐந்து வருடம் என்ன, அதற்கு மேலும் நான் காத்திருப்பேன். அப்பாவின் ஆசையை நிறைவேற்ற இதற்கு மேலும் என்னை நிர்ப்பந்திக்காதீர்கள். அப்பா ப்ளீஸ்” என்றாள்.

அவள் பேச ஆரம்பிக்க மகிழ்ந்த மனம் பின்னர் இடிந்து போய் இரங்கினார் தந்தை.

அன்றிரவு அவர் தூக்கத்தில் விழித்தபோது பூதம் மாதிரி ஒரு கேள்வி அவர் முன் நின்றது.

‘எனக்காக என் மகள் காத்துக்கொண்டிருக்கவும் தயார் என்றாள். நான் அவளுக்காக அவள் விரும்புவனுக்காக விட்டுக் கொடுத்தால் என்ன?....’ என்பதுதான் அது. பல முறை அவரது மனதை சம்மட்டி கொண்டு அடித்ததுபோல் இருந்தது.

ஆமாம்; அதை மனைவியிடமும் சொல்லாமல் செயற்படுத்த முனைந்தார்.

அதுதான் இப்போது மாடிப்படி ஏறிக்கொண்டிருந்தார். அவள் சலனம் இல்லாமல் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். “இளவரசி, மாலை மாப்பிள்ளை நம் வீட்டுக்கு வருகிறார். ரெடியாக இரு...” என்று கூறிவிட்டு அறையை விட்டு மனைவியிடம் வருகிறார்.

இளவரசி சற்றுத் தாமதித்து அறைவாசலுக்கு ஓடி வருகிறாள். திரும்பிப் பார்த்தவர் “வேறு யாருமில்லை... கேசவன்தான்” என்று கூறிவிட்டு நடக்கிறார் அவர். புத்தகம் எங்கோ போய் விழ கட்டிலில் ‘தொப்’பென்று விழுகிறாள் இளவரசி.

‘அப்பா என்றால் அப்பாதான்’ என்று ஆனந்திக்கிறது அவள் உள்ளம்.

□

உள்ளூர் இலுட்டேனை!

22

“என்ன பிள்ள கன நாளாய் அந்தப் பக்கம் காணல்ல... இப்ப தாயம் விளையாடவும் வாறதில்ல” என்றவாறு பக்கத்து வீட்டு அக்கா வேலிக்குள்ளால் புகுந்து கொண்டு வந்தாள்.

அந்த வீட்டுக்குப் புதிசாகக் குடி வந்ததில் இருந்து ஜமுனா முதன் முதல் பழக்கம் பிடித்தது அந்தப் பக்கத்து வீட்டு அக்காவைத்தான். அங்கு செல்ல ஏற்படுத்திக் கொண்ட வழியே வேலியில் இருந்த ஓட்டை. மதியம் சாப்பிட்ட பின்னர் அக்கம்பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் எல்லாம் கூடுமிடம் தான் அவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில்

இருக்கும் பாரிய கறுத்தக் கொழும்பான் மாமர நிழல். வெயில் விழாமல் நிழல் தரும் மரம் அது. அதன் அடியில் அரட்டை அடிப்பதும் தாயம் விளையாடுவதும்தான் அங்கு கூடும் பெண்களின் வேலை.

சில நாட்களாக ஜமுனா செல்லாததிலே என்னவோ ஏதோ என்று விசாரிக்க வந்துவிட்டா பக்கத்துவீட்டு அக்கா. அவளுக்கு மனதில் ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டிருந்தது. அதையும் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமே!

“வாங்கக்கா வாங்க, இருங்க” என்றாள் ஜமுனா வாயெல்லாம் பல்லாக. “இருங்க இவருக்கு தேத்தண்ணி போடுறன். போட்டுக்கொடுத்திட்டு வாறன். எங்க நேரம். நீங்களும் பாக்கிறீங்களே. வீட்டு வேலையும் பிள்ளைகளின் வேலையும் செய்யத்தான் நேரம் சரியாக இருக்கிறது. களைப்பில மத்தியானம் கொஞ்சம் படுக்கிறநான்...” என்று கதைத்துக்கொண்டே தேநீர் ஊற்றினாள்.

பக்கத்து வீட்டு அக்கா பின் விராந்தையில் பாயில் அமர்ந்து இருந்தாள். குசினிக்குள் இருந்தபடியே பேச இது வசதியாக இருந்தது.

“காஞ்சனா! காயத்திரி! இஞ்ச வாங்க ரீ குடியுங்க” என்று சத்தம் போட்டவள், “இந்தாங்கக்கா குடியுங்க!” என்று கூறியபடி ரீயுடன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். பிள்ளைகள் இரண்டும் ஓடிவந்து ரீ குடித்தனர்.

“அப்பாவுக்கும் எடுத்துக்கொண்டு கொடு காஞ்சனா. அப்பாவுக்கு ஊத்தி வைத்திருக்கிறேன்” என்று அவள் கூறினாள்.

கணவன் குடிக்கமாட்டான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். கடந்த ஆறுமாத காலமாக அவளும் சாப்பாடு எடுத்துவைக்கிறாள். அவன் சாப்பிடுவதே இல்லை. தேநீர் ஊற்றிக் கொடுக்கிறாள். அவன் குடிப்பதே இல்லை. அப்படியே ஆறிப்போய் இருக்கும். என்றாலும் என்றாவது ஒருநாள் அவன் மனம் மாறும் என்றொரு நப்பாசை. குடித்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அது தன் கடமை. அதிலிருந்து மாறு

பட்டு அது வேறு ஏதும் விபரீதங்களை ஏற்படுத்தக்கூடாது என்றொரு எண்ணம் வேறு.

காஞ்சனா ஆறுவயதுக் குழந்தை. தகப்பனுக்குத் தேநீரை எடுத்துச் சென்றாள். முன்னால் பூந்தோட்டத்திற்கு தண்ணீர் ஊற்றிய பின்னர் களைத்துப் போய் இருந்தான் தேவன்.

“இந்தாங்கப்பா தேத்தண்ணி.”

“இல்ல மகள் எனக்கு வேணாம். நான் தண்ணீர் குடிச்சிட்டன்.”

“தேத்தண்ணி குடிக்கலையே. இதக்குடியுங்க...” என்று குழந்தை அடம்பிடித்தது.

“வேணாம் மகள். கொம்மா நஞ்சு போட்டாலும் போடுவாள். கொண்டு போய் கொம்மாவிடமே கொடு” என்றான் தேவன்.

பின்கட்டில் வேறு யாருடனோ மனைவி பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அறியாது, குழந்தை இதைப் போய்ச் சொல்லும் என்பதையும் உணராது கூறிவிட்டு அமைதியாக இருந்தான்.

“ஏனம்மா அப்பா இப்படிச் சொல்லுறார்?” என்றாள் காஞ்சனா, தேநீருடன் திரும்பி வந்து.

“என்னவாம்?” என்றாள் ஜமுனா, குழந்தை என்ன சொல்லும் என்று அறியாது.

“நீங்க நஞ்சு போட்டுக் கொடுப்பீங்களாம், வேணாம் என்றவர்” என்றாள் காஞ்சனா.

பக்கத்து வீட்டு அக்காவைப் பார்த்த ஜமுனாவுக்கு முகம் வெளிறிவிட்டது.

“நீ கொண்டு போய் வைச்சிட்டு விளையாடு மகள் போ.....” என்றாள்.

“என்ன பிள்ள குடும்பத்தில் ஏதும் பிரச்சனையா? அதுதான் இப்ப அடிக்கடி சண்டை சச்சரவையும் ஏச்சுப் பேச்சையும் காணல்ல. சில நாள் பீங்கான் கோப்பைகளும் உடைஞ்சு சத்தம் கேட்டது. இப்ப ஒரே அமைதி” என்றாள்.

வீட்டிலே சண்டை சச்சரவு இருந்தால்தான் குடும்பம் ஒழுங்காக நடைபெறுகிறது என்று எண்ணும் — எதிர் பார்க்கும் பண்பு எப்படிப்பட்டது! அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும் என்ற தத்துவம் தந்த பாடமோ?

கேட்டதுதான் தாமதம் அக்காவின் தோளில் தலையை வைத்து விசும்பத் தொடங்கினாள் ஜமுனா.

“என்ன பிள்ள இது சின்னப்பிள்ளை மாதிரி?” என்று தடவிக் கொடுத்தாள்.

“இல்லக்கா உங்களிட்டச் சொன்னா என்ன. இவர் என்னோட ஆறு மாதமாகக் குடும்பமாக இருக்கல்ல. வீட்டு வேலைகள், தேவைகள் எல்லாம் கவனிக்கிறார். பிள்ளைகளை பாடசாலைக்குக் கொண்டுபோய் வாறார். இரவில மாமி வீட்டுக்குப் போயிடுவார்.”

“என்ன சொல்லுறாய்? எப்ப பார்த்தாலும் இஞ்ச தானே நிற்கிறார்.”

“எல்லாரும் பார்க்க அப்படித்தான். இரவு ஒன்பது பத்து மணிக்குப் போய்விடுவார். விடியவும் ஐந்து மணிக் கெல்லாம் வந்திடுவார். அப்ப எப்படி மற்றவங்களுக்குத் தெரியும். மாமியும் அவரைப் புத்தி சொல்லி அனுப்புறாவும் இல்ல...”

“அப்படி என்ன பிரச்சனை குடும்பத்திற்கு?”

“ஒருத்தருக்கும் தெரியாதக்கா. சத்தியமா யாரிட்டையும் சொல்லுறதில்லை எண்டாச் சொல்லுறன். அதுதான் நான் அங்கயும் வாறல்ல. வந்து கேட்டால் சொல்லவேண்டி வருமே!”

“நான் ஏன் பிள்ள சொல்லுறன்? உனக்கு விருப்பம் எண்டா சொல்லு, இல்லாட்டி விடு...”

“இல்லக்கா. எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சாப் பிறகு இந்த மனிசன் என்னக் கொண்டு போடும்...”

“நான் ஒருத்தரிட்டயும் சொல்லமாட்டன். நீ பயமில்லாமல் சொல்லு” என்றாள். அறியவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் இன்னும் மேலிட்டது.

“உங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ இவருடைய மச்சாள் சரோவை.”

“ரீச்சர் சரோதானே. தெரியாதா பின்ன?”

“ஆ... அந்தச் சரோதான். மூன்று வருஷத்துக்கு முந்தி அவளுடைய இளம் கணவன் வன்செயலில் மாண்டு போனானே, அதன்பிறகு இவள் அந்தக் கைக்குழந்தையோட தனியத்தானே இருந்து வாறாள். புருசனார் அவளுடைய வீடு கட்ட பலரிடமும் கடன்பட்டிருக்கிறார். காசு வைச்சுத்தா பின்ன நாங்களும் இந்த வீட்டைக் கட்டினநாங்கு எல்லோரும் கடன் கட்டைப் பட்டுக்கட்டுறதுதான். பின்னர் கொடுக்கிறதுதான்.

டிப்பாட்மென்டிடல் கடன் எடுத்துக் கொடுப்பம் என்று கேட்டு இருந்தவராம். அப்பதானே செத்தவர். வீணாகப் பழி சொல்லக்கூடாது. சரோ புருஷனை இழந்தாலும் நல்லா ஒழுக்கமாகத்தான் இருந்தவள். கடன் கஷ்டம் வந்ததும் ‘அத்தான் எனக்கு உதவி செய்யுங்க’ என்று இவரிடம் வந்தாள்.

இல்ல எண்டு சொல்ல ஏலாம இவரும் கொஞ்சம் காசு கொடுத்தவர். ஆனா அவளுடைய கடனுக்கு அது எங்கே காணப்போகுதென்று ‘பேங்’ல கடன் எடுத்துத் தாறன் என்றவர். அதுக்கு அடிக்கடி வந்து போய் திரிந்தாள். இவரும் போய் வந்து இருக்கிறார்.”

இவருக்கு ஆம்பிளப்பிள்ளை இல்லை எண்டு கவலை தானே. அவன் ஆனந்தை தூக்கிக் கொஞ்சிக்கொண்டு இருப்பார். அவன் சின்னப்பிள்ளை. எனக்கும் விருப்பம்தான். அவளுக்கும் வீட்டில் உதவி இல்லை எண்டு பக்கத்து வீட்டில் தான் விட்டுட்டு போறவள். இவர்தான் என்னிடம்

கேட்டார். “ஆனந்தை பள்ளிக்குப் போகும்போது இஞ்சு கொண்டு விட்டுட்டு திரும்பும்போது கூட்டிச் செல்ல சொல்லு வோமா?” என்று.

இவருக்கு ஆம்பிளப்பிள்ளை இல்லை என்ற கவலையும் தீரும், அவளுக்கும் உதவியாகவும் இருக்கும் எண்டு நான் மடச்சி ஓம் என்றநான்.

பொடியனை காலையில் பள்ளிக்குப் போகும்போது கொண்டு வந்துவிட்டால் பள்ளி முடிந்து போகும்போது. இரண்டு மணியளவில் வந்து கூட்டிப் போவாள். அதனி டையில் அவனுக்கு ராஜோபசாரம்தான் நடந்தது. குழந்தையின் விருப்பத்தில் செய்கிறார் என்று விட்டிட்டன். தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்குச் செய்யாத கடமைகளை எல்லாம் அவனுக்குச் செய்தார் என்றால் பாருங்களேன்.

சிலவேளையில் அவள் வாற நேரம் பொடியன் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கிவிடுவான். ‘பிறகு நான் கொண்டு வந்துவிடுறன்’ என்று கூறுவார். சாப்பிட்ட உடனே கடைக்குப் போறவர் ஆனந்துக்காகக் காத்திருந்து அவன் எழும்பியதும் வீட்டுக்குக் கொண்டு விட்டுட்டுப் போகத் தொடங்கினார். பிறகு எத்தனை மணிக்குக் கடைக்குப் போறார், பூட்டிட்டு வாறார் என்றெல்லாம் தெரியாது.

காலையில் மார்கற் போனால் அவளுக்கு ஒரு பேக். பிள்ளைகளுக்கு உடுப்பெடுக்கப் போனால் அவனுக்கு ஒரு சேட். பின்னேரம் வரும்போது வீட்டுக்கு ஏதும் வாங்கி வந்தால் அவர்களுக்கும் ஒரு பார்சல் கொண்டு போய் கொடுத்துவிட்டு வந்து சொல்லுவார். ஆனால் ஒன்று, எனக்குத் தெரியாமல் எதுவும் செய்யவில்லை. நான்தான் பேச்சி, வெளுத்ததெல்லாம் பால் எண்டுட்டு இருந்திட்டன்.”

“ஏன், என்ன நடந்தது...” என்றாள் ஆர்வமாக.

“ஒன்றுமில்லை. அவருக்கு சரோவின் எண்ணம், அவள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி ஏதாவது காரணத்துக்காகப் போக வேண்டும் என்ற நினைப்பு எப்போதும் மண்டைக்குள் வண்டு புகுந்ததுபோல் துருத்திக்கொண்டே இருந்தது போல.

அடிக்கடி என்னிடமும் அவளைப்பற்றி கதைக்கத் தொடங்கினார்...

நானும் இதைப் பெரிசாக எடுக்கல்ல. ஆனால் ஊராக்கள் ஒன்றிரெண்டாக கதைக்கத் தொடங்கத்தான் நானும் அவரிடம் கேட்க ஆரம்பித்தேன். 'சும்மா இருந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தானாம் ஆண்டி' என்ற கதையாகப் போயிற்று.

"ஏன் அடிக்கடி அங்க போய் வாரீங்க. தேவை ஏதும் என்றால் சரோ வருவாள்தானே. தேவையான உதவியைச் செய்யலாம். போறதை விட்டிடுங்க..." என்றேன்.

"ஏண்டி உனக்கும் என்னில கரவு வந்துவிட்டதா? நான் போய் வந்தா என்ன?" என்றார்.

"போய் வந்தா என்ன என்றா கேட்கிறீங்க... நீங்க அவளை வைச்ச இருக்கிறதாக ஊராக்கள் பேசறாங்க" என்றேன்.

"சரி, வைச்ச இருக்கிறாங்க என்றுதானே பேசறாங்க. அப்படியே வைச்சுட்டுப் போறன். அவளுக்கென்ன விதவையாக இருக்கிற வயதா? வேறொரு கல்யாணம் செய்துவைக்க வேணும் எண்டு நினைச்ச நான். நீ இப்படிச் சொன்ன மட்டும் இனி நான்தான் அவளை வைச்ச இருக்கப்போறன்" என்றார்.

அதற்குப் பிறகு எதற்கெடுத்தாலும் என்னோட சண்டையும் அடியும்தான். சாப்பிடக்குள்ள பேசினால் முதல் சும்மா கேட்டுட்டு இருந்தார். பிறகு சாப்பாட்டு பிளேட்டையே எறிந்து உடைத்துவிட்டு எழும்பிச் சென்றுவிடுவார்.

கடைசியாக என்னை அடிச்சி ஆக்கினைப்படுத்தி அவளை வைச்சிருக்க சம்மதம் கேட்டுவிட்டார். அதில் பகிடி என்னவென்றால் ஒருநாள் என்னையும் கூட்டிச்சென்று இந்த வீட்டில ஒரு அறையில் அவளையும் மகனையும் வந்து இருக்கும்படி என்னையே கேட்க வைத்ததுதான்.

அவள் சிரித்துக்கொண்டே தேநீர் தந்தாள் எங்கள் இருவருக்கும். நான் இதைக் கேட்டபோது, எனக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்றே தெரியவில்லை.

‘எத்தனை பேர் இரண்டு கல்யாணம் முடிக்கல்லயா? அதுவும் அக்காவையும் தங்கையையும் முடிச்சு ஒரே வீட்டில் வைச்ச குடும்பம் நடத்தல்லயா? இவளுக்கு என்ன குறை? இனி யார் இவளை மணம் முடிக்கப் போறார்கள்? நாமே கூட்டி வைத்துக்கொண்டால் என்ன?’ என்று எனக்கு முளைச் சலவை செய்துகொண்டிருந்த போதுதான் ஒரு நாள் அம்மா வீட்டுக்கு வந்தா.

நான் எல்லாவற்றையும் அம்மாவிடம் சொல்லி அழுதேன்.

அம்மா என்னைத்தான் பேசினா. இத்தனை நாளும் இதை இப்படியே வளர விட்டுவிட்டாயே? உன்னைப் போல் பைத்தியம் யார் இருக்கா? ஒரு பெண் தன் கணவனை “சாகக் கொடுத்தாலும் போகக் கொடுக்கமாட்டாள்” என்று சொல்லுவாங்க. நீங்க ஆரம்பத்தில பாவம் பார்த்ததுதான் விட்ட பிழை. இதெல்லாம் காதோடு காதாகச் செய்யிற வேலை. நான் அடுத்த கிழமை இதற்குச் செய்யிறன் வேலை...” என்றா அம்மா.

“என்னம்மா செய்யப் போறியள்?” என்றேன்.

“செய்யிறதைச் செய்யிறன். இனி எண்டாலும் நான் சொல்லுறபடி செய்” என்றா அம்மா.

அடுத்த கிழமை அம்மா இவர் அவளை மறக்கிறதுக்கு மருந்து ஒதிக்கொண்டு வந்து தந்தா, சாப்பாட்டிலயும் தேத்தண்ணியிலயும் போட்டுக் கொடுக்கும்படி. நானும் போட்டுக் கொடுத்தன். அம்மா வைத்தியரிடம் போய் வந்ததை இவரிடம் யாரோ சொல்லி இருக்கிறார்கள். இது எனக்குத் தெரியாது. தெரியாமல் நானும் மருந்தப் போட்டுக் கொடுத்திட்டன். தேத்தண்ணியைக் குடிச்சுட்டார் என்று இருக்க அவர் ஊத்திப்போட்டு இருந்திருக்கிறார். சாப்பாட்டைக் கொடுக்க, என்னையும் சாப்பிடச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்.

நான் சாப்பிட்டுவிட்டன் என்று கூற, நான் சாப்பிட்ட பிறகு தானே நீ சாப்பிடுறீ? இண்டைக்கு என்னோடு சாப்பிட வேண்டும் என்றார். நானும் மறுத்துவிட்டேன்.

“நீ மருந்து போட்டுத் தந்து நான் சாகவேணும். இல்லாட்டி பைத்தியமாகத் திரியவேணும் எண்ட எண்ணமா? உனக்குத் தெரியாதா வாத்தி ஒருவன் மருந்து போட்டு பைத்தியமாகி ரோட்டில ஓடித்திரிஞ்சது? நானும் அப்படித் திரியவேண்டும் என்று எண்ணிய நீ எப்படிப்பட்ட ராட்சசி. இப்படிப்பட்ட நீ நஞ்சும் போட்டு என்னைக் கொல்லுவாய். உனக்கு நான் கணவனாக இருக்கமாட்டன். அவளை நான் மறக்க வேணுமெண்டா நீ தகுந்தபடி சொல்லி இருக்கலாம். இனி எனக்கு நீயும் வேண்டாம், அவளும் வேண்டாம். உனது புருஷனும் செத்திட்டான் என்று எண்ணிக் கொள். இனி நான் உண்ட பிள்ளைகளுக்கு ‘அப்பன் மட்டும்தான்’ என்று சொல்லிச் சொல்லி அடிச்ச கோப்பைகளை ஆறு மாதத்திற்கு முன்பு உடைத்து பிடிச்சதுதான் கடைசிச் சண்டை.

அதோட அவருடைய படுக்கை தாய் வீட்டில்தான். பேசுவது கதைப்பது எல்லாம் பிள்ளைகளோடத்தான். எல்லாம் செய்வார். வாங்கித் தருவார். எனக்கு ஒரு குறையும் இல்ல, புருஷன் என்றதைத் தவிர. நாங்க குடும்பமாக இருந்து ஆறுமாதத்துக்கு மேலே. அவருக்கு இருந்த ஆம்பிளப் பிள்ளை ஆசையும் போய்விட்டது. நான் என்ன செய்யிறது என்று தெரியாமத் தவிச்சக் கிட்டிருக்கேன்.

எண்ட புருஷன் எனக்கு மட்டும்தான் இருக்க வேண்டும் என்று பாதுகாக்கப் போய் இருந்ததையும் இழந்து நிற்கிறேன். சரோ புருஷனை இழந்தவள். நினைச்சால் வேறு கல்யாணம் முடிக்கலாம். ஆனால் நான்... பாத்தீங்களா அக்கா எண்ட நிலைமையை?

நான் பாவி. இப்ப புருஷன் இருந்தும் இல்லாமல் இருக்கிறன். சில புருஷன்மார் காலத்துக்குக் காலம் இப்படிப் பிழை செய்யிறதுதான். அதைப் பொறுத்துக்கொண்டால் புருஷன் புருஷனாகவே இருப்பான். இல்லாட்டி புருஷன்

சண்டாளனாக மாறிவிடுவான் என்பதை இப்போது புரிந்து விட்டேன். காலமும் நேரமும் வர அவர்களாகவே திருந்தி விடுவார்கள். தங்கள் தவறை உணர்ந்துவிடுவார்கள். பெண்களால் அதுவரைக்கும் பொறுக்க முடியாதுதான். பொறுக்க முடியாவிட்டால் எண்ட கெதிதான் எல்லாருக்கும் ஏற்படும்.

அவருடைய மனம் மாற இறைவனை வேண்டித் தவம் இருக்க மட்டும்தான் என்னால் முடியும். மனம் மாறுவதும் இல்லாததும் இனி இறைவன் செயல் என்று விட்டு விட்டேன்” என்று கூறி முடித்தாள் ஜமுனா, இருந்த கணவனையும் இழந்த துக்கத்தோடு.

பக்கத்து வீட்டில் இருந்து அழைப்பு வந்தது அக்காவுக்கு.

“நான் வாறன். கவலைப்படாதே. மனதைத் தளர விடாமல் இரு. எல்லாம் சரிவரும்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்றாள் அவள்.

□

என்னை செய்வோமோ தெரியுமா

23

அந்த வீடு அமர்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் இரண்டு நாளில் அந்த வீட்டில் பெண்பார்க்க வரப்போகிறார்கள். பெண்பிடித்து விட்டதென்றால் நிச்சய தார்த்தம்; விரைவில் திருமணமும் நடைபெற ஏற்பாடாகி இருந்தது.

அதனால் எல்லாவற்றிற்கும் ஏற்றாற்போல் வீட்டைத் திருத்தி பெயின்ற பண்ணி அலங்காரம் பண்ண ஏற்பாடாகி இருந்தது. அதற்கெனச் சிலர் ஈடுபட்டிருந்தனர். நெருங்கிய உறவினர் வந்து கூடுவது வழக்கமாக இருந்தது. அவர்களது பிள்ளைகளின் கும்மாளத்தைக் கேட்கவே வேண்டாம்.

என்னென்ன பலகாரம் செய்வது? பெண்ணுக்கு எப்படி அலங்காரம் செய்வது? என்றெல்லாம் பெண்கள் கூடித் திட்டம் போட்டனர். இப்போதே செய்து வைக்கக்கூடிய வற்றைச் சிலர் ஒரு பக்கமாக இருந்து செய்துகொண்டிருந்தனர். வீடு இப்போதே கல்யாண வீடுபோல் களைகட்டி இருந்தது.

இராமனுக்கு இரண்டு பெண்கள், ஒன்று மங்களா மூத்தவள். மற்றது மஞ்சளா இளையவள். இருவருக்குமிடையே இரண்டு வருட இடைவெளி இருந்தது. ஆனால் அந்த வித்தியாசம் மஞ்ச 'பெரிசாகும்' வரைதான் தெரிந்தது. மஞ்ச பெரிசாகியதும் மாயன் என்ன மாயம் செய்தானோ தெரியாது, அழகியாய் உருண்டு திரண்ட அவயவங்களுடன் வளர்ச்சியடைந்தாள். இப்போது பார்ப்பவர்கள் இரட்டைப் பிள்ளைகளா என்று கேட்கும் அளவுக்கு இருவர் வளர்ச்சியும் ஒற்றுமையும் நிறமும் இருந்தது. அழகில் மட்டும் மஞ்ச மங்களாவைவிட ஒருபடி மேலே நின்றிருந்தாள். மஞ்சவின் இடதுபக்கம் காதுக்குக் கீழே ஒரு மச்சமும் இருந்தது. இந்த வித்தியாசங்களும் இல்லை என்றால் அக்கா தங்கையை அடையாளம் காண்பது அரிதாக இருக்கும்.

இராமனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. மூத்தவளைப் பெண்பார்க்க வருபவர்கள் எல்லாம் இளையவளையே கேட்டுச் சென்றார்கள். மூத்தவளுக்கு செய்யாமல் இளையவளைக் கட்டிக்கொடுக்க அவருக்கு மனம் வரவில்லை. இதனால் கவலை அவரிடம் நிரந்தரமாகக் குடி கொண்டு விட்டது. இப்போது எப்படியும் இந்தச் சம்பந்தத்தை முடித்து விட வேண்டும் என்று தீர்மானமாக இருந்தார்.

அதனாலே எல்லா ஏற்பாடுகளிலும் தீவிரமாக இருந்தார். அதனால் வீடு களைகட்டி மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தரகரும் இதற்கு ஒத்துழைப்பதாகக் கூறியிருப்பதில் நம்பிக்கை இருந்தது. வேறென்ன வேண்டும்?

அன்று மாலையாகிவிட்டது. பெண் பார்க்க இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் வர இருக்கிறார்கள். மங்களா முழுகி தலையை ஈரம் துவட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவளை அலங்கரித்துவிட மூன்று பெண்கள் அறையில் காத்திருந்து கதைபேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

சடுதியாக அறைக்குள் வந்த இராமன், “மங்களா இங்கே வா. நீ அறைக்குள் இருந்துகொள். வெளியே வரவேண்டாம். நீங்கள் மஞ்சவை உடுத்தி அனுப்புங்கள். மூச். ஒருத்தரும் ஒன்றும் பேசக்கூடாது” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினார்.

அவர் சொன்னதுபோல் எல்லாம் நடந்தேறின. வந்தவர்கள் பெண்ணைப் பார்த்தார்கள். சம்மதம் சொன்னார்கள். நிச்சயதார்த்தம் உடனே முடித்து வெற்றிலை பாக்கு மாற்றிக்கொண்டார்கள். திருமணத்திற்கு நாளும் மிக அண்மையிலேயே குறித்தாயிற்று. அடுத்த வருடம் மற்றப் பிள்ளைக்கும் திருமணம் செய்யவே இந்த அவசர ஏற்பாடு என்றார் இராமன். மாப்பிள்ளைக்கு மட்டும் அவசரம் இல்லையா? அவரும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

இதை எதிர்பார்த்துத்தானே இராமன் வீட்டில் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துகொண்டிருந்தார். அதன்படி அவர் காரியமாற்றினார். ஆனால் வீட்டில் இராமனைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் மடியில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். என்ன நடக்குமோ என்ற பயம் இருந்து கொண்டிருந்தது.

திருமண நாளும் வந்தது.

மணமகள் வீட்டிலேயே திருமணம் நடக்க ஏற்பாடு. ஐயர் மாப்பிள்ளையை வைத்து கிரியைகளை ஆரம்பித்து இருந்தார். ஓமம் வளர்த்து கிரியைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. மாப்பிள்ளைக்குரியவை முடிந்ததும் ‘பெண்ணைக் கூப்பிடுங்கோ’ என்றார் ஐயர்.

பெண்ணும் வந்து அமர்ந்துவிட்டாள். ஐயர் பெண்ணுக்குக் காப்புக் கட்டி அந்தக் கிரியைகளையும் நடத்தி முடித்து தாலி கட்டுவதற்குரியவற்றைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

திடீரென பெண்ணின் பக்கம் திரும்பிய மாப்பிள்ளை எழுந்து நின்றுகொண்டார். மண்டபத்தில் கசமுசா என்று பேச்சுக்கள். “இருங்கோ இதோ முடித்துவிடுகிறேன்” என்றார் ஐயர்.

முன்னால் இருந்த தகப்பனிடம் வந்து விஷயத்தைச் சொன்னார் மாப்பிள்ளை. அதற்கிடையில் தாயும் வந்து விஷயத்தை அறிந்து பெண்ணிடம் அம்புபோல் சென்று அவளது முகத்தை முடி இருந்த “மொக்காட்டை”த் திறந்து விட்டார்.

“எங்களுக்குக் காட்டிய பெண் இது இல்ல. ஏமாற்றி வேறு பெண்ணைக் காட்டி இருக்கிறார்கள். இந்தக் கல்யாணம் நடக்காது” என்று சத்தமிட்டார் மாப்பிள்ளையின் தகப்பன். தாய் இன்னுமொருபடி மேலே. வந்திருந்தவர்கள் எல்லாம் எழுந்து நின்றுவிட்டார்கள். கசாமுசா என்று எங்கும் பேச்சு நடந்தது.

மந்திரம் நின்றுவிட்டது. மங்கள மேளம் நின்று விட்டது. வெளியே பாடிய ஒலிபெருக்கியும் ஓய்ந்தது.

தரகரும் பெண்ணின் தகப்பனும் சமாதானம் சொன்னார்கள். “பெண்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரித்தான். நீங்கள் வந்த அன்று இவளுக்குச் சுகமில்லை. அதனால் உங்களை ஏமாற்றக்கூடாது என்று அவளைக் காட்டினோம் வேறு எந்தக் கெட்ட எண்ணமும் இருக்கவில்லை” என்று வாதாடினார்.

கெஞ்சிப் பார்த்தனர்.

இறுதியில் மாப்பிள்ளை விரும்பினால் சரி என்றனர். மாப்பிள்ளையோ “எனக்கு அந்தப் பெண்தான் வேண்டும்” என்று ஒற்றைக் காலில் நின்றார்.

மாற்றம் ஏற்படவில்லை. எல்லோரும் வெளியேறினர். உடனே பொலிஸ் நிலையத்திற்கு கேஸ் சென்றது. அவர்களாலும் இருவரையும் சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை. இறுதியில் பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு இருபத்தி ஐந்து ஆயிரம் நஷ்டஈடு கட்டவேண்டும் என்று தீர்ப்பாயிற்று.

கூட்டம் கலைந்தது.

(இத்துடன் கதை முடியவில்லை. முடிவை வேறு விதமாகப் பார்ப்போம். அதற்கு மாப்பிள்ளையின் விருப்பத்திற்குச் செல்வோம்)

பெண்ணின் தகப்பனார் கெஞ்சியதில் மாப்பிள்ளை சற்று மனம் இளகினார்.

“ஐம்பது ஆயிரம் கூடுதலாக சீதனம் பெற்றுத் தருகிறேன். முகூர்த்தத்தைத் தவறவிடாதீர்கள்” என்ற தரகரின் ஆசை வார்த்தை வேறு.

மாப்பிள்ளை ஏதோ திட்டத்துடன் மணவறையில் போய் அமர எல்லோரும் ‘கப்சிப்’ என்று அமர்ந்துவிட்டனர்.

தாலி கட்டப்பட்டு திருமணம் நிறைவேறியது. பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டாரை எண்ணிப் பெருமிதப் பட்டனர். அதுவரை ஒளிந்து இருந்த மஞ்ச இப்போது வெளியே வரத் தொடங்கினாள். வீடு மீண்டும் கலகலப் பாகியது.

விழா விமரிசையாக மூன்று நாட்கள் நடந்தேறியது.

தான் பார்த்த மாப்பிள்ளையை அக்கா கட்டிக் கொண்டாலும் அவளுக்கும் அத்தான்தானே அவர். அவருடன் அக்காவுடன் சேர்ந்து பகிடி சேட்டை பண்ணினாள் மஞ்ச.

மங்களாவுக்கு இப்படி ஒரு வாழ்வு அமைந்ததில் பரம திருப்தி.

அடுத்த வருடத்தில் இருந்து இராமன் மஞ்சவுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கத் தொடங்கினார். அவளுடைய அழகுக்குத்தான் எளிதான மாப்பிள்ளை பார்த்துவிடலாமே என்று ‘சிம்பிளாக்’ எடுத்துக்கொண்டார். ஆனால் ஏற்கனவே பெண் பார்க்க வந்து இவளைக் கேட்டவர்கள் சிலர் வேறு மணம் முடித்துவிட்டார்கள். சிலரோ அந்தப் பக்கம் பார்க்கவும் மறுத்துவிட்டார்கள்.

சிலர் பேச்சுவார்த்தை அந்தா - இந்தா என்று முற்றுப் பெற இருந்த வேளை தட்டுப்பட்டது. ஏன், என்ன காரணம் என்று விளங்கவில்லை. இராமன் கலங்கத் தொடங்கினார். “என்ன... அவளுக்கு அழகுக்கு அழகு, பணத்திற்குப் பணம் இருக்கிறது. ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடிப் பிடிக்க முடிய வில்லை!” என்பதுதான் அந்தக் கவலை.

மாப்பிள்ளையிடமும் சொல்லிப் பார்த்தார், “தம்பி உங்களோட வேலை பார்க்கும் யாரை என்றாலும் கேட்டுப் பார்க்கலாமே!” என்று.

“நானும் முயற்சிக்கிறேன்” என்றான் அவன்.

இதற்கிடையில் மங்களாவுக்கு இரண்டாவது குழந்தையும் பிறந்துவிட்டது. அதற்கு உதவியாக மஞ்சு, மங்களா வீட்டில் வந்து நின்றிருந்தாள். சிலநாட்களில் மாமன் மாமி சென்று விட்டனர். மஞ்சு மட்டுமே நின்றிருந்தாள் மங்களாவுக்கு இது சிசேறியனில் பிறந்திருந்ததால் அவள் படுக்கையிலே கிடந்தாள். மஞ்சுவே அத்தானைக் கவனித்துக் கொண்டாள்.

அத்தானின் கைச்சேட்டைகள் அவளுக்குக் கிளு கிளுப்பை மூட்டின. அப்பாவி மங்களா அறியாமல் தனது திட்டத்தைச் செயல்படுத்தினான் அவன்.

‘உன்னைக் காட்டியா உன்னை ஏமாற்றினார்கள்? உன்னை ஒருவரும் மணக்கமுடியாமல் செய்ததும் நான்! உன்னை அடையப் போவதும் நானே! இப்போது என்ன செய்யப் போகிறார் மாமா என்று பார்ப்போம். வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்தில் உண்டு என்று காட்டுகிறேன். உன்னை அடையவேண்டும் என்ற ஆசையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை, அடைந்தே தீர்த்துக் கொள்கின்றேன்’ என்று மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டான்.

மங்களா ஒரு மாதமாகப் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தது அவனுக்கு வசதியாகப் போய்விட்டது. அவர்களின் சிரிப்பையும் பேச்சையும், பகிடியையும், பேபியை விளையாட்டுக் காட்டுவதையும் அவள் பார்த்தும் கேட்டும் கொண்டு தான் இருந்தாள்.

அவள் சந்தேகப்படவில்லை. இந்த மூன்று வருடமாகத் தான் அவர்கள் பழகிவருகிறார்களே. எந்தக் களங்கத்தையும் அவள் காணவில்லையே. அப்படி ஏதும் கண்டிருந்தால்லோ அவள் சந்தேகப்பட?

இப்படியான அப்பாவிகள் தங்கள் கணவனின் மீதுள்ள அபார நம்பிக்கையினால் பல சந்தர்ப்பங்களைத் தாங்களே ஏற்படுத்திக்கொடுப்பதை அறிவதில்லை.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அவன் பயன்படுத்திக் கொண்டான். அவள் அடங்கிப் போனதும் அக்காவுக்குச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தவில்லை.

அவள் சுகமாகி எழுந்து நடமாடத் தொடங்கியதும் மஞ்சு வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

மீண்டும் தாயும் தகப்பனும் மஞ்சுவைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து அழுதபோதுதான் மங்களாவுக்கு அத்தானின் சுயரூபம் தெரிந்தது. இனி மூடி மறைக்கமுடியாதே! வயிற்றிலே வாரிசு வளர்கிறதே!

அத்தான் ஏமாற்றவில்லை. தங்களை வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டார் என்பது மட்டும் அவளுக்கு விளங்கியது.

அழுது என்ன பயன். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மங்களா சொன்னாள்:

“மஞ்சு, நான் வாழ்ந்துவிட்டேன். இனி நீ அத்தானுடன் வாழவேண்டியவள். நீ இங்கேயே இரு. நான் குழந்தைகளுடன் வீட்டுக்குப் போகிறேன். தயவுசெய்து எக்காரணம் கொண்டும் அவர் என் கண்ணில் படும்படி வீட்டுப் பக்கம் அழைத்து வந்துவிடாதே! அவர் இனி உனக்குக் கணவர்!”

“அக்கா...” என்றாள் மஞ்சு.

“ஆமாம்! அவர் செய்த துரோகத்தை என்னால் மறக்க முடியாது. அவரைக் கண்டால் என்ன செய்வேனோ எனக்கே தெரியாது. இப்போது உனக்காக விட்டுவிட்டுப் போகிறேன்” என்று தாய் தந்தையுடன் புறப்பட்டாள் மங்களா.

மஞ்சு அழுதுகொண்டு நிற்கிறாள்.

அவளுக்கு தண்டனையா இது?

அக்காவுக்காக அப்பாவுடன் ஒத்துழைத்ததற்குப் பரிசா?

“என்ன செய்வேனோ தெரியாது” என்ற மங்களா நடந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

□

இருந்தாள். எதையும் யோசிக்க அவகாசம் இல்லை. உயிர் தப்பினால் போதும் என்று ஒடிவந்தவன் வந்தவன்தான்.

ஊரில் நிலைமை சுமுகமாகவில்லை என்று தொடர்ந்த கடிதங்களும், கொழும்பில் மற்றவர்கள் வெளிநாடு செல்வதற்கு நடைபெறும் கெடுபிடிகளையும் அவதானித்ததில் தானும் போனால் என்ன? என்ற எண்ணம் உயிர்ப்புவிட்டது. வீட்டில் இருந்தும் சம்மதம் கிடைக்க, இருப்பதை விற்றுச் சுட்டு வெளிநாடு சென்றுவிட்டான் ரவி.

இப்போது கனடாவுக்குச் சென்று மூன்று வருடங்களாகிவிட்டன. சுபாவை 'இந்தா எடுக்கிறேன்' 'இதோ எடுக்கிறேன்' என்று சொல்லியே இரண்டு வருடங்களாகி விட்டன. ஆனால் அவள் செல்வதாகக் காணோம். குழந்தை பிறந்து இரண்டு வருடத்திற்கு மேலாகியும் அவள் தகப்பனைக் காணவில்லை. அப்பனும் பிள்ளையைப் படத்திலே பார்த்தது தான்.

இப்போது கணவனுடன் ரெலிபோன் பேசுவென கொழும்புக்கு வந்தவள் கொழும்பில் சொந்தக்காரர் வீட்டில் தங்கி இருக்கிறாள். உடனே செல்ல வேண்டும் என்பதற்காக குழந்தை சோபாவையும் விட்டுவிட்டுத்தான் வந்திருந்தாள். ஆனால் அறுமாதமாகப் போகிறது, இன்னும் வீட்டுக்குச் செல்ல முடியவில்லை.

போக்குவரத்து என்ன அவ்வளவு இலேசான காரியமா? எத்தனையோ பாதைகள் மாறி மாறி — 'இலங்கையில் இனப் பிரச்சனை இல்லை' என்பது போல் இல்லாத பாதை — தடை செய்யப்பட்ட பாதை வழியாக வந்து சேர்ந்துவிட்டாள். போகும்போது அந்தப் பாதை இருக்குமோ, இல்லை இல்லாமலே போய்விடுமா? என்பதற்கு எவரும் உத்தரவாதம் தர முடியாதநிலை. சென்று சேர்வதும், உயிரைப் பாதுகாப்பதும் அவரவர் சாதகத்தில் இருக்கும் கிரக நிலையைப் பொறுத்தது.

ஆண்டவன் காப்பாற்றுவாராக!

வந்த புதிதில் கிழமைக்கு ஒருதரம் ரவி ஃபோன் எடுப்பான். படிப்படியாக இப்போது இரு கிழமைக்கு ஒரு

தரம் என்று இருந்தது. அதுவும் இப்போது இல்லாமல் இருந்து ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் இப்போது வந்திருக்கிறது. அந்தச் சந்தோசத்தில் சுபா பேச ஓடியிருப்பாள் என்று நீங்கள் எண்ணி இருந்தால் தவறு. அவள் சென்றதெல்லாம் அழுது புலம்பத்தான்.

அந்த வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் பழக்கமாகி விட்டது, சுபா வந்து ரெலிபோன் எடுத்தால் அழுவாள் என்று. அது மட்டுமின்றி, அவள் கணவனுடன் கதைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஹோலில் ஒருவரும் இருக்காமல் எழுந்து சென்று விடுவார்கள்.

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. வீட்டில் பெரியவர்கள் யாரையும் காணோம். வந்து கூறிய பிள்ளையும் வீதியில் விளையாடும் பிள்ளைகளைப் புதினம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

ஓடி வந்தவள் ரெலிபோன் எடுத்த வேகத்திலே, கண்ணீரும் ஓடிவந்து இமைகளை முட்டி மோதிக்கொண்டு மடைதிறந்து கொண்டது. அழுதழுது பேசத் தொடங்கினாள்.

“என்ன குஞ்சு இத்தனை நாளாகக் கோல் எடுக்கல்ல. நான் என்னவோ ஏதோ என்று பயந்து விட்டேன்...”

“.....”

“ஓ... நான் கேள்விப்பட்டது சரிதான். நீங்க அதிகமாகக் குடிக்கிறதாகவும் அடிக்கடி ஆஸ்பத்திரியில் போய்ப் படுப்பதாகவும் அறிந்தேன். ஏன் உங்களுக்கு இந்த வேலை? இஞ்ச ஒரு பெண்டாட்டியும் பிள்ளையும் இருக்கிறதை மறந்திட்டீங்களா? இதுக்குத்தான் என்னை கெதியாக எடுக்கச் சொல்கிறேன்...”

“.....”

“ஓம், எனக்குத் தெரியும். நீங்க இல்லாமல் நான் படுற பாடு. அதுபோல நீங்களும் கஷ்டப்படுவீங்க என்று எனக்குத் தெரியும். கல்யாணம் முடித்து மூன்று மாதம் கூட ஒன்றாக நாம் இருக்கவில்லையே. அந்தத் தவிப்பு இருக்காதா பின்ன?

என்னக் கெதியாக எடுங்க. நான் ஓடி வந்திருறன். உங்கட கவலையும் தீரும்..”

“.....”

“ஸ்பொன்சர், ஸ்பொன்சர், விசா என்றுதான் இத்தனை நாளாகச் சொல்றீங்க. நானும் வற்றிய குளத்தில வாடின கொக்காக இருக்கிறன். இன்னும் ஒண்டையும் காணல்ல..”

“உங்களுக்குப் பேப்பர் கிடைக்கப் பிந்தினதுக்கு நானா பழி! நான் உங்களைப் பிரிஞ்சு இருக்கிறதால படுற கஷ்டம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? நீங்க குடிச்சிட்டு கும்மாளம் அடிச்சிட்டு இருங்க. மனைவி மகளைப் பார்க்கவேணும், எடுக்கவேணும் எண்ட எண்ணம் இருந்தா காசு பணத்தைச் சேர்த்து வங்கியில போடுங்க. வீட்டை வாடகைக்கு எடுங்க. சாமான்களைத் தேடிவையுங்க. அப்பதானே விசா தருவாங்க..!”

“.....”

“நீங்க பொய் சொல்ல வேணாம். எனக்கு கொழும்பில இருந்தாலும் எல்லா விஷயமும் இஞ்ச அறியலாம். வீடு எடுத்தனீங்க என்றால் ரெலிபோன் வீட்டுக்கு இருக்கும். நீங்க ரெலிபோன் நம்பரும் இல்லாமல் இருக்கிறீங்க. நீங்க ரெலிபோன் எடுத்தால் கண்டுக்க வேண்டியதுதான். உங்களுக்கு நம்பர் இருந்தா நீங்க எடுக்காட்டியும் நான் என்றாலும் எடுப்பேன்!..”

“.....”

“உங்களுக்கென்ன, நீங்க சொல்வீங்க. நீங்க இல்லாமல் நான் படுற கஷ்டம் எனக்குத்தானே தெரியும். உங்களுக்கு குடியும் கும்மாளமும் தான்! மற்றவர்கள் சொல்வது உங்களுக்குத் தெரியுமா? சீவி முடிச்சு சிங்காரிச்சா ‘அவளுக்கென்ன புருஷன் கஷ்டப்பட இவள் இஞ்ச சொகுசா இருக்கிறாள். யாரையும் பிடிச்சுட்டாளோ’ என்று சொல்லுவாங்க. உங்களைப் பற்றிய கவலையில் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு இருந்தால் வேறுவிதமாகப் பேசறாங்க. ‘அவன் இவளைத் தள்ளிவிட்டு வேறு யாரையும் அங்க பார்த்துவிட்டானாக்கும். பாவம், இனி அதோ கதிதான்’

என்று. இப்படி எதற்கும் தப்ப முடியாமல் இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாக இருக்கிறேன் நான்...”

“.....”

“என்னடா குஞ்சு சொல்றீங்க... கல்யாணம் செய்யாமல் இருந்தால் எனது உணர்வுகள் தூண்டப்படாமலே இருந்து இருக்கும். இப்போது தூண்டிய உணர்ச்சிகள் அனுபவிக்க முடியவும் இல்லை. என்னைத் தூங்கவும் விடுவதில்லை. எண்ட குழந்தையும் இல்லாட்டி நான் எப்பவோ பைத்தியமாகி இருப்பேன். நீங்களும் குழந்தைகளை ஏமாற்றுவது போல் என்னை ஏமாற்றிக் கொண்டு வருகிறீர்கள். நானும் இன்று நாளை என்று நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்க ஓரிடம் நான் ஓரிடம், பிள்ளை ஓரிடமாக நமது நிலையை எண்ண தாங்க முடியவில்லை...”

“.....”

“அடுத்த கிழமை கோல் எடுங்க. நான் உங்களுடன் கதைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போகப்போறேன். போய் பிள்ளையைப் பார்க்கவேண்டும். அவள் ஏங்கிப் போவாள். நீங்க எடுக்கிற நேரம் நான் பைத்தியமாகாமல் இருந்தால் வந்துசேர்வன். இல்லாட்டி பிள்ளையை எண்டாலும் எடுத்திடுங்க...”

“.....”

“நீங்க என்ன சொல்லியும் என்ன? எனக்கும் ஆசை தான். ஓடோடி வந்து நம்முடைய குழந்தையை உங்களுடைய கண்களில் ஒற்றினால் போதும். நான் இதுவரை வாழ்ந்த தற்கு அர்த்தம் இருக்கும். என்ன செய்வீங்களோ ஏது செய்வீங்களோ எனக்குத் தெரியாது. இன்னும் ஒண்ணு இரண்டு மாதத்தில என்னை எடுக்கவேணும்.”

“.....”

“உங்களோட பேசும்பொழுது என்னென்னமோ ஆகிறேன் நான். ஆனால் அதற்கு வடிகால் இல்லையே. நீங்கள் இல்லாமல் நான் என்ன செய்யமுடியும்? என்னென்னமோ

ஆகிறேன் என்றது தெரியுது என்றால் உடனே எடுத்து எனது விரகதாபத்தைத் தீருங்களன்.”

“.....”

“நேரம் முடிந்து விட்டது என்று மட்டும் சொல்லுங்க. ஏன் இன்னம் கொஞ்சம் நேரம் சேர்த்து ‘புக்’ பண்ணி யிருந்தால் என்னவாம்? எனது வாழ்க்கையே இந்த ரெலி போன் பேச்சிலேதானே! அறியாமலா இப்படி அவசரப் படுத்துறீங்க. ஹலோ- ஹலோ- ஒரு சத்தத்தையும் காணல்ல-” என்று கூறி முடித்தாள்.

பேசிக்கொண்டிருக்க கண்கள் நீரைப் பொழிந்த வண்ணம் இருந்தன. அழுதழுது அவள் பேசியது அவனது நெஞ்சைத் தொட்டு இருக்கத்தானே வேண்டும்! இல்லா விட்டால் அவனென்ன மனிதனா? இனியாவது விரைவில் அவளை எடுக்க நடவடிக்கை எடுப்பான் என்று நம்புவோம்.

கண்களைத் துடைத்துவிட்டு வெளியேறினாள் சுபா.

□

கனவு கண்ணுல் உள்தீர்க்கை

25

“ஏயார்போட்” டிலிருந்து வந்த அந்த பஸ்ஸினுள் ஏறினேன். பஸ் நிரம்பி இருந்தது. என்றாலும் அவருக்குப் பக்கத்தில் ஒருவரும் இருக்கவில்லை. அவர் ‘டீசென்டாக’ உடுத்தி ‘டையூம் கட்டி’ இருந்தார். பக்கத்தில் அழகான பேக் ஒன்று இருந்தது. தலையில் விழுந்து இருந்த வழக்கை, உச்சி திரும்பி மாலையாகிவிட்ட அவரது வயதைக் காட்டிற்று. கண்ணாடி மட்டும் அணியவில்லை.

அவர் முகத்தில் வெருட்சியும் பயமும் அடங்கிய ஒரு பரபரப்பு தெரிந்தது. இதுதானோ என்னவோ அவர் பக்கத்தில் யாரும் அமர

வில்லை போலும். அவர் யாராயிருந்தாலும் எனக்கென்ன? நானும் பஸ்ஸில் காசு கொடுத்துப் பயணம் செல்பவன் தானே? முன்னேறி அவர் பக்கத்தில் சென்று அமர்ந்தேன். அப்போது அவர் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி. 'ஹலோ' என்று கூற நானும் ஒரு 'ஹலோ' போட்டு வைத்தேன்.

எனது கற்பனை இன்னும் சற்று விரிந்தது.

'எங்கே கொழும்புக்கா போகிறீர்கள்?' என்ற அவர் கொச்சைத் தமிழில் சிங்களவரா முஸ்லீமா என்று என்னால் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நமக்கேன் ஆராய்ச்சி? நம்முடன் கதைக்கக்கூடியவருக்கு அவருக்குத் தமிழ் தெரியும்.

"யா..." என்று எனக்குக் கொஞ்சம் இங்கிலீஷ் தெரியும் என்று காட்டினேன்.

"எனக்கு ஒரு உதவி செய்வீங்களா?" என்று தொடர்ந்தும் தமிழில் பேசினார். எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியும் என்பதில் அத்தனை சந்தேகம் போல.

முன்பின் தெரியாத என்னிடம் உதவி கேட்கிறாரே என்று வியந்தவாறு "ஓ. யேஸ்... முடிந்தால் செய்கிறேன். என்னவென்று சொல்லுங்கள்."

"பயப்பட வேண்டாம். நான் ஒரு கடத்தல் கூட்டத் திடம் சிக்கி இருக்கிறேன். என்னைப் பல முக்கிய பொருட்களைக் கடத்துவதற்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். நான் அதை விட்டுப் பிரியவேண்டும் என்று கேட்டும் என்னைப் பிரிய விடுகிறார்கள் இல்லை. இன்று பெரும் சண்டைக்குப் பின்னர் இதைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் எனக்கொரு ஊசி போட்டு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். எனக்குப் பலவீனமாக இருக்கிறது. எனக்கு உயிராபத்து வந்துவிட்டது என்று எனது மனப்பட்சி அலறிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் இதை ஒப்படைத்ததும் இறக்கலாம் அல்லது ஓரிரு மணித்தியாலத்தில் இறக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே இதை யாரிடமாவது ஒப்படைத்துவிட்டு இறக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்..."

ஆவல் மேலிட “இதில் என்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்டேன்.

“ஒரு கிலோ தங்க பிஸ்கட்டுகளும் ஒரு இலட்சம் டொலர் நோட்டுக்களும், சில உடுப்புக்களும் இருக்கின்றன. இதை நீ எடுத்து இறங்கி மாறிவிடு. இதோ எனது வீட்டு முகவரி. முடிந்தால் எனது மனைவி மக்களுக்கு உதவி செய்...” என்று ஒரு அட்டையை நீட்டினார்.

அட்டையை வாங்கி விலாசத்தைப் பார்க்க, விளங்க வில்லை. ஆம்; கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரில் நிறைந்து இருந்தன. மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தேன். என்னால் அதன் பெறுமானத்தை மொத்தமாகக் கணக்கிட்டுப் பார்க்க முடியவில்லை

“எனது நிலமை சந்தேகத்துக்குரியதாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கும் அந்தச் சந்தேகம் வரக்கூடும். அவர்கள் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்து பாதுகாப்பு எல்லையில் என்னுடன் இணைந்து கொள்ளக்கூடும். ஆகவே நீ இடையில் இறங்கி மறைந்துவிடு. உடனே எனது வீட்டுக்குச் செல்லாதே. அவர்கள் பின்தொடர்ந்து அவதானிக்கலாம்.... உனது பாதுகாப்பு நிச்சயம் என்றதும், எனது மனைவி மக்கள் அவர்களிடம் இருந்து தப்பி இருந்தால்... சென்று பார். உதவி செய்...”

எனது மனப்பட்சி அலாரம் மணி அடித்தது பேக்கினுள் குண்டுகள் ஏதும்.....

“இதைத் திறந்து காட்ட...?”

“ஓயேஸ்.. மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் உனது கையில் இருக்கும் பொருளை வைப்பதுபோல் பார்...”

திறந்து கையை விட்டுத் துளாவிப் பார்த்தேன். ஆகாயத்தில் பறப்பது போன்று இருந்தது.

களனிப் பால செக் பொயின்ட் கடந்ததும் தொட்டலங்கவில் இறங்கி உடனே வேறு பஸ்ஸில் வேறு றூட்டில் சென்றுவிட வேண்டும்.

இவற்றையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காசாக்கி வீடு, கார், கல்யாணம், மனைவிக்கு நகை, அம்மா தங்கைகளுக்கு வேண்டியமட்டும் நகை, குடி, கூத்து, கும்மாளம் என்று வாழ்க்கையை அமர்க்களமாக ரசிக்கவேண்டும். வானளாவ எழுந்து நிற்கும் 'ஃபைவ் ஸ்ரார்' ஹோட்டல்கள் இனி என் காலடியில்.

காசு கையில் இருந்தால் எத்தனை பேர் பெண் கொடுக்க முன்வருவார்கள். இதில் எவளைத் தெரிந்தெடுப்பது? பெரிய சிக்கல்தான். ஏன்... ஃபைவ் ஸ்ரார் ஹோட்டலிலே எல்லாரையும் ஒரு போட்டித் தேர்வுக்கு நிறுத்தினாலென்ன? அழகுராணிக்கு மட்டும் தானா போட்டி நடத்துவது? எனது இதய ராணிக்கும் தான்! இது புதுமையாகவும் இருக்கும். புதுப்புது 'ஸ்விம்மிங் டிரெஸ்ஸிங்' அவர்கள் எல்லாரையும் பார்க்கலாம். வேணுமெண்டா இன்னுமொருத்தியை 'பேர்சனல் செகரட்டரி' யாகவும் நியமித்துக் கொள்ளலாம். யார் கேட்பது என்னிடம்? இனி நான் வைச்சதுதானே சட்டம்.

பாவம் அந்த மனுசன். பஸ் போய் நின்றதும் தூக்கத்தில் இருப்பதுபோல் இறந்துபோய்க் கிடப்பான். பஸ் கொண்டக்டர் தட்டி எழுப்பும்போதுதான் தெரியவரும். அவனுடைய கூட்பாளிகள் வந்து எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போய், பிடிபட்டு விடுவோம் என்று பயந்து ஓடிப்போய் இருப்பார்கள். நல்ல ஜோக் என்று எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

"மாத்தையா... மாத்தையா..." என்று பஸ் கொண்டக்டர் தட்டக் கண்விழித்தேன். பஸ் வெறிச்சோடிக் கிடக்க நான் மட்டும் இருப்பதையும், பஸ் கொழும்பு பஸ் நிலையத்தில் நிற்பதையும் பார்த்தேன்.

கலவரமடைந்தவனாக, "பேக்குடன் இருந்த கனவான்..."

"அவர் இறங்கிப் போய்விட்டார்... ஏன் பேக்... உங்களுடையதா?"

"இல்ல இல்ல..." என்று வெட்கித் தலை குனிந்தவாறு நடந்தேன்.

மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்! ஒவ்வொரு நாளும் சுவீப்டிக்கட் வாங்கி பக்கட்டில் வைக்கும்போது 'நாமும் ஒரு நாள் கோடீஸ்வரராக வருவோம்' என்று கனவு காண்பது வழக்கம். நான் மட்டுமா? நாட்டில் எத்தனை பேர் இப்படிக்கனவு காண்கிறார்கள்? சுவீப்பில்தான் ஏமாற்றம் என்றால் இதிலுமா?

சே.....எங்கே போய்விட்டான்?

நாலு புறமும் பார்க்கிறேன்.....

அவனைக் காணவே இல்லை.

நான் சோர்வுடன் நடக்கலானேன்.

'பிளீஸ் மன்னிச்சுக்கங்க.....'

□

வெள்ளைக் கடிதம்

26

பாலன் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்து சிலநாட்கள்தான். அதற்கிடையில் அவனது விலாசத்திற்கு ஒரு உள்ளூர்க் கடிதம் வந்து இருந்தது.

நாட்டை விட்டுச் சென்று ஐந்து வருடங்கள். நண்பர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள யாரும் இல்லை. ஏற்கனவே இருந்த நண்பர்களும் ஊரைவிட்டு நாட்டுக்கு நாடு திக்கொன்றாய் சென்று சேர்ந்து விட்டார்கள். அப்படியிருக்க யார் போட்டிருக்க முடியும்?

சற்றுக் குழம்பிப்போன பாலன், கடிதஉறையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கையெழுத்து யாருடையது என்று புரியவில்லை.

ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான மனைவியை விட்டுப் போனவன்

அந்தப் பிரிவின் கஷ்டத்தை உணர்ந்திருந்தும், மனைவியின் கடிதம் துன்பம் தந்தபோதும், வீட்டில் பணக்கஷ்டமும், பணமுள்ள மற்றவர்கள் காட்டிய அகம்பர்வமும் அலட்சியமும், நாலு காசு கையில் சேர்க்காமல் வீட்டுக்கு வருவதில்லை என்று திடமாக இருக்கவைத்தது. ஓரளவு சம்பாதித்துக் கொண்டு இப்போதுதான் வரமுடிந்தது. ஆறு வயது மகன் இப்போது தன்னுடன் ஒட்டாமல் ஒதுங்கி நிற்கிறான். அப்பா என்று சொன்னாலும் கஷ்டமாக இருந்தது. அம்மாவுக்குக் கிட்டப் போகவும் விடுகிறான் இல்லை.

கடிதத்தில் விலாசம் எழுதி இருந்தது சந்தேகத்துக்குரியதாக இருக்கவே அறைக்குள் சென்று கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

அவன் நினைத்தது சரி. அது ஒரு மொட்டைக்கடிதம். எழுத்துக்கள் தாறுமாறாக இருந்தன. இறுதியில் 'நலன் விரும்பி' என்று இருந்தது. எந்த நலத்தை விரும்புகிறான், யாருடைய நலத்தை விரும்புகிறான் என்று பார்க்க விரும்பிக் கடிதத்தில் கண்களை மேயவிட்டான்.

'பாலன் அவர்களுக்கு!

நீங்கள் ஐந்து வருடங்கள் ஊரைவிட்டுச் சென்று உழைத்து வந்து இருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்கள் மனைவி கணவன் இல்லாமல் இருப்பது கஷ்டம் என்று உணரத் தவறிவிட்டீர்கள். எதுக்கும் நாங்கள் சொல்லக்கூடாது. உதவிக்கு வந்த நண்பனே அதற்கும் உதவி இருக்கிறான். இரண்டு கருவைத்தான் கலைத்து இருக்கிறீர்கள். இப்போது நீங்கள் வருவதை அறிந்ததும் ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. ஏற்கனவே உற்பத்தி ஆகிவிட்டதற்கு தகப்பனாக ஒப்பமிட வசதியாகிவிட்டது. பணம் வந்தது. மனைவி போகவில்லை. வேறு ஏதோதான் போயிருக்கிறது. பரவாயில்லை. உங்களுக்கு மனைவி பத்திரமாகக் கிடைத்து இருக்கிறாள். அனுபவியுங்கள்,

ஆள் யாரென்று அறிய ஆவலாய் இருக்கும். அதை அறிந்து என்ன செய்யப்போகிறீர்கள். வீணாக மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். ஒருமாத லீவு வீணாகிவிடும். ஜமாயுங்கள்.

இப்படிக்கு,
நலன் விரும்பி.'

அவனுக்கு மனைவியின்மீது சந்தேகம் ஏற்படவில்லை. ஆனால் இதை எழுதியது யார் என்று அறியவேண்டும். அவனது பழைய எதிரிகள் மீது ஒருமுறை மனதைச் சுழல விட்டான். 'இவன் செய்திருக்க வேண்டும்', 'இவன் செய்து இருக்கலாம்' என்று மூன்று பேர்மீது நிலைத்து நின்றது.

திடீரென்று சேட்டைப் போட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டான். மனைவியிடமும் சொல்லவில்லை. அவள் குசினியில் வேலையாக இருக்கிறாள்.

சுந்தரிடம் சென்றபோது அவன் வீட்டுப்படலையில் ஒருவனுடன் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சுந்தர் உனக்கேன் வீண் வேலை. என் மனைவி எக்கேடு கெட்டுப் போனாலும் உனக்கென்ன? அதை நீ எனக்கு மொட்டைக் கடிதம் எழுதி அறிவிச்சுத்தான் நான் நம்பவேண்டும் என்பதில்லை. என் மனைவியைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும்” என்றான் ஆத்திரத்துடன்.

“என்ன மொட்டைக் கடிதமா? நான் எழுதினேனா? எங்கே பார்ப்போம்?” என்றான் சுந்தர்.

“இதோ இருக்கிறது...” என்று எடுத்து நீட்டினான்.

படித்த சுந்தர், “உண்ட மனைவி கெட்டா என்ன? மாமி கெட்டா என்ன? நாட்டுப் பிரச்சினையில் நாங்கள் எவ்வளவோ இழந்து நிற்கிறோம். இதுபற்றியா எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ வெளிநாட்டில் இருந்தபடியால் அந்தப் பாதிப்பு உனக்கு இல்லை. பழைய பகையைப் பாராட்டாமல் போ பாலன்.”

“அப்படியானால் நீ எழுதவில்லையா?”

நடந்தான் பாலன். இவனில்லை என்றால் அவனாகத் தான் இருக்கவேண்டும். என்று இப்படியாக மூன்று பேரிடமும் சென்று சண்டை பிடித்தது மட்டுமின்றி அந்தக் கடிதத்தை அவர்களிடம் கொடுத்து படிக்க வைத்து, அந்தக் கடிதத்தில் இருந்த தனது மனைவியின் அவதூறை அவர்கள் எல்லோரும் அறியச் செய்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். மூடனுக்கு மலம் பட்டால் மூன்று இடத்தில் என்று சொல்வது போல் எங்கும் டம்பம் அடித்து வீடு திரும்பினான் பாலன்.

வீட்டில் அவனது மச்சான் முறையான சொந்தக்காரர் ஒருவர் இவனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார். மனைவியிடமும் சொல்லாமல் சென்றதால் வெளியில் எங்கும் தூரத்திற்குச் சென்று இருக்கமுடியாது என்று அவரும் அரைமணிக்கு மேலாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

வியர்த்து விறுவிறுத்து வந்து சேர்ந்தான் பாலன்.

“என்ன மச்சான் ஏதும் அவசர சோலியாக வெளியில போன நீங்களா?” என்றார் அவர்.

“இல்லை மச்சான். இஞ்ச பாருங்க யாரோ ராஸ்கல், ஸ்கவுண்ட்ரல், பிளடிபூல்... எனக்கு மொட்டைக் கடிதம் போட்டு இருக்கிறான் அதுதான் போய் விசாரிச்சுப்போட்டு வாறன்.”

“என்னவாம்?”

“என் மனைவியைப் பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததுமாக எழுதி இருக்கிறானுள். இவனுக்கு இதுதானே பொழுதுபோக்கு.”

“இல்லாததும் பொல்லாததும் என்று நீங்களே சொல்லுறீங்க. உங்கள் மனைவி மீது உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது என்றால் நீங்கள் ஏன் போய் விசாரிக்கவேண்டும்? ‘ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு’ என்று சொல்றது இதுதான். நீங்க இப்ப இதுபற்றி விசாரிக்கப் போய் இதுபற்றி அறியாதவர்களும் அறிய வைத்திருக்கிறீங்க. உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்தால் எடுத்து கிழித்து எறிந்துவிட்டு வேலையைப் பார்க்க வேண்டியதுதானே. அதை விட்டுட்டு...”

தலைகுனிந்தான் பாலன்.

‘என்ன பிழை செய்துவிட்டேன். உண்மையிலே அவர்கள் இதை எழுதவில்லை என்றால் என் மனைவி பற்றிய அவதூறை அவர்களும் அறியச் செய்துவிட்டேனே! என்ன மடத்தனம்!’

நினைக்கவே தலைசுற்றியது அவனுக்கு.

□

முகில்வண்ணனின் இருபத்தைந்து சிறுகதைகளும் ஒரு காலகட்டத்தில் பயிலப்பட்ட சிறுகதைப் போக்குகளை ஒட்டிப் புனையப்பட்டன.

செவ்வாய் குற்றம் என்ற ஜாதக மதிப்பீட்டினினால் எத்தனை இளம் பெண்கள் திருமணம் காணாது முதிர் கன்னிகளாக வாழ்கிறார்கள் என்பதை மையக் கருத்தாக கொண்டு சாடியும், வெளிநாட்டு பணத்துக்காகவும் பகட்டுக்காகவும் தம் பெண்களுக்கு “பாரின்” மணமகன் தேடும் பெற்றோர்களையும், வாழ்க்கைப் பட்டு போகும் பெண்களின் அவல நிலையையும் கண் முன்னே நிறுத்தியும் நம் சிந்தனையைத் தூண்டும் ஆசிரியர் பாராட்டுக்குரியவராகிறார்.

மித்ர வெளியீடு

அநுசரணையுடல்

